

Sủng Thiếu Gia, Tuyệt Đối

Contents

Sủng Thiếu Gia, Tuyệt Đối	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	19
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	23
20. Chương 20	24
21. Chương 21	25
22. Chương 22	26
23. Chương 23	27
24. Chương 24	28
25. Chương 25	29
26. Chương 26	30
27. Chương 27	32
28. Chương 28	33
29. Chương 29	34
30. Chương 30	35
31. Chương 31	36
32. Chương 32	37
33. Chương 33	39
34. Chương 34	40
35. Chương 35	41
36. Chương 36	42
37. Chương 37	43
38. Chương 38	44
39. Chương 39	45
40. Chương 40: Pn1: Ngẫu Nhiên Nhóm Người Hầu Đều Là Kẻ Có Tiền	49

Sủng Thiếu Gia, Tuyệt Đối

Giới thiệu

Edit: Hắc Thiên Lung, Lycoris, Hạo Vũ, Rau Chân Vịt. Bản edit: Hoàn chính văn + chưa hoàn PN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-thieu-gia-tuyet-doi>

1. Chương 1

Edit: Dạ Nguyệt. Beta: Dạ Nguyệt.

“Thật nhàm chán a...” Diệp Cali ghé vào trên bàn học, bên tai tràn đầy âm thanh giảng bài nặng nề của lão sư.

Diệp Cali, 14 tuổi, là học sinh trung học có điểm cao nhất tỉnh. Thành tích của cậu xuất sắc nhất, bề ngoài anh tuấn, là đối tượng thầm mến của không ít nữ sinh. Phụ thân cậu là BOSS của một công ty lớn, mẹ cậu là nhân viên công chức có địa vị cao, cho nên nói cậu là một phú nhị đại kiêm quan nhị đại.

Đây là tiết thứ nhất sau ngày khai giảng năm học thứ hai. Có thể nói so với thiên tài Diệp Cali đã sớm đem lịch dạy học của một nửa học kỳ đều học xong, thì nghe thanh âm giảng bài này giống như bài hát ru con ngủ, Diệp Cali rốt cục nhìn không được, nghiêng đầu ngủ.

Diệp Cali là bị lạnh tỉnh. Cậu mở mắt ra, lại phát hiện chính mình đang ở trong một lồng sắt, bên cạnh còn có rất nhiều lồng sắt, bên trong đều giam giữ một thiếu niên. Sao lại thế này? Một đoạn trí nhớ không thuộc về trí nhớ của Diệp Cali dừng mảnh xông vào trong đầu của cậu, làm cậu mất đi trí giác.

Diệp Cali xuyên qua. Vị trí hiện tại cậu đang ở là Luân Đôn Anh quốc của thế kỷ mười chín. Linh hồn cậu nhập vào trong thân thể của một nam hài Anh quốc 8 tuổi, Cali Tư Mễ Nặc Á. Gia tộc của tiểu Cali là gia tộc Bá tước nhiều thế hệ Tư Mễ Nặc Á bán mạng cho nữ hoàng Lina của Anh quốc, mấy ngày hôm trước có một hồi lửa lớn không hiểu từ đâu đem cha mẹ tiểu Cali đưa vào Địa Ngục, chỉ có tiểu Cali bị mấy nữ bộc liều chết mang đi ra. Nhưng mà tiểu Cali mới vừa trốn ra Địa Ngục, lại bị một nhóm người đáng khinh chộp được, lọt vào hang ổ sói. Bởi vì tiểu Cali được di truyền anh tuấn của phụ thân cùng mỹ mạo của mẫu thân, cho nên nhóm người đáng khinh muốn đem cậu lưu lại đến cuối cùng mới hưởng thụ. Tiểu Cali trải qua nhiều đả kích như vậy, sớm mất đi sinh cơ, rất nhanh chết đi ngay tại trong lồng sắt. Y vừa mới chết đi, linh hồn của Diệp Cali đã tiến vào trong thân thể của y, kế thừa trí nhớ của y. Từ nay về sau, Diệp Cali chính là Cali Tư Mễ Nặc Á.

Cali lại tỉnh lại. “Nè, tiểu mỹ nhân tỉnh a, chúng ta nên bắt đầu đi.” Hè ra gương mặt đáng khinh tới cực điểm còn cách lồng sắt chảy nước miếng nhìn Cali, thực làm cho cậu hoảng sợ. Làm sao bây giờ? Ta nên bỏ trốn như thế nào? Một câu thần chú hiện lên trong đầu Cali, Cali không chút suy nghĩ liền nói ra: “Lấy linh hồn của ta, đổi sự trung thành của Ác Ma!” Tiếng Anh của Cali cực kỳ lưu loát, khẩu âm Anh quốc nồng đậm cùng kết hợp với thanh âm thanh thúy vang lên, cực kỳ êm tai.

“Là người kêu gọi ta sao, nhân loại?” Trong bóng đêm truyền đến một thanh âm cực kỳ tà ác, làm cho sâu trong tâm hồn Cali cảm nhận được cực độ sợ hãi.

Gia tộc Tư Mễ Nặc Á còn có một cái danh hiệu mà không muốn cho người khác biết: gia tộc Ác Ma. Chỉ có huyết mạch của gia tộc Tư Mễ Nặc Á mới có thể kêu gọi Ác Ma, bởi vì chỉ có bọn hắn mới biết được câu thần chú kêu gọi Ác Ma cùng linh hồn cường đại đủ hấp dẫn Ác Ma.

“Đúng.” Cali đề xuống bất an trong lòng, bình tĩnh nói. Nam nhân đáng khinh giống như nghe không được đối thoại của Cali cùng Ác Ma, mở khóa cửa sắt, đi lên một bước hướng về phía Cali.

“Người cần khế ước? Giá phải trả cho khế ước Ác Ma là phải kính dâng ra linh hồn.” Ác Ma nói. Cali nhìn các lồng sắt khác, bên trong lồng sắt là các thiếu niên trần truồng không còn hơi thở, có thể thấy các thiếu niên đó đã bị nhóm đại thúc đáng khinh QJ (cường gian) cho tới chết.

Còn sống tốt hơn so với chết là được rồi! Cali là nghĩ như vậy. “Ta ký khế ước!” “Hảo, ngài nên vì ta mà đặt tên cho ta?” Ánh mắt đỏ của Ác Ma hơi hơi lóe lên. “Vistor!” Cali lớn tiếng nói.

“Vâng, thiếu gia, xin hỏi người muốn đem khế ước để ở đâu? Khế ước được lập càng rõ ràng, lực lượng của khế ước càng mạnh nha.”

“Đồng tử của mắt đi.” Đủ thấy được, dù sao Cali có biện pháp của chính mình có thể đem khế ước che dấu.

“Hảo.” Một cái tinh hình khế ước ẩn vào trong tròng mắt xanh thẳm của Cali, phiếm ra hồng quang dịu dàng.

2. Chương 2

Edit: Dạ Nguyệt. Beta: Dạ Nguyệt.

Ngay khi tay của đại thúc đáng khinh sắp chạm tới khuôn mặt trắng nõn tinh tế của Cali thì một đôi tay thon dài từ phía sau vòng trụ eo của Cali, đem cậu ôm lấy. Cali ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt đỏ, một mái tóc đen, làn da tuyết trắng, khuôn mặt anh tuấn mang theo mỉm cười. Là một mỹ nam tử.

“Thiếu gia, người đang sợ hãi.” Thanh âm từ tính một chút cũng không giống với âm thanh tà ác vừa rồi. “Vistor...” “Vâng, thiếu gia, xin ra lệnh đi!”

“Vistor, ta lệnh cho ngươi! Đem tất cả mọi người ở đây giết sạch, đốt nơi này!” Cali lớn tiếng mệnh lệnh. “Tuân mệnh, thiếu gia.” Khóe miệng tà ác cong lên, đem Cali đặt ở trên mặt đất, một cước đạp ngay đại thúc đầu rong biển đáng khinh vừa mới muốn QJ(Cường gian) Cali.

... (hình ảnh bạo lực bỏ bớt một ngàn từ)

Vistor ôm ngang Cali, xuyên qua đường cái yên tĩnh vào ban đêm của Luân Đôn, đi vào nhà Tư Mễ Nặc Á. Hai tay Cali vòng quanh cổ Vistor, nhìn về phía “Nhà” bị cháy sạch không thể nào nhìn ra bộ dáng. Trong trí nhớ, gia tộc nhiều thế hệ Tư Mễ Nặc Á đều ở tại nơi này, chưa từng chuyển đi. Hiện tại, người có được huyết mạch của Tư Mễ Nặc Á cũng chỉ còn lại một mình chính mình... Ở hiện đại ba ba mẹ mẹ có thể hay không phát hiện nhi tử của bọn họ đã mất đây? Chỉ sợ bọn họ cần thời gian rất dài mới biết được đi, dù sao bọn hắn đã muốn tặng ta một tòa biệt thự để cho ta ở một mình...

Sáng sớm ngày thứ hai ——

“Biết không? Mấy ngày hôm trước nhà Tư Mễ Nặc Á bị đại hỏa cháy sạch không thể nào nhìn ra bộ dáng thần kỳ đã khôi phục nguyên dạng, vẫn là to lớn huy hoàng như dĩ vãng!” “Còn không phải sao, nghe nói hiện tại ở bên trong đó chính là huyết mạch cuối cùng của gia tộc Tư Mễ Nặc Á: Cali Tư Mễ Nặc Á. Tầm tấc, gia tộc khổng lồ như vậy cũng chỉ còn lại tiểu nam hài này, thật sự là đáng thương a.” Mấy bà nội trợ một bên giặt quần áo một bên vô nghĩa.

“Nữ hoàng bệ hạ vừa mới hạ lệnh cho Cali Tư Mễ Nặc Á kế thừa chức vị Bá tước của gia tộc hắn!” Bà nội trợ nói xong chính mình lấy được tin tức mới nhất. “Nga, tiểu bá tước 8 tuổi!”

“Thiếu gia, người nên rời giường.” Vistor kéo bức màn ra, ánh mặt trời mạnh mẽ chiếu vào nhà, khiến cho Cali kéo mền che đầu, tiếp tục ngủ.

Tối hôm qua Cali mất rất lớn công phu mới xem lại hết cuốn sách thượng cổ thuật che dấu mà cậu từng xem qua đêm khế ước che dấu, thế cho nên buổi sáng muốn ngủ nướng. “Thiếu gia, cái này không thể được nha.” Vistor xúc lên mền tơ lụa che ở trên đầu Cali, vỗ vỗ hai má Cali. “Ngô...” Cali duỗi lưng một cái, mở ra con ngươi màu xanh thăm trong suốt vô cùng. “Thiếu gia người...” Đồng tử Vistor co rụt lại, nhìn mất phải của Cali. Khế ước đâu?

Thức ăn của Ác Ma đó là linh hồn. Ác Ma nếu muốn ăn được linh hồn, nhất định phải cùng linh hồn kẻ có được khế ước ký tên, thực hiện nguyện vọng của hắn. Làm linh hồn kẻ có được khế ước trên thế gian không còn vướng bận thì linh hồn mỹ vị kia liền thuộc về Ác Ma. Nếu khế ước tiêu thất, như vậy đồ ăn của Vistor liền bị hẫng.

“Ha ha...” Tiếng cười thanh thúy nhộn nhạo vang lên, Cali nhắm mắt lại, sau đó lại mở, nguyên bản trong con ngươi bên phải không một tia tạp chất hiện ra một cái tinh hình khế ước màu đỏ loá mắt. Sau khi Vistor chứng kiến khế ước thuộc về mình cùng Cali, ngẩn người, lấy xuống găng tay màu trắng nhìn nhìn lại hình khế ước ánh sao ở mặt trên bàn tay chính mình, bất đắc dĩ nở nụ cười. Tiểu thiếu gia của ta, thật là nghịch ngợm!

Nga nga, mỹ nam cười rõ ràng thật là đẹp mắt! Cali nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Vistor, đánh giá quần áo của hắn. Áo sơ mi trắng, đồ tây đen không một nếp uốn, một bộ dạng quân gia trong truyền thuyết! “Người là quân gia của ta?”

Vistor cười trả lời: “Vâng, sau này ta sẽ là quân gia của thiếu gia. Thiếu gia, ta giúp ngài mặc quần áo đi.” Cali vốn muốn cự tuyệt nhưng sau khi chứng kiến nhiều bộ y phục trên tay Vistor, vẫn là gật đầu. Nguyên nhân rất đơn giản, nhiều quá, cậu sẽ không mặc.

3. Chương 3

Edit: Hạo Vũ. Beta: Dạ Nguyệt.

Sau khi Cali rửa mặt chải đầu xong, ngồi ở trước bàn ăn đợi ăn điểm tâm. Rất nhanh, Vistor liền bưng bữa sáng, để lên trên bàn. Cali nhìn nhìn bữa sáng, nghĩ thầm: bữa sáng này cũng không tệ lắm a. Vistor từ tối hôm qua đã bắt đầu xem tri thức cần biết của quân gia, bữa sáng ngày hôm nay là lần đầu tiên hắn làm, ánh mắt liếc về phía Cali, hỏi ý kiến.

Cali dùng đĩa bạc trạc trạc trứng trần nước sôi, ngốc manh đem trứng trần nước sôi xiên lên. A, quen dùng đũa rồi. Đem trứng bỏ vào trong miệng, sắc mặt Cali đổi đổi, nhai mấy lần liền đem miếng trứng nuốt xuống. “Vistor...” “Vâng, thiếu gia.” “Trong trứng này người không có thêm muối a!”

Vistor gật gật đầu, nhớ kỹ: thức ăn cần thêm muối. Cali cầm lấy ly sữa uống vài ngụm, cầm lên miếng bánh mì, bôi bơ lên, nhét vào miệng rồi dùng sức cắn.

Sau khi ăn hết bữa sáng, Cali nói với Vistor: “Sau này người chuẩn bị thêm một phần đồ ăn.” “Vâng, thiếu gia, chính là tại sao vậy?” “Người phải cùng ta ăn cơm, cái bàn lớn như vậy, chỉ có một mình ta ăn cơm, rất không quen.” Vistor cười, tiểu hài tử chính là tiểu hài tử. Trên thực tế Cali trừ bỏ thật sự không có thói quen một mình ăn cơm, còn có một lý do chính là: dùng Vistor làm chuột bạch thử đồ ăn của chính mình!

“Thiếu gia, có một người tự xưng là quản lý tài sản ngân hàng tới thăm.” Vistor cung kính nói. “Ân, gọi hắn vào đi.” Cali ngồi ở trên ghế làm việc đọc sách. Đã quấy rầy thiếu gia đọc sách a, Vistor dẫn một nam nhân vào thư phòng, rồi sau đó cúi đầu, đứng ở phía sau Cali. Nam nhân tại Cali ý bảo ngồi xuống, cúi mũi nói: “Ngài khỏe Cali bá tước, ta là quản lý tài sản ngân hàng. Phụ thân của ngài để chúng ta bảo quản một cái túi, hắn nói với chúng ta một ngày như bây giờ đem túi giao cho ngài.” Quản lý ngân hàng từ trong túi

đeo lấy ra một cái túi thật to, đưa cho Vistor. Vistor mỉm cười tiếp nhận, đem quản lí ngân hàng mời ra khỏi nhà Tư Mễ Nặc Á.

“Thiếu gia.” Cali tiếp nhận túi, mở ra vừa nhìn, nở nụ cười. Đây là di sản ba ba tiểu Cali lưu cho y a. Trong cái túi có một chiếc nhẫn gia tộc khảm ngọc bích tinh khiết, một quyển nhật kí cùng mấy quyển sổ tiết kiệm ngân hàng cùng khế đất.

Mở nhật kí ra, Cali thần kỳ phát hiện chính mình lại có thể hiểu Anh ngữ cổ thâm ảo! Xem xong nhật kí, Cali trầm mặc, biết nguyên nhân đại khái chính mình xuyên qua đến nơi đây.

Nguyên lai phụ thân của tiểu Cali từ sớm đã dự liệu được bị kịch phát sinh, cho nên hắn đã đem những thứ quý trọng liên quan tới sự tồn vong của chủ nhân Tây Đô giấu trong ngân hàng để ngừa vạn nhất. Nguyên nhân xuyên qua là do liên quan đến sinh nhật của tiểu Cali cùng Diệp Cali. Ngày sinh nhật của bọn y giống nhau, đều là ngày 24 tháng 4. Gia tộc đem ngày 24 tháng 4 gọi là ngày Địa Ngục, là một ngày không Cát Tường, tiểu Cali vừa vận sinh ra tại ngày này, cho nên bị người trong gia tộc coi là “Tại trong Địa Ngục bồi hồi, là người cùng Địa Ngục giao tiếp”. Từ trường của Diệp Cali cùng tiểu Cali giống nhau, thuộc tính linh hồn nhất trí, cho nên sau khi tiểu Cali chết linh hồn Diệp Cali mới có thể vào ở thân thể y.

Thế kỷ mười chín, thế kỷ hai mươi hai, kém ba trăm năm a. Chẳng biết tại sao, “Ba trăm năm một vòng quay về” những lời này sẽ tự động hiện ra trong đầu Cali.

Giữa trưa.

“Thiếu gia, bữa trưa hôm nay là West Cold Burbock và Pasta.” Vistor một tay cầm một cái khay, để lên trên bàn, sau đó giúp Cali kéo ra ghế dựa. “Cám ơn.” Cali theo bản năng nói. Vistor ngẩn người. Giúp chủ nhân kéo ra ghế dựa không phải việc mà một quản gia nên làm sao? Bất quá, thiếu gia như vậy thật tốt. “Ách...” Cali cũng biết chính mình nói một ít lời nói không phù hợp thân phận, vội vàng cười trừ, giả ngu, hỗn đi qua.

4. Chương 4

Edit: Dạ Nguyệt. Beta: Dạ Nguyệt.

“Cái kia... Vistor a, người trước tiên thử một chút đồ ăn chính người làm đi...” Cứ việc Vistor là một Ác Ma, nhưng lại có vị giác của nhân loại. “Vâng, thiếu gia.” Vistor cầm lấy dao nĩa, tao nhã cắt beefsteak. Sau khi cắt xong beefsteak, hắn chấm nước sốt, bỏ vào trong miệng. Beefsteak mới vừa vào miệng, sắc mặt của hắn liền trở nên phi thường cổ quái. Hắn đứng lên, “Thực xin lỗi thiếu gia, ta lập tức đi làm món khác!” Tiếp theo Vistor liền hung hăng mà đem hai đĩa beefsteak bưng đi, chỉ để lại hai đĩa Pasta.

Cali nhìn bóng lưng Vistor, cười ra tiếng. Dùng một chiếc nĩa lấy một ít mỳ Spaghetti, đưa lên mũi ngửi thử, chậm rãi cho vào miệng... Mòn có vị chua ngọt và béo ngậy này là mỳ ống? Cali dùng lương tâm của mình, nhìn đau khổ mà ăn hết toàn bộ đĩa mì ống, bởi vì cậu là một người rất ghét lãng phí thức ăn. Trở lại lần nữa, Vistor bê trên tay thêm hai cái đĩa, Cali đang dùng nước súc miệng. “Thiếu gia, món beefsteak lần này tuyệt đối không có vấn đề. ” Cali gạt đầu, cắt miếng thịt bò, bỏ vào trong miệng.

“Ân, không sai, Vistor có tiến bộ, tiếp tục cố gắng!” Cali nói xong gơ ngón tay cái lên. Vistor cười nhận khen ngợi, ánh mắt nhìn về phía đĩa Pasta rỗng tuếch giả bộ băng quơ hỏi. “Cái kia, thiếu gia, Pasta này cũng không tệ lắm phải không?” Nếu khó ăn thiếu gia cũng sẽ không đem nó ăn sạch a. Vistor đối với món Pasta kia rất có lòng tin. “Ngô... Chính người ném thử sẽ biết.” Cali mới không có thời gian để ý đến hắn đâu, khó được ăn một beefsteak ngon!

Vistor xiên một ít mỳ Spaghetti, lòng tràn đầy vui mừng để vào miệng. Không có mỹ vị như trong dự liệu, chỉ có vô tận tra tấn vị giác. Tâm lý tương phản thật sự là quá lớn, Vistor rất cuộc bảo trì không được tao nhã, “Phốc” một tiếng, đem toàn bộ Pasta phun ra. Cali giống như sớm có dự cảm trước, trước khi Vistor phun ra đem vị trí cùng đĩa beefsteak chuyển rất xa, không có bị tai ương. Vistor lấy khăn tay lau miệng, cúi đầu yên lặng ăn beefsteak, không biết đang suy nghĩ gì.

– đường gần cách –

“Thiếu gia, bây giờ là thời điểm bắt đầu đi học.” Vistor cười híp mắt nói.

Đi học? Học cái gì? Ta như thế nào không biết? Trong hai mắt của Cali tràn ngập nghi hoặc.

“Là như vậy thưa thiếu gia, người đã đến tuổi đi học, bởi vì người không có giáo viên gia đình, cho nên toàn bộ lịch dạy học của người do ta đảm nhiệm dạy.” Vistor như cũ cười híp mắt.

“Ha ha, Vistor thật đúng là đa tài a!” Lên tới phòng, xuống đến phòng bếp, trong lòng Cali vạn phần phun cái rãnh.

“Đương nhiên, làm quản gia của thiếu gia, chút chuyện nhỏ làm sao có thể làm không được.” Cười.

Cali: ==

“Như vậy thiếu gia, hiện tại chúng ta bắt đầu học đi! Tiết thứ nhất, học đàn vi-ô-lông! Đàn vi-ô-lông có thể nuôi dạy tính tình của thiếu gia, là tiết thiếu gia nhất định phải học. Thỉnh thiếu gia lại đây, chúng ta đi luyện tập tư thế cơ bản của đàn vi-ô-lông một chút.”

Cali quýnh. Không phải đâu ông trời, đừng chơi ta như vậy a...

Lúc Diệp Cali ở hiện đại, 4 tuổi bắt đầu học đàn vi-ô-lông, 12 tuổi thì được diễn tấu cấp ngoại hạng, là thần đồng âm nhạc người người tán thưởng. Môn khoa học tự nhiên tốt, môn khoa học xã hội tốt, thể dục tốt, võ công tốt (Taekwondo đen mang tứ đoạn, Karate có thể đánh thắng lão sư dạy y Karate), là tình nhân trong mộng nữ sinh vĩnh viễn nhìn lên. Hiện tại lại kêu y làm người sơ học đàn vi-ô-lông, có lầm hay không a?!

“Cung của đàn vi-ô-lông hẳn là cầm như vậy, nếu cầm như vậy... Tốt lắm, thỉnh thiếu gia thử một chút.” Vistor mỉm cười đem đàn vi-ô-lông đưa cho Cali.

Cali tiếp nhận, cẩn thận chu đáo. Ân, đàn vi-ô-lông của ba trăm năm trước cùng hiện đại không có gì khác nhau nha, bất quá. Ngón tay nhẹ nhàng đảo qua cầm huyền. Âm sắc cũng không tệ lắm a!

5. Chương 5

Edit: Dạ Nguyệt. Beta: Dạ Nguyệt.

Mk ko rành về nhạc cụ cho lắm nên có gì sai mọi người bỏ qua cho mình nha.

Đem đàn vi-ô-lông giấp đến trên cổ, Cali mới phát giác đàn vi-ô-lông kia thiếu vài thứ. Cali không nói gì buông đàn vi-ô-lông, hướng Vistor muốn hai khối khăn mặt không tính quá dày, đem một khối trong đó đệm ở bên cổ. Nha, nguyên lai niên đại này không có khăn nhờ a? (khăn nhờ: phụ kiện dành cho đàn vi-ô-lông)

” Cầm, người thử xem.” Cali đem một khối khăn mặt khác gấp mấy gấp, nhón cao đầu ngón chân để lên tới bên cổ Vistor. Vistor cảm thấy không hiểu ra sao cả, nhưng vẫn là phục tùng mệnh lệnh của Cali, đem đàn vi-ô-lông để lên. Đây... Cầm giác có chút bất đồng, dạng giấp cầm thoải mái hơn. Vistor chơi đàn vi-ô-lông đã có mấy trăm năm, nhưng không nghĩ tới đem khăn mặt đệm ở dưới đàn không cho nó cần cổ.

“Thiếu gia, ta dạy người nhận thức phổ.” “Ách, không cần, trước kia ta có học qua, trực tiếp bắt đầu đi. Đúng rồi, đàn vi-ô-lông do người điều âm.” Cali đem đàn vi-ô-lông đưa cho Vistor. Tuy rằng cậu có tuyệt đối âm cảm, nhưng vẫn là muốn nghe xem trình độ “Lão tiền bối” đàn vi-ô-lông mấy trăm năm như thế nào.

Sau khi Vistor điều âm trong chốc lát liền đem cầm đưa cho Cali. Thử thử âm, ân, còn rất chuẩn a! Cali rất vừa lòng gật gật đầu.

“Trước kéo một thủ khúc cho ta nghe đi.” Cali chia chia Vistor.

“Vâng, thiếu gia.”

Vistor bắt đầu kéo cầm... Cali đỡ trán: thủ khúc này lại là Little star ! Thật sự là nhớ lại thời thơ ấu a...

“Cái kia, có thể đổi một thủ khúc khác sao...” ==

“Như vậy, thiếu gia muốn nghe bài gì? Ta không phải đang biểu diễn nha. Làm sơ học giả, thỉnh kiên nhẫn nghe.” ^ _ ^

“Vậy có phải hay không nếu ta kéo cầm, người liền biểu diễn cho ta xem?” Cali làm bộ như thực đáng yêu, thực khờ dại nói.

“Đúng, thưa thiếu gia.” “Thật sự bài gì cũng có thể?” “Vâng, chỉ cần thiếu gia nghe hiểu được.” Cali lặng lẽ. Nì mã đây mới là điều người muốn nói a...

“Hào!” Cali thực sáng khoái giáp cầm bắt đầu kéo.

“...” Vistor lặng lẽ. Như thế nào có cảm giác giống như bị người khác tính kế?

“!” Rõ ràng hỏi thăm qua, thiếu gia chưa từng học qua đàn vi-ô-lông! Cậu nói học qua thì xem bản nhạc coi như xong, nhưng hiện tại như thế nào kéo cầm tựa như kéo rất nhiều năm? Thiếu gia mới mấy tuổi? Vì cái gì ta sẽ cảm thấy được thiếu gia kéo thủ khúc Little star này rất êm tai?! Không hề phòng bị Vistor lần đầu tiên bị kinh hách.

“Ha ha ha...” Cali một bên ôm bụng một bên vỗ bàn cười. Thật không nghĩ tới chính mình sẽ có may mắn chứng kiến Vistor trừ bỏ mỉm cười còn có diễn cảm khác!

“Thiếu gia muốn nghe thủ khúc gì?” Vistor mỉm cười, một phát bắt được hai tay của Cali đang vỗ bàn cùng che vào bụng, một bàn tay khẽ vuốt bụng đau đốn vì cười của Cali.

“Ngô, người thích kéo bài gì thì kéo đi, ta không biết nên nói bài gì.” Cali cười.

“Vâng, thiếu gia.” Vistor đem đàn vi-ô-lông đặt ở trên khăn mặt bên cổ, bắt đầu kéo cầm. Cali nâng cầm lên, nhắm mắt lại nghiêm túc nghe.

Cali vs Vistor người, hiệp 1, Cali thắng!

– khóa kiếm thuật –

“Thiếu gia thỉnh lấy.” Sau khi Vistor dạy xong tư thế đấu kiếm cho Cali, đưa thanh kiếm cho cậu.

Oa liệt, còn rất nặng a. Cali tiếp nhận kiếm, dùng sức vẩy mấy cái.

“Thiếu gia, thỉnh chăm chỉ luyện tập.” ^ _ ^

Một lát sau.” Một mỗi quá nga, Vistor, ta không luyện!” Cali đặt thanh kiếm lên trên bàn, ghé vào trên ghế sa lon hoa lệ tuyệt luân.

“Thiếu gia, nghỉ ngơi mười phút đi.” Vistor ngồi xổm xuống, xoa cánh tay cùng đôi chân nhỏ bé yếu ớt của Cali.

“Ngô...” =v= thoải mái

~Khỏe miệng Vistor cong lên. “Thiếu gia, thời gian nghỉ ngơi đã qua.” “55555...” Cali lắc đầu, ba ba nhìn Vistor.

“Thiếu gia, thỉnh!” Vistor cầm lấy kiếm đấu ở trên bàn, nhét vào trong tay Cali.

Vistor là bại hoại... TAT

Cali vs Vistor, hiệp 2, Vistor thắng!

6. Chương 6

Edit: Dạ Nguyệt. Beta: Dạ Nguyệt.

—— khóa khiêu vũ ——

“Cùng nam nữ khiêu vũ là môn bắt buộc của mỗi vị thân sĩ. Thiếu gia, xin người đỡ eo của ta như vậy, để ta làm nữ cho ngài luyện tập.” Vistor cười híp mắt.

Nữ?! Có người nữ nào cao như người sao?! Cali đầu đầy hắc tuyến.

Đích xác, lấy chiều cao của Cali cùng Vistor ra so (Vistor: 1m 89, Cali: 1m 21), tay Cali chỉ có thể đỡ đến bàn tọa của Vistor...

Thật ra Vistor không quan tâm việc đó, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Cali, khoát lên thí thí của chính mình.

“Ách...” Cảm nhận được ấm áp dưới quần tây buộc chặt, mặt Cali đỏ lên quay mặt sang một bên.

“Thiếu gia, thỉnh đi theo nhịp của ta... Thiếu gia, ngài đập đến ta!” “A a, thực xin lỗi!” “Thiếu gia, ngài lại đập đến ta!” “Thực xin lỗi a a!” Quýnh.

Cali vs Vistor, hiệp 3, ngang tay!

—— phân cách tuyến ——

“Ta thích ăn tất cả những thứ bên trong, sau này lúc người nấu cơm liền làm nhiều những thứ này!” Cali đưa cho Vistor một tờ giấy. Vistor tiếp nhận, đầu đầy hắc tuyến.

Đầy giấy là bút tích tao nhã non nớt: loại thịt, ăn ngon đều được. Loại cá, ít xương, cá hồi. Đồ ăn, không khó ăn đều được, khó ăn là không cần. Món tráng miệng, không cần vị ô mai, socola là nhất định! Trà, muốn trà sữa, cái khác không muốn!

Nên nói thiếu gia là kén chọn hay là không kén chọn đây... ==

“Đúng rồi, sau khi người làm gì đó phải làm hai phần, chúng ta cùng nhau ăn.” Cali cười, sáng lạn như ánh nắng mặt trời.

Vistor cười, đồng tử mắt như máu tinh hồng. “Vâng, thiếu gia.”

—— phân cách tuyến ——

“Vistor, cho người, căn cứ những gì viết trên tờ giấy này đi làm đi. Tiền, chính mình đi ngân hàng.” Cali đưa cho Vistor hai khế đất cùng tờ giấy tràn ngập chữ.

Sau khi Vistor xem qua, trong mắt hiện ra rõ tia kinh nghi: thiếu gia thật sự chỉ mới tám tuổi viết sao?

“Như thế nào, có vấn đề gì sao?” Cali ở trên một trang giấy vẽ một ít tranh vẽ. Đây là bản thiết kế một vài vật phẩm.

“Không có, ta đi trước.” Vistor khom mình hành lễ rồi rời đi.

Hai tháng sau ——

“Thiếu gia, bản thiết kế của tháng này có chưa vậy ạ.” ^__^

“Ân, chờ một chút đưa cho người.” Cali mãi miết vẽ.

Công ty KALI, công ty trang phục Anh quốc. Quần áo được thiết kế thoải mái và đẹp hấp dẫn tầm mắt quý tộc, lượng tiêu thụ ở ngành trang phục là đứng đầu. (mỗi bộ y phục đều chỉ có sản xuất một lần, tuyệt đối không xuất bản nữa) thiết kế sư của công ty KALI, cũng là chủ của công ty KALI, Cali Tư Mẽ Nặc Á.

“Hoàn thành!” Cali “Ba” buông bút, “Chúng ta cùng nhau cầm qua đưa cho hắn đi!”

“Vâng, thiếu gia.”

Khu sản phẩm của công ty KALI ở vùng ngoại thành gần thành thị, tổng diện tích đạt tới 400 km vuông, chỉ dùng một bộ phận di sản cha lưu cho tiểu Cali nhi tử của hần kiến thành. Bên trong có năm mươi cái máy may tọa lạc trong khắp các ngõ ngách của khu sản xuất cùng một trăm người chế tạo vải dệt.

Cali một bên tuần sát một bên cười thầm: ta nên may mắn niên đại này có điện tử sao?

Đi ra khu sản xuất, Cali đứng ở phụ cận khu sản xuất nơi những tên khất cái tụ tập. Cali cùng Vistor thẳng tắp nhìn một người.

“Vị tiên sinh này, xin hỏi ngài có thể đi cùng chúng ta sao?” Cali cười híp mắt vươn tay với một nam nhân quần áo rách nát.

Người nam nhân kia rõ ràng ngây ngốc một chút, sau đó cũng chìa bàn tay bẩn ra, chuẩn bị đặt lên bàn tay nhỏ bé kia.

“Thiếu gia, ta tới.” Vistor nhanh chóng vươn tay nắm tay người nam nhân kia, lập tức đem hần kéo lên. “Nga, đi thôi.” Cali thu hồi bàn tay nhỏ bé tuyết trắng, đi ra khỏi nơi đó.

“Ác ma, đừng dùng lực mạnh như vậy cầm tay ta!” Nam nhân nói.

“Hảo, tử thần tiên sinh.” Vistor cười buồn tay, từ trong ngực xuất ra một khối khăn tay, liềm mạng lau tay. Nam nhân lặng lẽ. Ác ma này, đã kích người cũng không nên quá đáng như vậy a!

7. Chương 7

Edit: Dạ Nguyệt. Beta: Dạ Nguyệt.

“Vị tiên sinh này là tử thần đi.” Cali ngồi ở trên ghế sa lon bình tĩnh nói.

Nam tử ngồi đối diện cậu cùng Vistor đứng ở bên người Cali kinh hãi!

“Cali bá tước làm sao mà biết được?” Nam tử hỏi.

“Trực giác.” Cali dùng tươi cười thường ngày của Vistor mỉm cười. Chuyện kể rằng, sau khi tử thần này tắm rửa xong, chân diện mục thật đẹp a: tóc dài màu vàng kim hiển thực rồi tung ở trên vai, làn da trắng nõn, đôi mắt màu vàng nhạt, đôi môi hồng nhạt, quả nhiên là một mỹ nam a!

Tử thần, Vistor nhìn trần nhà, như thế nào có cảm giác quạ đang kêu, phía sau còn có sáu cái chấm to đi theo. “Cái kia, Cali bá tước, ta gọi là Tư Nại Khoa De Ath.”

“Sau này Tư Nại Khoa cũng không cần gọi ta là Bá Tước, gọi ta là thiếu gia đi. Nhà Tư Mễ Nặc Á quyết định mời Tư Nại Khoa tiên sinh làm gia phó.” Cali cười, “Bởi vì ta cảm thấy hứng thú với người rồi đó nga, Tư Nại Khoa.” Cậu đưa cho Tư Nại Khoa một tờ giấy.

Sau khi Tư Nại Khoa tiếp nhận xem xong, ánh mắt nhìn về Cali đã muốn thay đổi. Hần gật đầu, “Cám ơn thiếu gia.” “Như vậy, sau này hoa viên trong nhà liền nhờ người.” Cali cười đi ra đại sảnh.

“Đây là cái gì?” Vistor đoạt lấy tờ giấy trên tay Tư Nại Khoa.

“Bản vẽ a. Chuyện kể rằng, Ma Vương người vì sao lại theo tiểu hài tử này kí kết khế ước? Loại chuyện này hẳn là không cần người tự thân xuất mã a.” Dù sao Ma giới của người nhiều Ác Ma như vậy, tùy tiện phái một cái đến là được rồi.

“Không biết, dù thế nào đi nữa linh hồn cậu ấy thực đặc biệt.” Vương giả Ác ma giới Vistor dùng tươi cười dĩ vãng của hần nói. “Còn Tử thần Tư Nại Khoa, tại sao người không trở về Tử thần giới mà chờ đợi ở nhân gian?”

“Hừ, đây là một bí mật!” Tư Nại Khoa cầm lấy bản vẽ đi ra đại sảnh.

Buổi sáng –

“Thiếu gia, đây là thư nữ hoàng gửi cho người.” Vistor đem một phong thư được bịt lại bằng sáp đưa cho Cali.

“Tiểu bá tước trẻ tuổi, nhiệm vụ lần này là điều tra sự kiện thi thể kỳ quái ở mộ trang bình dân.”

Dựa vào, cô gái vương chân này muốn một lần chém tận giết tuyệt sao?! Cali hỏa lớn.

“Thiếu gia, muốn đi sao?” Vistor hơi lo lắng (linh chi: lo lắng?!). Thông thường tiểu hài tử chứng kiến hai chữ “Nghĩa trang” này đều sợ hãi.

“Đi, đương nhiên đi! Đây chính là Nữ hoàng bệ hạ ”kính yêu” uỷ thác!” Cali khôi phục bình tĩnh. “Ta cũng đi!” Tư Nại Khoa không biết từ chỗ nào xông ra.

“Hảo, cùng đi!” Cali cười nói. “Bất quá... Tư Nại Khoa nhiệm vụ hôm nay của người đã làm xong sao?” “Thực xin lỗi thiếu gia! Ta hiện tại lập tức đi hoàn thành liền!” Tư Nại Khoa đi về phía hoa viên.

Buổi chiều –

“Nơi này chính là địa điểm phát sinh sự kiện sao?” Cali gắt gao cầm lấy góc áo Tư Nại Khoa, có chút khấn trương.

Nghĩa trang thật sự là một mảnh hoang vắng a... Vistor không dấu vết mà đem góc áo Tư Nại Khoa từ trong tay Cali rút ra, thay góc áo của mình.

“Tiểu bằng hữu, nơi này cũng không phải là địa phương con nên tới a.” Một bà nội trợ đi qua nơi đây khuyên bảo bọn hắn rời đi. “Nơi này rất nguy hiểm a, mau rời đi đi!”

“Xin hỏi vị a di này, nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Cali mở to đôi mắt giống ngọc bích, thập phần đáng yêu nói.

Nga, hài tử này có bao nhiêu đáng yêu a! Bà nội trợ nháy mắt bị manh tới. “Là như vậy, gần nhất trong trấn chúng ta có mấy người ở ban đêm mất tích, cuối cùng tại trong phiến nghĩa trang này phát hiện thi thể của bọn hắn! Biết không, những thi thể này liền giống như bị hút cạn máu, cả người trừ bỏ xương cốt cũng chỉ còn lại có một lớp da!” Thanh âm của bà nội trợ bắt đầu run rẩy. “Các người cũng mau rời đi đi! Nơi này khẳng định có quái vật!” Bà nội trợ nói xong cũng vội vàng rời khỏi.

“Đi, chúng ta đi nhìn những thi thể đó!” Cali lôi kéo tay của Vistor cùng Tư Nại Khoa, đi vào trong nghĩa trang.

8. Chương 8

Edit: Dạ Nguyệt. Beta: Dạ Nguyệt.

“Người không sợ sao? Thiếu gia?” Tư Nại Khoa nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên sợ a! Nhưng không phải còn có các người sao?” Cali quay đầu lại cười nói.

Được tin nhiệm... Tư Nại Khoa cùng Vistor cong cong môi.

“Oa oa, cũng thật đủ ghê tởm.” Cali ngồi xổm xuống quan sát một cỗ thi thể. Chỉ thấy làn da thi thể có màu xám, da dính sát vào khung xương. Đôi mắt thi thể nổi lên, biểu cảm thập phần hoảng sợ. Cali chú ý tới, toàn bộ trên cổ thi thể đều có hai cái lỗ nhỏ. Là Dơi? Hay là...Vampire?! “Đã có Ác ma cùng Tử thần tồn tại, như vậy trên thế giới này có Vampire cũng không tính là lạ đi...” ==

Nghĩa trang âm trầm, ánh mắt trắng bệch... Thật là khủng khiếp a! Cali ghé vào trong lòng Vistor, ba người tránh ở phía sau một mộ bia hơi lớn.

Không biết qua bao lâu, trong nghĩa trang xuất hiện một tiếng lại một tiếng kêu thảm thiết. Thanh âm từ lớn đến nhỏ, dần dần yếu đi. “Không cần tiếp tục thương tổn người vô tội... Chúng ta là sẽ không thuận theo!” Hai cái thanh âm khác biệt không lớn đồng thời nói.

“Hai quái vật các người không được nói! Nơi này không có chỗ nói chuyện của các người! Thật không biết hoàng thất của chúng ta như thế nào sẽ xuất hiện hai ngoại tộc như các người!” Một cái âm thanh lạnh lạnh chói tai chữ rủa.

“Chúng ta không phải ngoại tộc!” Hai thanh âm cùng kêu lên, trong thanh âm lộ ra kiêu ngạo bỉnh sinh, còn có không cam lòng cùng phẫn nộ.

Làm cái gì? Tránh ở phía sau mộ bia ba người nghi hoặc nhìn nhau, lặng lẽ ló ra.

Chỉ thấy trong nghĩa trang có năm người, đều mặc áo choàng đen cao cổ. Trên mặt đất có mấy người, người sống bị trói cùng mấy cây khô mới mẻ, phổi cùng không khí lúc này, có vẻ đặc biệt quỷ dị. “Không nên thương tổn bọn hắn!” Hai thanh âm khác biệt từ hai người bị đè bả vai trong năm người truyền ra. Màu mắt của bọn hắn không giống với màu mắt ba người khác, diện mạo của bọn hắn giống nhau, đôi mắt là màu vàng, mà diện mạo ba người khác mới có một chút tương tự, đôi mắt là đỏ như máu.

Đôi mắt đỏ như máu? Cali theo bản năng nhìn nhìn Vistor. Vistor lắc đầu, là ý nói: bọn hắn không phải Ác ma.

Thật là Vampire?! Ánh mắt xanh thẳm của Cali tràn ngập tò mò. Không phải đóng phim Vampire ôi chào!

“Là phụ hoàng cho chúng ta chỉ đạo các người như thế nào làm một Vampire đủ tư cách a, Tứ đệ Ngũ đệ, cho nên thỉnh học cho tốt! Bằng không các người sẽ bị khư trục!” Hai Vampire mắt đỏ thắm thía thuyết.

“Hai quái vật các người! Còn không mau hút máu những người này! Nhảy cảm quả nhiên không xứng có được tên!” Vampire mắt đỏ đứng ở trong đồng cây khô một cước đạp hai người sống đi đến bên Vampire mắt vàng.

“Không! Chúng ta không cần!” Vampire mắt vàng liều mạng giãy dụa, “Chúng ta tình nguyện hút máu động vật khác cũng không cần hút máu người!”

“Máu người dễ uống hơn so với máu động vật.” Một cái Vampire mắt đỏ khuyên bảo.

“Không cần!” Vampire mắt vàng nhất trí lắc đầu.

“Không cần cũng phải cần! Đại ca Nhị ca, các người đè bọn hắn, hôm nay bất kể như thế nào ta cũng phải làm cho bọn họ uống hết!” Mắt đỏ lão Tam cầm lấy cánh tay một người sống trên mặt đất, dùng sức xé một cái, toàn bộ cánh tay đã bị hắn giật xuống!

Máu một giọt một giọt tích lặc trên mặt đất, mùi máu tươi tràn ngập không khí. Trong ánh mắt đỏ của lão Đại, lão Nhị hiện lên một tia khát vọng, đây là bản năng không thể thay đổi của Vampire. Vampire mắt vàng nhắm mắt lại, cắn chặt môi. Môi bị cắn phá, máu, chảy ra.

“Nha nha, hai đại ca ca này không thích ăn mấy thứ kia, các người ép buộc hai người bọn hắn để làm chi nha?” Một đứa bé trai từ phía sau một mộ bia đi ra, cười khờ đại nhìn bọn hắn.

“Tiểu bằng hữu, đi nhanh lên!” Nghe thấy tiếng cười của tiểu hài tử, Vampire mắt vàng mở to mắt, cùng kêu lên.

9. Chương 9

Edit: Dạ Nguyệt. Beta: Dạ Nguyệt.

Mắt đỏ lão Tam liền thừa dịp vung vài giọt máu của cánh tay cột vào trong miệng hai Vampire mắt vàng. Máu tươi là mỹ vị! Trong đầu hai Vampire mắt vàng liền tối sầm lại.

“Nguy rồi, Vistor, Tư Nại Khoa, mau ra đây!” Cali hô.

“Vâng, thiếu gia. ” Hai bóng người nhanh chóng từ phía sau mộ bia đi ra. “Đem Vampire mắt đỏ đều đánh nằm đi! ” Cali ra lệnh. “Tuân mệnh, thưa thiếu gia. ”

Vài giây, cũng chỉ là vài giây đồng hồ, ba Vampire mắt đỏ đã bị Tư Nại Khoa cùng Vistor chế phục. “Uy uy, các anh không sao chứ? ” Cali đến gần hai Vampire mắt vàng, phát hiện dung mạo của bọn hắn rất ưa nhìn. Ân, là một đôi soái ca Vampire song sinh bị bỏ đi.

“Máu... ” Hai Vampire mắt vàng nhắm chặt mắt, cau mày, tựa hồ rất thống khổ.

Máu a, Cali vươn ngón tay ra, dùng dao nhỏ rạch một đường, máu tươi lập tức tuôn ra. Ahhh, đau quá a.

“Há to miệng ~” Cali nhẹ nhàng nói. Thực nhất trí, hai cái miệng nhất tề hé to ra. Cali đem ngón tay đặt trên đầu lưỡi bọn hắn, máu theo cổ họng chảy vào trong cơ thể của bọn họ.

Cảm giác được trên ngón tay bỗng nhiên ướt sũng, Cali nhìn hai Vampire mà y đang uống máu. Một Vampire mắt vàng mở mắt, đang dùng đầu lưỡi ẩm áp liếm miệng vết thương đang chảy máu.

“Ta nguyện ý cả đời thủ hộ linh hồn của người này!” Sau khi Vampire mắt vàng nói xong, liền ngẩng đầu lên, hôn thật sâu lên trên cổ non nớt của Cali. Một khế ước kim hoàng sắc thiểm hiện ở vị trí mà hắn vừa hôn qua.

“Huyết khế hoàn thành, ngài chính là chủ nhân của ta. ” Vampire mắt vàng quỳ một chân trên mặt đất, “Sau này, thực ăn của ta chính là máu của chủ nhân. ”

“Thiếu gia, ngài không có sao chứ? ” Vistor cùng Tư Nại Khoa chạy tới, “Không có bị thương đi? ”

“Không có, ta không sao. Đúng rồi, mau đưa hai người bọn về. ” Cali theo bản năng đem bàn tay có vết thương dấu phía sau, nói sang chuyện khác.

Vistor mắt sắc, thấy được động tác của y. Hắn ôn nhu cầm lên tay bị thương của Cali, nhìn chăm chăm ngón tay đang chảy máu kia. “Như thế nào lại rạch sâu như vậy a, thiếu gia cũng không quá cẩn thận. ”

“Ách.... Đi thôi.... ” Cali thuận thế nằm úp sấp trong lòng Vistor. Buồn ngủ quá, mệt mỏi quá....

“Thiếu gia, thiếu gia.... ” Vistor nhìn người trong lòng, nở nụ cười. Thiếu gia, lại ngủ rồi.

“Ngô... ” Cali mở to mắt. “A, hắn tỉnh. ” Một âm thanh quen tai vang lên. “Đệ đệ, nhỏ giọng chút. ” Vampire song sinh ngồi bên giường Cali.

“Ôi chào! Tại sao các người lại ở chỗ này? ” Cali kinh ngạc. “Chủ nhân, sự tình là như vậy. Hắn là đệ đệ song sinh của ta, là Vampire hoàng tộc, nhưng bởi vì trời sinh đôi mắt của chúng ta không giống người khác, quan niệm cũng khác với quan niệm Vampire, cho nên chúng ta thường xuyên bị bài xích cùng giáo dục, tựa như những gì ngài nhìn thấy hôm qua. ” Vampire ca ca nói.

“Bá tước, xin người trở thành chủ nhân của chúng ta! Ta muốn cùng ca ca thủ hộ ngài! ” Vampire đệ đệ lớn tiếng nói.

“Ha?” Cali còn không có hoàn toàn lấy lại tinh thần, Vampire đệ đệ nói xong hứa hẹn, liền hôn lên cổ y.

Lại một huyết khế hoàn thành. Cali sờ sờ khế ước hai bên cổ, liền thi triển thuật che dấu đem hai cái gì đó chấu mắt làm mất đi.

“A liệt? ” Hai Vampire mộng. “Chủ nhân, ngài không thích khế ước của chúng ta với ngài sao? Vì sao phải đem khế ước làm biến mất?” Hai Vampire ưỡn khuất.

“Ách... Cái kia... Các người không biết là có hai cái khế ước ở trên cổ của ta nhìn qua rất quái dị sao? Giống như là... Dấu hôn...” Cali.

“Chủ nhân... Đây không phải là giống dấu hôn, kia vốn là dấu hôn!” Vampire song sinh cười ha ha.

10. Chương 10

Edit: Lycoris. Beta: Dạ Nguyệt.

“Các người... không có tên sao?” Cali dùng thanh âm rất nhỏ hỏi. Hai Vampire nghe được, dừng cười.

“Àn..” Hai người mới vừa rồi còn cười lớn nụ cười lập tức nhỏ dần.

“Vậy thì thật là tốt, ta có thể tự đặt tên cho các người, vậy... ca ca gọi Sương, đệ đệ gọi Tuyết đi.”

“Tán thành” Từ nay về sau, song sinh Vampire mắt vàng liền chính thức gọi là Sương-Blood và Tuyết-Blood.

“Còn nữa, sau này đừng gọi ta là chủ nhân, gọi ta thiếu gia là được”

“Vâng, thiếu gia”

“Thiếu gia, ngài nên thức.... Hai Vampire các người tại sao lại ở chỗ này?” Vistor tiến vào gọi Cali rời giường.

“Vị Ác Ma tiên sinh này, chúng ta cùng thiếu gia đã ký khế ước rồi nha~~” Tuyết cùng Sương ngược mắt nhìn Vistor.

“Ta biết” Con người đỏ của Vistor tối sầm lại, hừ hạ Cali rời giường.

Một năm sau_

“Thiếu gia, sinh nhật vui vẻ” Tư Nại Khoa tay cầm một bó hoa mân côi trắng tinh khiết, đưa cho Cali.

“Cảm ơn” Cali mặc một bộ trang phục long lẫy, mỉm cười tiếp nhận.

“Thiếu gia, ngài muốn thứ gì làm quà sinh nhật?” Sương cùng Tuyết từ trong phòng bếp đi ra, bày biện lên một bàn đồ ăn lóng lánh ngân quang. “Thiếu gia thích nhất là bánh socola.” Đầu bếp Vistor cũng từ phòng bếp đi ra, mang bánh ngọt đặt lên bàn.

Cali cùng Vistor ngồi xuống ghế, Tư Nại Khoa, Sương và Tuyết đứng bên cạnh nhìn họ dùng cơm. Cali khẽ nhún mày “Các người cũng ngồi vào bàn đi, đừng đứng mãi”.

“Thiếu gia, chúng tôi thân là hạ nhân, không thể ngồi cùng bàn với chủ nhân.” Ba người chỉ đứng nhìn còn Vistor ngồi ăn mỹ vị, đúng là chỉ có tên Ác Ma này mới không hiểu quan niệm tôn ti.

Đèn bỗng nhiên vụt tắt. Sương cùng Tuyết có thể nhìn trong bóng đêm liền cầm nến lên bánh rồi thắp sáng chúng. Chín ngọn nến màu sắc diễm lệ, dưới ánh sáng được hạ xuống có màu sắc đặc biệt tươi đẹp.

“Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday to Cali, happy birthday to you”

Bài hát chúc mừng sinh nhật dưới giọng ca của bốn nam nhân, thật có cảm giác là lạ. Cali đem nguyện vọng nói ra thành tiếng: “Ta hi vọng, sau này Tư Nại Khoa, Sương cùng Tuyết có thể cùng ta ăn cơm.” Tiếp đó cậu dùng một hơi thổi tắt toàn bộ những ngọn nến.

Căn phòng một lần nữa trở về với ánh sáng. Trong mắt Sương cùng Tuyết chứa lệ quang, cảm động nhìn Cali. Còn Tư Nại Khoa thì cúi đầu để không ai cảm nhận được suy nghĩ của hắn. Có đôi khi, để làm một người cảm động, không cần gì khác ngoài một hành động nho nhỏ.

Cali đem bánh ngọt chia thành năm phần: “ Mỗi người lấy một phần.”

Hử, làm sao lại cảm thấy có vị chua chua? Động tác chuẩn bị lấy bánh của mọi người dừng lại, tìm ra nơi toả ra hương vị đó kị.

“Khụ, Vistor anh làm cái gì thế hả?” Cali cười, vẻ mặt oán phụ này của Vistor chẳng lẽ là ghen?! Nhưng mà hắn ăn dấm chua của ai? Cali che miệng cười trộm nhìn ba người, hắn không phải là Sương cùng Tuyết, Vistor coi hai người họ là hai kẻ khó ưa. Như vậy... Hắn là Tư Nại Khoa? Có thể, thời điểm lần đầu tiên hai người họ gặp mặt tình cảm cũng rất tốt.

Nếu Vistor cùng Tư Nại Khoa biết Cali ở nơi này một bên ăn bánh ngọt, một bên YY bọn họ thì nhất định sẽ lập tức bị bánh socola mà Cali yêu thích làm cho nghẹn chết. Đương nhiên bọn họ không có khả năng biết được.

“Ừm~ ăn thật ngon~ Vistor làm thật tốt a” Cali dùng âm thanh ngọt ngào đặc hữu của hài tử để tán dương. “Oanh” ý nghĩ của Vistor bị mèn bom một trận, mặt đỏ lên! Hắn ngẩng đầu nhìn Cali, trong đôi mắt đỏ hiện lên tình dục lộ liễu. (Vistor nghĩ đi đâu vậy...)

11. Chương 11

Edit: Dạ Nguyệt. Beta: Dạ Nguyệt.

Đáng tiếc Cali đang mải miết ăn bánh ngọt, không biết nghi trượng Ác Ma đang nhìn y bằng ánh mắt căm thù. Ba người khác cảnh giác nhìn Vistor, trong lòng hơi trầm xuống. Đại Ma Vương này...

(tác giả: ôi, đáng thương Cali a, nhanh như vậy đã bị Đại Ma Vương theo dõi, tằm tắc sách)

Ngày hôm sau tiểu thí hài Cali đã được 9 tuổi, trong phòng Cali truyền ra tiếng thét chói tai làm cho tay Tư Nại Khoa đang cầm kéo cắt hoa mâm xôi trắng run lên một cái.

Mọi người trong nhà bị oanh động, Tư Nại Khoa cùng Vistor đẩy cửa mà vào: “Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?! ” Phát hiện Cali đang kinh ngạc, mà không phải là hoảng sợ, nhẹ nhàng thở ra một hơi. “Trong chăn của ta có một quả trứng.... ” Cali cũng không biết nên nói như thế nào.

“Trứng? ” Hai Vampire là Sương và Tuyết chạy tới, trên người còn đang đeo tạp dề, như là còn đang làm bữa sáng.

“Ân, các người xem. ” Cali vén chăn lên, một quả trứng đang dựng đứng, “Ngồi” ở trên giường Cali. “Oa, quả trứng thật lớn a. ” Tuyết đưa tay muốn sờ quả trứng kia một chút, ai ngờ quả trứng lại động, lăn vào trong lòng Cali! “Vistor, quả trứng này làm sao vậy? ” Ở trong nhận thức của Cali, học thức của Vistor là rộng nhất.

“Này... ” Vistor kẻ sát mặt vào trứng, ngửi vài cái. Hương vị này, có chút giống Thiên Sứ... Nhưng mà, “Tư Nại Khoa, người cũng tới nhìn xem.” Thiên Sứ cũng có xác sao?

Tư Nại Khoa không biết lấy từ đâu ra một cái kính lúp, “Ân, xem màu sắc của vỏ trứng cùng độ tinh tế, hẳn không phải là trứng chim hay trứng vịt. Chẳng lẽ... Đây là trứng ngỗng?”

Lại có thể dám nói ta là ngỗng?! Sinh vật trong vỏ trứng khó chịu.

Người có gặp qua trứng ngỗng nào lớn như vậy sao? Cali cười, đem quả trứng để lên bàn trang điểm, Vistor đi lên trước mặc quần áo cho y.

Quả trứng bay lên không trung, trên vỏ trứng lại có thể mọc ra hai cánh nhỏ! Nó đi theo bên người Cali, khoảng cách tuyệt không vượt quá 30cm.

Quả trứng này như thế nào đều đi theo ta a... Cali nghĩ, dựa vào lương tâm không có đem người ném vào phòng bếp để nấu ăn đã muốn tính là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Vistor và những người khác thử chạm vào nó, nhưng bị một tầng kết giới kiên cố không phá vỡ nổi ngăn cách, chỉ có Cali có thể chạm vào nó.

Kết quả chính là, quả trứng làm cơn trùng theo đuôi Cali một ngày.

Buổi tối 12 giờ. “Răng rắc”, quả trứng không hề dấu hiệu, sau một trận cường quang, nứt ra rồi. Một đầu tóc xoắn màu vàng chui ra vỏ trứng, một đôi mắt tím phát ra quang mang mê muội.

Mái tóc màu vàng hiền thực, làn da trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, thân mình nhỏ gầy.... Đôi mắt tím mê muội nhìn Cali đang ngủ yên.

Bình tĩnh thần, một nam sinh cả người xích lõa, từ trong vỏ trứng bò ra, phía sau lưng có đôi cánh trắng. Nhìn qua thì hẳn 10 tuổi, thật khó tưởng tượng hẳn có thể chui ra từ trong một quả trứng chỉ bằng một phần ba hẳn.

Cảm giác trên cổ có chút ngứa, Cali không tình nguyện mà mở hai mắt mở lung. “!” Cali bị hù tới. Có thể giải thích một chút, vì sao lại có người nằm ở trên giường liếm tới liếm lui trên cổ ta sao?!

“Àn... ” Nam sinh tóc vàng mắt tím ngẩng đầu, cùng mắt Cali đối diện.

“Người... Người là ai a!” Cali đẩy người nọ ra. Trên gương mặt tinh xảo cũng không lộ ra non nớt lập tức bày ra biểu tình đáng thương: “Mụ mụ, người không quan tâm ta sao?”

“!” Nháy mắt Cali hóa đá. Lúc nào mà ta lại trở thành mẹ của nó? Ta là nam có được hay không?!

“Mụ mụ, ta là tiểu Thiên Thần của người a, ta tên là Ngả Lệ Lợi a.” Ngả Lệ Lợi thật sự tiết ra vài giọt nước mắt trong suốt, “Mụ mụ, ta thật đói bụng nga, trên người mụ mụ thật thơm quá, giống như ăn thật ngon!” Lại muốn bổ nhào vào trên người Cali.

12. Chương 12

Edit: Lycoris. Beta: Dạ Nguyệt.

Thì ra hần vừa mới liếm tới liếm lui trên người ta là vì đói bụng, nhưng mà.. Cali trống hai tay lên lồng ngực tuyết trắng của Ngả Lệ Lợi, không cho hần cúi xuống. “Ta không phải đồ ăn, chờ một chút nữa ta bảo Vistor làm bánh cho người ăn.”

“Mẫu thân, ta có đồ ăn..” Ngừng ngừng ngừng, đừng gọi ta là mẫu thân, ta biết loài chim sẽ gọi người đầu tiên nhìn thấy là mẫu thân. “Ngả Lệ Lợi, sau này không cho phép người tiếp tục gọi ta là mẫu thân.” “Thế gọi là gì đây?”. “Vây, gọi ta là Cali đi, nhìn qua người còn lớn hơn so với ta.”

“Vây, cho người ăn này Cali” Ngả Lệ Lợi đưa một khối vỏ trứng trắng lớn nhất ở trên tay cho Cali. “Thứ này có thể ăn sao?” Cali hoài nghi tiếp nhận vỏ trứng, thử cắn một miếng nhỏ.

“!” Ăn ngon, là socola trắng! Mí mắt Cali híp lại, ăn từng miếng từng miếng một.

Ngả Lệ Lợi chống cằm nhìn Cali ăn, khoé miệng cong lên. Cali ăn xong vỏ trứng socola trắng trên tay, liếm liếm môi, àn, thật không sai.

“Cali, khoé miệng người cũng dính nga~” Ngả Lệ Lợi rướn người đến trước mặt Cali, lè lưỡi liếm lên khoé miệng Cali.

“Oanh..” Mặt Cali đỏ lên “Người...”

Không đợi y nói xong, Ngả Lệ Lợi hôn lên con mắt không có khe ước của Cali. Cali chỉ thấy đầu óc trống rỗng, hôn mê bất tỉnh.

Ngả Lệ Lợi nhìn Cali trong lòng mình, cúi xuống thoả mãn cọ vào mái tóc màu xanh ngọc của cậu.

“Thiếu gia!” Vistor cùng Sương, Tuyết xâm nhập phòng. Dao động vừa rồi trong cơ thể thiếu gia là xảy ra chuyện gì?! (người có khe ước trong lúc đó sẽ có liên hệ)

Chỉ thấy có một người cơ thể xích lô đang ôn nhu ôm thiếu gia nhà bọn họ, đôi cánh lớn màu trắng trên lưng hần dưới ánh trăng đặc biệt chói mắt. Thiên Thần!

“Người là ai?” Vistor cùng hai Vampire đồng thời quát lên: “Mau buông thiếu gia ra.”

“Các người cũng là người có khe ước với Cali?” Trên khuôn mặt thuần khiết của Ngả Lệ Lợi hiện lên một nụ cười tà mị.

Cali, linh hồn của người thật sự không tầm thường đâu.

“Cái gì?! Người lại có thể kí khe ước cùng thiếu gia sao?” Tuyết kêu lên. Vistor mặt không chút thay đổi nhìn Ngả Lệ Lợi: “Người rốt cuộc có mục đích gì?”

“Mục đích?” Trong mắt Ngả Lệ Lợi hiện lên ánh sáng lạnh lẽo: ” Mục đích của ta, chính là y!” Ngón tay nhẹ nhàng chạm lên môi của Cali.

“Người tên là gì?” Sương lạnh lùng hỏi.

“Ngả Lệ Lợi.” Ngả Lệ Lợi đem thiên hạ trong lòng đặt ngang lên giường, hôn nhẹ lên trán cậu, cẩn thận đắp kín chăn cho cậu. Hắn đem cánh thu lại, trên tấm lưng trơn bóng không có vật gì ở trên, một bộ quần áo hiện ra từ hư không phủ lên người hắn, khí chất của Thiên Sứ không hề che dấu mà lộ ra.

“Ra ngoài cả đi! Đừng quấy rầy thiếu gia nghỉ ngơi.” Sương trừng mắt liếc nhìn Ngả Lệ Lợi một cái, kéo tay Tuyết ra khỏi phòng. Ngả Lệ Lợi cùng Vistor ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Cali mở mắt ra. Đêm qua là mộng sao?

“Thiếu gia, kẻ vương bát đản này chui ra từ đâu?” Tư Nại Khoa mang theo một tiểu hài tử phần nộn mười tuổi vọt vào phòng.” Hắn cùng ngài lập khế ước sao?”

Khế ước? Cali chớp mắt mấy cái, nhìn về phía bàn trang điểm cách mình không xa. Trên kính trang điểm, mắt phải Cali có thêm một khế ước màu trắng.

“Cali, mau bảo hắn thả ta xuống.” Tiểu nam hài giẫy dụa. Cali không để ý đến hắn mà đem hình dạng khế ước trắng ở mắt phải nhìn kĩ.

“Hừ, tên Thiên Sứ nhà ngươi đừng có giả bộ!” Tư Nại Khoa dùng sức đem Ngả Lệ Lợi đẩy xuống mặt đất.

“Tư Nại Khoa, đừng dùng sức như vậy, hắn còn nhỏ.” Cali vén chăn lên, nhảy xuống giường, thân thiết nhìn Ngả Lệ Lợi: “Người không sao chứ?”

“Cali..” Ngả Lệ Lợi chu miệng:” Đau quá nha~”

“Sao lại đau?” Cali đem hắn kéo lên. “Cali ôm ta một chút đi, hôn ta một cái ta sẽ không đau nữa nha~” Ngả Lệ Lợi chỉ chỉ mắt mình.

13. Chương 13

Edit: Lycoris. Beta: Dạ Nguyệt.

Nhớ rõ không lâu trước đây, khi chính mình bị ngã thì mẫu thân sẽ hôn nhẹ lên gương mặt mình để biểu thị sự cổ vũ. Cali gật gật đầu, hôn một cái lên gương mặt mềm mại của Ngả Lệ Lợi.

Tư Nại Khoa thấy vậy thì trợn mắt há mồm. Nếu sớm biết thiếu gia dễ bị lừa hôn như vậy, ta đây cũng làm!

Ngả Lệ Lợi vui vẻ ôm eo tiểu nam hài trước mắt, đầu tựa vào cổ y, ngửi được mùi hương mê người đặc trưng từ tiểu nam hài.

Cali tùy ý để hắn ôm: “Người là Ngả Lệ Lợi? Là người tối hôm qua?”.

” Phải, ta đã cùng Cali kí khế ước, sau này Cali chính là chủ nhân của ta.” Ngả Lệ Lợi làm nũng với Cali.

“Khế ước? Phải trả giá thứ gì?” Cali mê mang nhìn Ngả Lệ Lợi đã đứng đắn ngồi dậy.

Nha ~ Thật đáng yêu nha ~ Ngả Lệ Lợi nhìn biểu tình mê mang đáng yêu của Cali, liền thật sự muốn đem hắn nuốt vào bụng. “Cùng Cali kí khế ước, là phúc của ta, còn trả giá, cũng không cần trả giá thứ gì, cứ để cho ta đi theo người, cho đến khi “linh hồn của người tiêu tan” mới thôi.”

“Ừm.” Cali gật đầu, thì ra việc trả giá lại biến thành giám thị a.

“ Vậy người biết làm việc gì? Nhà chúng ta đã có đến bốn cao thủ chịu trách nhiệm an toàn của ta rồi.”

“Đúng vậy, Vistor là quản gia, Tuyết cùng Sương là đầu bếp, ta là người làm vườn, còn có việc gì người có thể đảm nhận?” Tư Nại Khoa hai tay khoanh trước ngực, muốn làm người quét dọn? Có lẽ không được? Nếu không thì lau trần nhà cũng không tồi.

“Ta phụ trách làm ấm giường cho Cali.” Ngả Lệ Lợi cười để lộ hàm răng trắng tinh. “Không cần, Ngả Lệ Lợi cứ coi ta là bạn học như trước là được rồi, chúng ta cùng nhau học đấu kiếm, học khiêu vũ, ừ, chính là như vậy.”

Cali dưới sự trợ giúp của Tư Nại Khoa, tự mình mặc quần áo chỉnh tề, đánh răng.

“Thiếu gia.” Vistor đứng trước cửa phòng Cali, thấy quần áo trên người Cali mặc coi như chỉnh tề, hần khe nhú mày: “Thiếu gia, Vistor đã không làm tròn bổn phận.”

Cali cười: “Vistor, như vậy Thiên Sứ Ngả Lệ Lợi liền giao cho người quản lý.” Sau đó liền lập tức đi vào toilet.

“Cali, chờ ta một chút ~” Ngả Lệ Lợi lao ra khỏi phòng, vốn dĩ cũng muốn đi vào toilet cùng, nhưng bị một cánh tay mạnh mẽ hữu lực giữ lại.

“Thả ta ra, Ác Ma!” Ngả Lệ Lợi vùng vẫy: “Ta muốn đi theo Cali!”

“Gọi y là thiếu gia, Thiên Sứ.” Sắc mặt Vistor đã hoàn toàn trầm xuống, trong giọng nói đã lộ ra hơi thở nguy hiểm. Bằng không, ta sẽ gãy cánh của người.”

Ngả Lệ Lợi sững sốt, ngừng giây dục. Bản thân Thiên Sứ và Ác Ma chính là kẻ thù một mất một còn, hần tuy mang thân phận Thiên Sứ cao quý, nhưng thực lực so ra không thể lớn hơn Ma Vương Vistor, nếu đánh nhau hần nhất định bất lợi.

“Được rồi, thiếu gia thì thiếu gia. Đây, thả ta xuống đi!” Ngả Lệ Lợi hô to. Cho dù là Thiên Sứ, nhưng cứ như vậy bị người khác xách cổ mang theo, lơ lửng giữa không trung, cảm giác thật sự vô cùng tệ!

Vistor cuối cùng cũng không theo ý của hần, trực tiếp mang hần xuống lầu, quăng lên ghế salon trong phòng khách.

Hai Vampire đang bê bữa sáng đi tới, vừa vặn chứng kiến bộ dáng chật vật khi bị ném lên ghế salon của Ngả Lệ Lợi, liền cười ra tiếng. Tư Nại Khoa thở dài. Vistor, người quá lương thiện, quá ôn nhu rồi, nếu như là ta, ta nhất định sẽ hung hăng đem hần ném trên mặt đất. Nhưng mà Vistor, đây không phải là tác phong trước kia của người nhà.

“...” Vistor đi tới trước mặt Ngả Lệ Lợi, “Sau này, công việc rửa bát của nhà Tư Mễ Nặc Á liền do Ngả Lệ Lợi phụ trách.”

“Oa! Thật tốt quá! Chúng ta không cần rửa bát nữa rồi!” Sương cùng Tuyết cùng nhau vỗ tay ăn mừng. Ngả Lệ Lợi không lên tiếng, chỉ gật gật đầu. Hừ, chỉ là rửa bát thôi, không có gì làm khó được ta.

Ăn xong bữa sáng, Tư Nại Khoa đi tới vườn hoa để chăm sóc những cành mận côi trắng mà thiếu gia yêu thích nhất, hai Vampire Sương cùng Tuyết đi mua đồ ăn, chuẩn bị bữa trưa, Vistor đưa Cali lên tầng trên học Violin, để lại một mình Ngả Lệ Lợi ở phòng bếp, bị thương rửa bát. Hu hu hu, khi dễ người ta! Ngả Lệ Lợi nhìn qua chồng bát đĩa trông như một ngọn núi nhỏ, khóc không ra tiếng.

14. Chương 14

Edit: Lycoris. Beta: Dạ Nguyệt.

Ngày 23 tháng 11, nhà Tư Mễ Nặc Á được mời tham gia hội đấu giá được mệnh danh là mang hơi thở u ám nhất- Dark Market.

Một chiếc xe ngựa trưng dương trang nhã đỗ trước cửa hội đấu giá. Hoa tuyết bay khắp không trung, có bông dính vào xe ngựa, màu tuyết trắng khiến cho xe ngựa nhìn qua mang hơi thở cổ điển.

Một nam nhân tóc đỏ mắt đen, ôm trong lòng một nam hài có mái tóc màu xanh ngọc đang ngủ say, đi xuống xe ngựa. Hai nam nhân tóc bạc mắt vàng, dung mạo tương tự nhau theo sau cùng xuống xe, một người đem tán ô xanh che trên người nam hài có mái tóc màu xanh ngọc, không cho một bông tuyết nào rơi trên người nam hài. Người còn lại mang theo một chiếc cặp da lớn, trang bị đầy đủ mọi đồ vật. Đi theo phía sau bọn họ còn có một nam hài khác với mái tóc quăn màu vàng cùng đôi mắt tím, tuyết trên mặt đất rõ ràng rất dày, một người bình thường nhẹ nhàng giẫm xuống bước đi cũng sẽ lưu lại dấu chân rất sâu, thế nhưng hắn không hề lưu lại trên mặt tuyết bất kì dấu vết gì.

“Thỉnh trình diện giấy mời” Đứa bé giữ cửa hơi hơi cúi đầu. Ngã Lệ Lợi lấy từ trong cặp da mang theo bên mình một tờ giấy mời đỏ sẫm, đưa cho đứa bé giữ cửa.

Đứa bé giữ cửa nhận giấy mời, ánh mắt loé lên, vừa định mở miệng đã nghe thấy Tư Nại Khoa từ xe ngựa đi tới ngăn lại: “Thỉnh dừng lên tiếng, bá tước của chúng ta đang ngủ ở bên trong.”

Đứa bé giữ cửa lập tức im lặng, tư thế càng xiêm áo thật cẩn thận: ” Thỉnh”. Mọi người đi vào phòng đấu giá, tìm được lô ghế của nhà Tư Mễ Nặc Á. Nhân viên tiếp đón mở cửa ghế lô, trong lò sưởi ngọn lửa đã cháy hồng, khắp ghế lô tràn ngập ấm áp.

Vistor ôm Cali ngồi trên ghế salon mềm mại, hắn cởi âu phục che trên người xuống, sau đó đặt y nằm trên ghế salon, gối đầu lên đùi hắn. Sương mở chiếc cặp da lớn ra, lấy ra một cái hộp giấy lớn cùng một cái hộp sắt.

Tuyết cùng Ngã Lệ Lợi đi tới ban công đối diện bàn đấu giá, tay chống lên ban công: “Oa! Thật nhiều người!”. Đông nghịt, không đúng, phải là tràn ngập màu sắc mới đúng, tầng lớp bình dân cùng quý tộc thượng lưu đứng thành nhóm trên bậc thang, thì thầm với nhau.

Thời gian vừa đến, tiếng chuông lớn ở phòng đấu giá vang lên: “Đinh, đinh, đinh.” Toàn bộ đại sảnh đã không còn tiếng động, sân thượng rộng lớn phía trên cũng im lặng đến kì lạ.

Cali bị tiếng chuông đánh thức. Cậu mở mắt, liền lập tức nhìn thấy Vistor đang “thâm tình” chăm chú nhìn mình. Khóe miệng Cali co rút, xoay người ngồi dậy. Vistor một tay cầm lược, nhẹ nhàng chải lại mái tóc hỗn loạn của y.

Cali ngẩng đầu nhìn về phía bàn đấu giá. Chỉ thấy một cô gái mặc váy ngắn trẻ ngực cùng chiếc quần tất mỏng manh đang bước lên bục đấu giá, nói to: “Hoan nghênh mọi người đã đến.”

Dưới đài tiếng vỗ tay như sấm dậy, Tư Nại Khoa ngồi gần lò sưởi, vừa liếc mắt ngắm cô gái đã cảm thấy lạnh: “Trời à, cô gái kia thật khoẻ! Trời lạnh như vậy mà cũng chỉ mặc có hai kiện quần áo.”

Cali gật đầu, cũng tỏ vẻ bội phục: “Cái này người ta gọi là có đạo đức nghề nghiệp.”

Vật phẩm đấu giá đầu tiên được đưa lên bàn đấu giá. “Một bức tranh? Không có hứng thú.” Cali méo miệng. Sương vung vung tay lấy ra một bình nước: ” Tư Nại Khoa, bình nước này là người làm sao?” Tư Nại Khoa đắc ý gật đầu: ” Đương nhiên, ta đã dựa vào bản vẽ mà thiếu gia cho để làm.”

Đó là bản thiết kế của người khác, vậy mà người cũng có thể gặt đầu? Sương cũng không rảnh rỗi, đổ nước từ bình ra pha trà cho Cali. Hồng trà thượng đẳng được pha rất tốt, hắn mở bình sữa nhôm, đem sữa đổ vào Hồng trà, tiếp theo lấy ra một gói giấy nhỏ, đem đường ở bên trong bỏ vào cốc trà, dùng thìa khuấy đều, rồi rót vào một chiếc cốc sứ tinh xảo, đem cốc để lên đĩa rồi đặt lên bàn trà trước mặt Cali: ” Thiếu gia, trà đã pha xong.”

Cali gật đầu, ngón trở vòng qua quai cốc, nâng lên. Trà sữa nóng hổi, Cali thổi thổi vài hơi, rồi cẩn thận uống hết từng ngụm. Hương trà thanh nhã cùng hương sữa nồng nàn vương vấn quanh chóp mũi Cali, Cali khép nhẹ mí mắt. Uống trà sữa nóng vào mùa đông là tuyệt nhất.

15. Chương 15

Edit: Lycoris. Beta: Dạ Nguyệt.

Sương lấy ra từ trong hộp giấy lớn một khối bánh ngọt Chocolate, đóa hoa làm từ bơ bên trên không hề tổn hại chút nào, tinh xảo như lúc ban đầu. Bánh ngọt được đặt lên một chiếc đĩa, phối hợp với một chiếc nĩa bạc cùng được đặt lên bàn trà: “Thiếu gia, bánh ngọt Chocolate của ngài.” “Cảm ơn.” Thanh âm của Cali vọng từ trong chén trà, ồm ồm, Sương sau khi nghe thấy thì cười vừa lòng lui xuống.

Vật phẩm đầu giá thứ hai đã được đưa lên bục, đó là một bộ quần áo hết sức hoa lệ. Tuyết dùng mắt nhìn liếc qua một lần đã không còn hứng thú nhìn thêm, thiết kế của vật phẩm đầu giá này còn không đẹp bằng thiết kế trang phục của thiếu gia. Vật phẩm đầu giá thứ ba, vật phẩm đầu giá thứ tư,... Lần thứ mười một, vật phẩm đầu giá là một cô gái toàn thân xích lô*, cô có làn da trắng nõn, mái tóc vàng cuộn sóng, con mắt màu trà yêu tinh chết lặng làm cho gương mặt xinh xắn của cô trở nên ảm đạm. “Hội đầu giá này còn đầu giá cả nữ nhân?” Ngả Lệ Lợi ngồi trên ghế salon, dùng tay thường thức mái tóc màu xanh ngọc của Cali.

*xích lô: trần trụi

“Thế này thì có gì khác so với chợ đen?” Cali nhỏ giọng nói. “Nơi này buôn bán quang minh chính đại, không giống như chợ đen.” Vistor nói xong, một tay vòng qua thắt lưng của Cali. Cali ngẩng đầu đưa mắt liếc nhìn hắn một cái, sau đó lại tiếp tục nhìn về phía bàn đầu giá, cũng không giẫy khởi tay hắn.

Cô gái bị một nam nhân đầu tròn vo, thân hình phì nhiêu mua được, nam nhân ở đây (trừ người trong ghế lô của nhà Tư Mễ Nặc Á ra) đều đem ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn về phía nam nhân mập kia.

Vật phẩm đầu giá thứ mười hai, cũng là vật phẩm đầu giá cuối cùng, là một lồng sắt lớn. Lồng sắt chứa hơn hai mươi nam hài, đều cùng một tuổi, áo không đủ che thân, gắt gao ôm lấy nhau, thân thể vì lạnh mà run run. “Trên người bọn họ đều có thể gõ ghi số, giá khởi điểm là mười bảng Anh!”

Thời đại này ở Anh quốc, nuôi nam sủng đã trở thành một trào lưu thời thượng của giới quý tộc, có nhà quý tộc có hai, năm thậm chí là hơn mười người, một vài quý tộc còn lấy số lượng nam sủng trong nhà để thể hiện thân phận cao quý của mình.

Số lượng thiếu niên trong lồng sắt chậm rãi giảm xuống, cuối cùng chỉ còn một nam hài vô cùng bần, nửa sống nửa chết. “Số 15, có ai muốn mua số 15 không?” Cô gái vội vàng nói. Toàn bộ hội trường nghị luận sôi nổi, nhưng vẫn không có một người nào bỏ tiền ra mua nam hài số 15.

Cali nhìn về phía nam hài, thấy hắn đang cố hết sức dùng mái tóc che khuất đôi tai của mình, cho dù bị bùn đất che mất ngũ quan thì cũng có thể mơ hồ nhận ra hắn là một người xinh đẹp. Cali ấn xuống nút đầu giá. Cô gái trên đài vừa nghe có người muốn mua, lập tức nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lúc người khác không đấu giá cạnh tranh thì lập tức dùng mức giá quy định là mười bảng Anh để hoàn thành thủ tục.

Nam hài được đưa vào ghế lô của nhà Tư Mễ Nặc Á. Cali đứng lên, lấy khăn tay của mình ra, nhẹ nhàng lau đi bùn đất trên mặt nam hài. “Tên của người là gì?”. “Ta tên là Hạ Lạc...” Giọng nam hài rất khàn, có thể nhận ra là vì đã lâu không được uống nước mà tạo thành. Cali sờ chiếc áo bông thật dày trên người mình, suy nghĩ rồi đem áo cởi xuống, khoác lên người nam hài. “Thiếu gia...” Vistor muốn mở lời ngăn cản, thế nhưng Cali nhìn hắn lắc đầu nên sau đó hắn không nói gì, chỉ là trong đôi mắt đỏ tựa như chứa ghen tuông?

Cali đưa tay vén mái tóc đang che đi đôi tai của Hạ Lạc ra sau tai hắn, đôi tai vừa dài vừa nhọn khiến cậu kinh ngạc: “Tinh linh...?”

Thân thể Hạ Lạc rõ ràng run lên, nhìn Cali, khẽ gật đầu. Đôi con ngươi xanh biếc của hắn chăm chú nhìn Cali, sợ cậu lộ ra vẻ mặt tham lam hoặc chán ghét.

Cali nở nụ cười, tựa như ánh nắng trong ngày đông, làm băng tuyết dần dần tan chảy: “Nhà chúng ta thật là kì lạ, trừ ta ra không có người nào khác, không có ai là người cả.” Cali đưa Hạ Lạc đến ngồi xuống ghế salon, Sương rót một chén trà sữa, đưa cho Hạ Lạc.

Hạ Lạc cẩn thận tiếp nhận, sau khi một hơi uống hết thì nói với Sương: ” Cảm ơn.” Sương chỉ khẽ gật đầu, mắt nhìn lên áo của Cali khoác trên người hắn.

16. Chương 16

Edit: Lycoris. Beta: Dạ Nguyệt.

“Có phải người thấy hơi thở trên người bọn họ đều không giống với con người hay không?” Cali ngồi bên cạnh Hạ Lạc, chỉ về năm người khác đang cùng ngồi trên sofa: ” Người mắt đỏ là Vistor, là một Ác ma; người mắt tím là một Thiên sứ, tên là Ngả Lệ Lợi; còn hai người mắt vàng có ngoại hình giống nhau như đúc là Sương cùng Tuyết, Vampire song sinh; còn người mắt vàng tóc trắng là Tử thần, tên là Tư Nại Khoa De Ath. Mà ta, là chủ nhân gia tộc này, ta là Cali_Tư Mễ Nặc Á, rất vui mừng chào đón Hạ Lạc gia nhập nhà Tư Mễ Nặc Á.

Dường như Hạ Lạc bị gia tộc bất thường này làm khiếp sợ. Hắn nhìn Cali, thầm nghĩ: tuy rằng ta không biết hắn, thế nhưng có nhiều người cùng hắn lập khế ước như vậy, khẳng định là có nguyên nhân. Hạ Lạc bỗng nhiên nở nụ cười, quỳ một gối xuống, hôn lên mu bàn tay của Cali. Sau một luồng ánh sáng màu xanh, một phiến lá cây rõ nét khắc lên trên mu bàn tay của Cali. “Ta, Hạ Lạc, nguyện Vĩnh sinh* cùng Cali, cho đến tận khi linh hồn của hắn tiêu tán. Khế ước sinh mệnh.”

*Vĩnh sinh: sống mãi

Cali cảm thấy đầu mình có chút đau nhức. Tại sao lại có thêm một khế ước nữa? Cậu lập tức thuận thực dùng thuật che giấu để che đi ấn kí màu xanh lá trên mu bàn tay. Hạ Lạc không nói gì, chỉ là đứng ở phía sau trên dưới đánh giá bàn tay nhẫn nại của Cali. “Chủ nhân.”. “Gọi ta là thiếu gia, về chuyện khế ước này, cảm ơn người đã tín nhiệm ta như vậy.” Cali cầm tay Hạ Lạc, cùng một đồng nam nhân đang đổ kị rời khỏi ghế lô.

“Thiếu gia, để ta bế người đi.” Vistor chủ động xin làm phương tiện đi lại thay Cali. Cali nhìn lớp tuyết đọng thật dày trên mặt đất, gật đầu, tùy ý để Vistor ôm cậu vào lòng.

Trong lòng Vistor rất ấm áp, Cali cọ sát lên bờ vai của hắn, trêu chọc nói: “Không thể ngờ rằng thân thể ác ma cũng có nhiệt độ.”. “Dĩ nhiên.”. “Vistor dùng sức ôm cơ thể ấm áp của tiểu chủ nhân: “Ta cũng không phải là một khối thi thể.”

Trái tim của thi thể thì cứng ngắt, sẽ không đập, còn Vistor tuy rằng không phải là một con người, thế nhưng ít nhất hắn có cả một trái tim có thể lưu thông máu huyết, một trái tim chỉ vì tiểu chủ nhân của hắn mà đập.

“Thiếu gia, lần sau đến lượt ta ôm người.” Tư Nại Khoa tiến gần đến bên người Cali, nói. “Ừ, không có sao, ai ôm cũng không quan trọng.” Cali nhếch miệng mỉm cười.

“Nói vậy có nghĩa là, chúng ta cũng có thể?” Sương cùng Tuyết kích động mà chạy tới, trăm miệng một lời nói: “Ta cũng ôm thiếu gia, ta cũng muốn!” Ngả Lệ Lợi cũng nói theo. Mặc dù Ngả Lệ Lợi nhìn qua chỉ mới mười tuổi, nhưng hắn cũng đã cao đến một mét bốn chín, ôm lấy một nam hài một mét ba mươi gây yếu cũng xem như dễ dàng. “Đến lúc đó giúp ôm thiếu gia.” Hạ Lạc bên cạnh cũng đáp, hứng thú nhìn gương mặt nhỏ nhắn càng ngày càng ngượng ngùng của Cali.

Trở về nhà Tư Mễ Nặc Á, đầu tiên Hạ Lạc bị ngôi nhà làm kinh ngạc, sau đó lại vì việc Cali mua hắn từ hội đấu giá về làm “nam sủng”, quan tâm Tinh Linh như hắn, làm cho cảm động. Trong lòng hắn kích động vô cùng: vừa cùng thiếu gia ký khế ước quả là một quyết định chính xác!

Sau khi mọi người thương lượng, cuối cùng nhiệm vụ Hạ Lạc được phân công là lau bụi bặm. Nếu nói lau trần vát vát, thật ra cũng không khó khăn như vậy, rất dễ dàng, thế nhưng đồ đạc phải lau không chỉ có một, cho nên đây cũng không phải là việc quá dễ dàng.

“Hạ Lạc, đến lúc đó để Tư Nại Khoa đưa người tới phòng, ta đưa thiếu gia đi tắm rửa trước.” Vistor dặn dò trước khi lên tầng.

Bồn tắm rộng lớn hơi nước hôi hổi, xung quanh sương trắng mù mịt. Cali tùy ý để Vistor đem y phục trên người mình cởi sạch, đi vào trong nước. Vistor trên dưới xoa nắn thân thể Cali, nhìn làn da trắng nõn vì nước ấm cùng sự vuốt ve của hắn mà biến thành màu hồng, híp mắt hài lòng.

17. Chương 17

Edit: Lycoris. Beta: Dạ Nguyệt.

Những ngón tay thon dài không được bao bọc trong đôi găng tay trắng nhẹ nhàng lướt qua đầu ngực Cali, khiến Cali không tự chủ được run lên. Thân thể tiểu hài tử thật sự rất nhạy cảm.

Dáng người Cali không mập, cũng không phải rất gầy, thân thể cậu vô cùng khoẻ mạnh, tỉ lệ cơ thể cũng vô cùng tốt. Cốt cổ tinh tế, xương quai xanh tinh xảo, càng làm cho Cali trông có vẻ mảnh mai. Tuy Cali nhận thấy động tác giúp cậu tắm rửa của Vistor có chỗ không ổn, nhưng vẫn tín nhiệm để hắn tiếp tục cọ rửa. Sự thật chứng minh, hành vi tín nhiệm này của Cali làm cho bản thân cậu, trong cuộc sống “tính phúc” về sau, nhiều lần rơi vào thế hạ phong. Đương nhiên, đó là chuyện của vài năm sau.

Nhìn thân thể Cali, Vistor lại phải áp chế dao động bất thường trong lòng, dùng khăn tắm lau khô thân thể cậu.

Một bàn tay nhỏ nâng cằm Vistor, khiến cho Vistor đang ngồi lau khô người cho cậu phải ngẩng đầu lên. Hai mắt Cali híp lại, khuôn mặt phấn nộn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng nhếch lên một độ cong xấu xa: “Mỹ nhân, cười với gia một cái.”

Dục hoả vừa bị áp chế xuống lại nổi lên. Trong lòng Vistor ảo não: Thiếu gia, hành động của tiểu gia hoá cậu rõ ràng là đang quyến rũ tôi.

Không thấy Vistor có phản ứng, Cali không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nỗ lực không ngừng: “Tiểu thư đích thực là một đại mỹ nhân, theo ta về nhà, ta bao người ăn hương uống lạt*”

*Ăn hương uống lạt: ăn ngon mặc đẹp

Lần này Vistor có phản ứng, trực tiếp đứng lên, đem khăn tắm để qua một bên, cúi thấp người ngăn chặn đôi môi đỏ mọng của Cali. Cali tức thì ngậy ra. Vistor....?

Đôi môi đỏ mọng mơ ước bấy lâu cuối cùng đã thuộc về mình, Vistor dĩ nhiên không hề khách sáo, đầu lưỡi dễ dàng tách mở khớp hàm của Cali, thoải mái thưởng thức khoang miệng ngọt ngào. Đầu Cali một mảnh hỗn loạn, cậu không nuốt kịp làm chỉ bạc từ khoé miệng chảy xuống, rơi trên sàn nhà.

“Ừm...” Bàn tay Cali đặt trên lồng ngực Vistor làm cậu tưởng rằng có thể đẩy hắn ra, thế nhưng cậu phát hiện chân tay mình vô lực. Tuy Cali đã lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cậu hôn môi người khác, người đó lại còn là một nam nhân. Dù không thẹn thùng nhưng vẫn sợ hãi, nước mắt trong suốt cứ như vậy rơi xuống.

Vistor nhìn gương mặt đầy nước mắt của Cali, cuối cùng cũng buông cậu ra, dùng đầu lưỡi liếm đi từng giọt nước mắt trên mặt cậu.

“Ta nhận lời mời của thiếu gia.” Vistor ghé vào nói nhỏ bên tai Cali. Cali không thể tin được Vistor sẽ xem lời nói đùa của cậu là thật, thế nhưng trong lòng cậu vẫn thoáng cảm thấy ngọt ngào. “Cái đó...”

“Sau này ta ăn sung mặc sướng, đều nhờ thiếu gia.” Vistor cười xấu xa, ánh mắt không hề che giấu nhìn khắp thân thể không một mảnh vải che thân của Cali. Hắn lấy quần áo giúp Cali mặc vào.

Cali đỏ mặt, lo sợ liếc nhìn hắn một cái rồi cúi đầu. Nụ hôn đầu đã không còn, mặt mũi lại mất sạch, thật sự xấu hổ quá!

Cali cúi đầu ra khỏi phòng tắm. “Thiếu gia....” Tư Nại Khoa cùng Hạ Lạc vừa vịn đi ngang qua, Cali ngẩng đầu. “Thiếu gia, môi của người....!” Tư Nại Khoa giật mình kêu lên. Môi thiếu gia rõ ràng sưng lên, vừa nhìn đã biết là bị người khác hôn thành như vậy, lập tức vị chua trong lòng liền lên men. Hạ Lạc biểu cảm khiếp sợ: “Thiếu gia, là Vistor làm?” Tầm mắt hắn tập trung trên đôi môi đỏ mọng của cậu, không biết hương vị khi nếm thử ra sao? Hạ Lạc bị chính suy nghĩ muốn hôn Cali của bản thân làm cho giật mình.

Gương mặt Cali chuyển từ trắng sang hồng, đảo mắt nhìn quanh, suy nghĩ rồi quyết định chạy về phòng mình. “Thiếu gia...” Tư Nại Khoa cùng Hạ Lạc đi theo, sau khi vào Cali liền đóng kín cửa phòng. Cali nằm bò trên giường, dùng chăn che kín người mình, run rẩy: làm sao bây giờ, Vistor....thích mình? Mình thế nhưng lại cảm thấy vui vẻ? Chẳng lẽ mình thích nam nhân? Chẳng lẽ mình là gay? Vô số suy nghĩ tràn ngập trong đầu Cali.

Một đôi tay dịu dàng nhấc cái chăn đang che trên người Cali lên, sau đó nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng. Cali ngẩng đầu, thì ra là Tư Nại Khoa.

18. Chương 18

Edit: Lycoris. Beta: Dạ Nguyệt.

“Thiếu gia, người hãy bình tĩnh, đừng sợ, có ta ở đây” Giọng nói dịu dàng của Tư Nại Khoa khiến Cali bình tĩnh lại, hai tay ôm tấm lưng vững trãi của Tư Nại Khoa, hưởng thụ Tư Nại Khoa dùng tay xoa đầu cậu.

Thiếu gia trông tựa như một con mèo. Hạ Lạc nhìn hai người trước mắt, Tư Nại Khoa là chủ nhân của chú mèo, đang sủng nịch cười, còn Cali là chú mèo nhỏ hay làm nũng, hoạt bát đáng yêu. Hạ Lạc cuồng mèo, đôi tay ngứa ngáy, đi tới bên giường ngồi xuống, khẽ vuốt thắt lưng cậu, nói cho hoa mỹ là vuốt lông.

Hạ Lạc sau khi tắm rửa sạch sẽ và Hạ Lạc lúc chưa tắm rửa có khác biệt rất lớn. Hạ Lạc khi chưa tắm rửa cả người vừa dơ bẩn thành một đồng, lại vừa trông như một hải tử, nhưng khi tắm rửa xong, ngũ quan hắn khiến người ta choáng mắt, sống lưng Hạ Lạc thẳng tắp, không hề nhỏ nhắn chút nào, ít nhất cường tráng hơn so với Cali.

Lưng thật là ngứa nha. Cali xoay người, tránh khỏi đôi tay trắng nõn đang đặt trên lưng cậu của Hạ Lạc. Tư Nại Khoa thấy cậu thay đổi tư thế, dùng tay vòng qua eo cậu, để cậu dựa hẳn vào người hắn.

“Thiếu gia, rất ít có chuyện có thể khiến người khản trương như vậy, người nói ra, biết đâu chúng ta có thể làm gì đó để giúp người.” Vòng tay của Tư Nại Khoa siết chặt hơn, khiến cho lưng của Cali càng gần lồng ngực Tư Nại Khoa.

“Vistor.....trêu đùa ta, còn hôn ta....” Cali nhỏ giọng nói: ” Đó là nụ hôn đầu tiên của ta.” Nụ hôn đầu trong cả hai kiếp.

“Vistor sao có thể....!” Tư Nại Khoa cùng Hạ Lạc đồng thanh nói. “Ta cũng cảm thấy kì lạ, theo lý thuyết, ai cũng nói nội tâm Vistor lãnh đạm, ít khả năng sẽ thích người khác, hơn nữa người đó còn là nam nhân.” Người ta còn nhỏ, mới có chín tuổi mà thôi.

Cali không biết rằng người bị cậu hình dung là tính tình lãnh đạm đã sớm ẩn đi hơi thở, dán lỗ tai lên vách tường. Khoé miệng Vistor tà ác nhếch lên. Thiếu gia, tính cách ta không hề lãnh đạm, rất nhanh thôi người sẽ nhận ra.

“Đau không?” Hạ Lạc chỉ nhẹ nhàng chạm tay lên đôi môi vẫn còn sưng đỏ của Cali, đáy lòng dần bị sự bi thương chiếm lấy. “Cũng bình thường, chỉ là hôn môi mà thôi.” Cali lắc đầu, tay nín lấy ống tay áo của Tư Nại Khoa. “Thế nhưng cảm giác rất kì lạ, thời điểm hắn hôn ta, toàn thân ta tựa như có dòng điện chạy qua, trở nên mềm nhũn vô lực. Hơn thế bản thân ta hình như... rất thích được hắn hôn. Các người nói xem ta có phải là đồng tính luyến ái hay không? Nếu không thì ta đã chẳng có phản ứng...” Nói xong, mặt Cali càng đỏ hơn.

“Nếu người muốn chứng thực thì không ngại để ta đến thử một chút chứ?”. Tư Nại Khoa dịu dàng nói. “Ta sẽ hôn người như chính cách mà Vistor đã hôn, để xem người có phản ứng ra sao, có được không?”

Vistor đang đứng ngoài cửa, sau khi nghe được câu đó thì siết chặt hai tay lại. Tư Nại Khoa, thì ra đó là mục đích của người! Mặc dù Vistor đang ghen thế nhưng hẳn lại không có ý định cứ như vậy đi vào. Dù sao thì bây giờ suy nghĩ của Cali cần được khai thông, để tránh sau này Cali coi hẳn như người xa lạ.

“Hả, như vậy...” Không đợi Cali nói hết, một nụ hôn làm thiên hôn địa ám liền ập tới. Tư Nại Khoa tinh tế nhắm nháp hương vị ngọt ngào trong khuôn miệng nhỏ nhắn của Cali, đảo loạn một đầm mật ngọt. Nước bọt chưa kịp nuốt theo cảm cậu chảy xuống, lưu lại một đường cong mỹ lệ trên cằm cổ cậu.

Người Cali như nhũn ra, dựa vào trước ngực Tư Nại Khoa, ngơ ngác nhìn dục vọng ánh lên trong mắt hẳn. Nhìn thấy cảnh chú mèo nhỏ nhu thuận bị chủ nhân hôn một cách nồng nhiệt, phần nào đó trong lòng Hạ Lạc trở nên vô cùng ngứa ngáy. “Đủ rồi.” Hai tay Hạ Lạc nhanh chóng vươn ra cứu thoát Cali khỏi vòng tay Tử thần, ôm cậu vào lòng, một tay đặt trên lưng cậu nhẹ nhàng ăn ổi.

“Ta cũng có cảm giác với Tư Nại Khoa sao? Trời ạ!” Đầu Cali chôn thật sâu vào lồng ngực Hạ Lạc, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại câu: ta là đồng tính luyến ái, ta là đồng tính luyến ái, ta là đồng tính luyến ái,.....

19. Chương 19

Edit: Lycoris. Beta: Dạ Nguyệt.

So với biểu cảm của Cali thì biểu hiện của Tư Nại Khoa bình tĩnh hơn nhiều. Vì sắc mặt hẳn khoẻ mạnh hồng nhuận nên nếu có một thầy tướng số nhìn thấy hẳn hiện giờ nhất định sẽ nói: “Vị tiên sinh này, lão phu thấy gương mặt người hồng hào, bên trên hiện lên phúc khí, gần đây chắc chắn đã gặp được đại vận.” Đúng vậy, Tư Nại Khoa cảm thấy mình thật may mắn vì hẳn đã chiếm được một nụ hôn của thiếu gia cũng như một vị trí trong lòng cậu.

“Được rồi thiếu gia, trời đã về khuya, ngài nên đi ngủ rồi.” Hạ Lạc ôm Cali đặt lên giường, vuốt nhẹ mái tóc cậu rồi giúp cậu đắp chăn. Cali nhắm mắt lại, rất nhanh chìm vào giấc ngủ trong khi vẫn còn bị suy nghĩ “Ta là đồng tính” đã kích.

Tư Nại Khoa cùng Hạ Lạc nhẹ nhàng ra khỏi phòng Cali rồi đóng cửa lại, sau đó trở về phòng mình. Vistor đứng ở phía sau chỗ tối, khi Tư Nại Khoa cùng Hạ Lạc hoàn toàn đi khuất tầm mắt hẳn, hẳn mới mở cửa rồi đi tới bên giường Cali, đặt một nụ hôn lên trán cậu. Ngủ ngon, thiếu gia.

Ngày hôm sau, Vistor như thường lệ tới đánh thức Cali dậy. Cali nhìn Vistor, trong đầu cậu thoáng hiện lên cảnh tượng ngày hôm qua cùng Vistor hôn môi kích tình, cậu đỏ mặt. “Thiếu gia, buổi sáng tốt lành.” Vistor chủ động nói. “Buổi sáng tốt lành....” Cali mặt đỏ bước xuống giường, để Vistor tiến đến giúp cậu mặc quần áo.

Hội hộp là cảm giác đầu tiên của Cali. Sau đó thẹn thùng là cảm giác thứ hai của cậu. Cảm giác thứ ba là chờ mong. Em gái người*, chờ mong sao! Trong lòng Cali không ngừng phun tào.**

*Người muội:...một câu nói tục

**không ngừng phỉ nhổ bản thân

Sau khi mặc quần áo tử tế giúp Cali, Vistor lớn mật hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của cậu một cái: “Thiếu gia, hội hộp như vậy làm gì? Ta cũng không phải lần đầu tiên giúp người mặc quần áo, thả lỏng nào.”

Ni mã*, tính chất không hề giống nhau có được không! Cali thẹn quá hoá giận, “Hừ” một tiếng muốn đi ra ngoài. Vistor vươn tay ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cậu, cười nói: “Thiếu gia, ta thích người là sự thực mà trong lòng người cũng đã nhận ra, ta rất vui vẻ nên người không cần phải phiền não như vậy, người chỉ cần hảo hảo cảm nhận tình cảm của ta là được.”

*Chửi thề

“Thế nhưng ta hình như cũng thích người.... ta không biết nên làm gì bây giờ...” Cali ngốc nghếch đem tình cảm nhẹ giọng nói ra. “Đồng tính luyện ái, không biết người nơi này có suy nghĩ ra sao về đồng tính luyện ái, hơn nữa đồng tính vốn không bình thường...”

“Thiếu gia, người nên biết rằng tình yêu không phân biệt giới tính.” Vistor hôn lên đôi môi đỏ mọng của Cali. Con người Cali co rút lại. Đúng, tình yêu không phân biệt giới tính, chỉ trách linh hồn không nằm trong đúng thể xác mà thôi. Lo nghĩ của Cali tiêu tan, nhắm mắt lại, ngây ngô đáp lại nụ hôn của Vistor.

“Thiếu gia Cali....” Ngã Lệ Lợi mở cửa phòng ra lại bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh sợ. “Thiên sát*, tên ác ma kia, người đang làm cái gì!” Phần nộ cùng ghen tị làm Ngã Lệ Lợi không thể duy trì tốt phong độ thân sĩ được tu dưỡng cẩn thận nữa mà thốt ra một câu thô tục. Ngay lập tức, hắn đoạt lại Cali từ trong lòng của Vistor. Ngón tay hắn chà lau đôi môi của Cali nhưng cảm thấy vẫn chưa đủ sạch sẽ nên hắn đem môi mình hôn lên môi Cali. “Thiếu gia, nơi này bị ô uế, ta sẽ giúp người tẩy sạch.” Đầu lưỡi miêu tả vẻn môi non nớt tuyệt đẹp của Cali, cẩn thận liếm cắn, giống như muốn đem hơi thở ác ma trên đó đánh tan không còn lại gì.

Vào lúc Ngã Lệ Lợi hôn lên môi cậu, đầu Cali nháy mắt ngưng hoạt động, chỉ để lại một suy nghĩ không ngừng phiêu đảng: ni mã, vận đào hoa của ta gần đây bùng nổ hay sao sao sao sao?!

Thật vất vả mới lấy lại được tinh thần, Cali vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy lưỡi của Ngã Lệ Lợi về từng chút một, tách khỏi môi hắn. “Được rồi được rồi, môi của ta lại sưng lên rồi.” Ngã Lệ Lợi miễn cưỡng cảm nhận được từ “lại” này, ghen tuông nồng đậm bùng lên, gắt gao nhìn chằm chằm tình địch kiêm đôi thủ một mắt một còn -Vistor.

Trong lòng Cali hoàn toàn hết cách, giẫy khỏi vòng ôm của Ngã Lệ Lợi, một mình ra khỏi phòng, để lại Vistor cùng Ngã Lệ Lợi trừng mắt nhìn nhau.

20. Chương 20

Edit: Lycoris. Beta: Hắc Thiên.

Bốn năm đã trôi qua trong lúc tình cảm ái mộ mà Vistor, Ngã Lệ Lợi và Tư Nại Khoa dành cho Cali ngày càng trở nên rõ ràng còn cảm xúc mà Hạ Lạc, Sương cùng Tuyết dành cho Cali vẫn còn rất ngây ngô...

“Tách!” Một giọt máu rơi xuống ly hồng trà, tạo thành một đóa hoa hồng đỏ tươi như máu.

“Thiếu gia” Vistor cầm băng gạc, thuận thực giúp Cali băng bó vết thương trên ngón tay. Hiện tại Cali đã mười ba tuổi, tuy rằng thân thể cao lớn nhưng lại càng trở nên mảnh khảnh, ngũ quan cũng càng thêm tinh xảo, những đường nét trẻ con trên khuôn mặt hầu như đã biến mất thể nhưng làn da vẫn trắng mịn như da em bé khiến mấy người Vistor yêu thích không nỡ buông tay.

“Cũng chỉ có máu của thiếu gia mới có thể có được hương vị tuyệt vời như vậy.” Tuyết cùng Sương mỗi người cầm một ly hồng trà có mùi hương thơm mát xem lần mùi máu tươi lên môi, chậm rãi nhắm nháp cẩn thận. Đầu Cali đầy vạch đen, muốn mắng ra miệng mà chẳng nên lời. Mọi người đều nói rằng phụ nữ hàng tháng đều phải chảy máu một lần, đó là chuyện rất bình thường, thế nhưng bốn thiếu gia hàng tháng cũng đều phải nhỏ máu một lần, điều này bốn thiếu gia như ta làm sao chịu được. Ta không phải là phụ nữ!

Bởi Tuyết cùng Sương là hai Vampire đã cùng Cali lập huyết khế nên hàng tháng Cali đều phải cho bọn họ uống máu cậu. Nếu trong vòng một tháng họ không được nếm vị máu của Cali, họ sẽ mất đi lí trí, nổi điên lên và khiến máu của Cali đi vào cơ thể họ lần nữa mới thôi.

“Thiếu gia, vì người rất gầy nên mỗi ngày người nên ăn nhiều thứ hơn một chút.” Vistor vừa nói, bàn tay nhuộm vị tình dục của hắn vừa xoa lên thắt lưng của Cali. Mặt Cali đỏ lên, vuốt ve chỗ vừa bị Vistor chạm qua. Cali còn tưởng bản thân mình cũng có chút thịt, ít nhất chút cơ ngực vẫn phải có chứ? Thời điểm cậu

ở thể kỉ hai mươi, mặc cho cậu rèn luyện thân thể ra sao nhưng một chút cơ ngực cũng không luyện thành. Thế nhưng dù ăn uống vô độ vài ngày thì cân nặng của cậu vẫn như ban đầu, không thay đổi dù chỉ một chút! Sau đó vì chưa từ bỏ ý định nên cậu lấy thước dây đo đạt thất lưng của mình nhưng nó không tăng lên dù chỉ một li, thật sự làm cho những người béo buồn bực (Linh Chi: ni mã, thật làm mấy người đáng thương muốn gầy mà không gầy được như chúng ta phải ghen tị.)

“.....Ta mệt rồi.....” Cali lắc lắc ngón tay bị thương, định rời khỏi chiếc ghế sofa mềm mại. “Thiếu gia! Canh táo đỏ bổ huyết đến đây.” Tư Nại Khoa bưng một chén canh thơm ngát có màu đỏ nhạt còn đang bốc khói đến, đặt lên bàn trà trước mặt Cali, chén canh rõ ràng đã được chuẩn bị tốt từ lâu.

Cali biến sắc, cuống quýt nghĩ cách đào tẩu. Tuy rằng phương pháp nấu chén canh bổ huyết này là cậu nói cho họ biết, nhưng điều đó không có nghĩa Cali thích uống nó. Cậu là một nam nhân (Linh Chi: nam nhân? Cậu chỉ hơn nam hài có một chút thôi!), làm sao có thể uống loại canh giành cho phụ nữ này!

Tư Nại Khoa dễ dàng bắt được Cali, hất ngồi trên sofa, đặt Cali lên đùi mình, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Cali, giam cầm cậu trong lồng ngực mình. Vistor chớp mi, hai tay cầm lấy bát canh nóng hổi, ngón trở và ngón cái tay phải nâng chiếc thìa sứ nhỏ lên, múc ít nước canh, đưa tới bên môi chậm rãi thổi.

Cali ngửi được mùi canh táo đỏ thơm ngát, bĩu môi quay mặt đi. Ngã Lệ Lợi vừa rửa bát xong, lúc về đã thấy Cali không chịu uống canh nên vội vàng đi tới, hôn trộm lên môi cậu một cái, nói: “Người mà quay mặt đi không uống thì đừng trách ta hôn người.”

Cali ưỡn khuỷu, trong mắt dường như dâng lên một tầng hơi nước. Tại sao ba người bọn họ thường xuyên khi dễ ta như vậy? Cali nhìn thân hình 181cm của Ngã Lệ Lợi rồi nhìn lại thân thể chỉ có 169cm của mình, trong lòng càng thêm buồn bực.

Dường như nhìn ra tâm trạng của Cali, Ngã Lệ Lợi cười, vỗ lên vai cậu: “Ngoan, thiếu gia yên tâm, nếu người chịu khó uống canh thì chắc chắn có thể cao lên.” Loại ngữ điệu dỗ dành trẻ con này càng khiến Cali sinh lòng khó chịu, cậu oán hận trừng mắt nhìn Ngã Lệ Lợi một cái, một hơi uống sạch thìa canh Vistor đặt bên môi mình.

Từ bây giờ tên mình là Hắc Thiên Lung, vì tên Dạ Lưu Nguyệt dễ bị trùng quá.

21. Chương 21

Edit: Lycoris. Beta: Hắc Thiên

“Đing đoong” tiếng chuông cửa từ bên ngoài vọng vào. “Ta ra xem sao.” Hạ Lạc đang không có việc gì làm nên xung phong nhận việc ra ngoài mở cửa. Hai người Tuyết cùng Sương ăn ý liếc nhìn nhau, cùng nhau xuống tầng làm cơm trưa cho thiếu gia của bọn họ.

“Thiếu gia, người vừa nãy tự xưng là người của Nữ hoàng, hẳn đến để đưa thư khẩn cho người!” Hạ Lạc cầm một phong thư được niêm phong từ cửa đi vào. Lại là Nữ hoàng! Mấy năm nay, Nữ hoàng Lina giao cho Cali giải quyết không ít việc phiền phức, đối với một tiểu hài tử như Cali mà nói thì những nhiệm vụ đó đều rất nguy hiểm. Nếu Cali chỉ là một tiểu hài tử bình thường thì âm mưu quỷ kế của Nữ hoàng Lina chắc chắn có thể thành công, đáng tiếc rằng Cali không phải! Cali là ai? Không nói đến chỉ số thông minh trước khi cậu xuyên qua mà chỉ cần nhìn lực lượng hùng hậu trong hậu cung của cậu thì một chút nguy hiểm nho nhỏ làm sao có thể làm cậu bị thương.

(Linh chi: “Đúng vậy, là hậu cung đó!”. Cali: “Hậu cung của ta? Vậy ta chính là hoàng thượng sao?”. Linh Chi: “Đúng vậy, cậu là hoàng thượng, chỉ có điều người nằm dưới để nhận là cậu.” Cali: ” Ni mã, Lão tử là nam nhân, Lão tử là thiếu gia của họ, Lão tử mới là công, Vistor đánh cô ấy cho ta.” Vistor vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Linh Chi. Linh Chi cười mỉa một cái: “Đương nhiên Vistor là chính cung, lần đầu tiên của Cali_Tư Mễ Nặc Á thuộc về Vistor!” Vistor hài lòng gật đầu, tay vòng qua eo Cali,

ôm lấy cậu. Không cần Cali ra lệnh, mấy vị phi tằm còn lại vây quanh, đánh hội đồng Linh Chi. ” Tức chết chúng ta, người đáng đánh!” Linh Chi: “Các người đánh không lại Vistor nên đánh ta, thật quá đáng!”)

Chẳng qua nhiệm vụ lần này có chút khác biệt. Lần này Nữ hoàng muốn Cali đi giải quyết con Ma khuyến hại người ở thị trấn Mali Derk, cách London rất xa. Ma khuyến sao? Cali đã từng nghe qua, truyền thuyết kể rằng Ma khuyến đặc biệt hung ác, nó có cơ thể khổng lồ nhưng nhanh nhẹn, hàm răng sắc bén dọa người và thích ăn thịt con người.

“Thiếu gia, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm.....Con Ma khuyến kia chỉ sợ không phải là một đối tượng dễ đối phó.” Đôi lông mày đẹp của Hạ Lạc khẽ nhíu lại. “Phải, ta cũng biết rõ, thế nhưng ta cảm thấy nhiệm vụ lần này khẳng định kích thích hơn trước kia!” Cuối cùng Cali cũng uống xong bát canh. “Thiếu gia, vẫn là câu nói kia, nếu trong quá trình người làm nhiệm vụ nhầm chán ấy mà bị thương dù chỉ một chút thôi, ta sẽ giết người ngay tại chỗ!” Vistor lại đặt chén canh xuống bàn trà, nghiêm túc nói với Cali.

Nhìn thẳng vào con người màu đỏ, Cali cảm thấy có chút trống rỗng, cậu quay mặt qua một bên, rầu rĩ nói: “Ta biết.”

Rõ ràng là ban ngày mà tiết trời lại âm u, giống như có người thiếu nợ nó năm trăm vạn không bằng.

“Hôm nay chúng ta cần phải tới được thị trấn Mali Derk.” Vistor nói với Tư Nại Khoa đang đánh xe ngựa. Tư Nại Khoa gật đầu, tiếp tục quất ngựa.

Cali đang ngủ. Vì sáng sớm đã bị vác khỏi ổ chăn để đi tập hợp nên cậu ngủ trên đường đến thị trấn Mali Derk là chuyện bình thường. Tuyết và Sương phải ở lại trông nhà nên trên xe ngựa chỉ có bốn người Cali, Vistor, Ngã Lệ Lợi và Hạ Lạc. (Tư Nại Khoa ngồi phía trước xe ngựa để đánh xe.)

Hạ Lạc ôm Cali đang ngủ say vào trong lòng, khoe miệng bất tri bất giác cong lên khiến Vistor cùng Ngã Lệ Lợi nhìn mà nghiêng răng nghiêng lợi. Vì sao Hạ Lạc lại được ôm Cali? Thứ nhất, Tư Nại Khoa là xa phu* (Thần chết tiên sinh đáng thương), một người đáng đánh xe ngựa làm sao có thể ôm thiếu gia ngủ? Thứ hai, Vistor thân là quản gia nên có rất nhiều việc cần làm, không thể ôm thiếu gia từ lúc cậu ngủ đến khi tỉnh dậy được. Thứ ba, Ngã Lệ Lợi và Hạ Lạc giống nhau, đều đang rảnh rỗi, thế nhưng vì Ngã Lệ Lợi là Thiên thần nên Ác ma Vistor tuyệt đối không để Cali nằm trong lòng kẻ cũng có tâm tư mờ ám với cậu. Do vậy nhiệm vụ vinh quang ôm Cali ngủ liền rơi vào tay Hạ Lạc.

*xa phu: người đánh xe ngựa.

22. Chương 22

Edit: Hạo Vũ. Beta: Hắc Thiên.

Thì ra, các người luôn coi ta như mèo con vô hại sao? Hạ Lạc buồn cười nhìn vào mắt Vistor cùng Ngã Lệ Lợi. Hắn thả lỏng cơ thể, điều chỉnh tư thế, làm cho Cali ngủ càng thoải mái trong ngực mình. Hít một hơi thật sâu, hắn có thể cảm nhận được mùi hương chỉ thuộc về Cali trong mũi mình. Có thể ôm Cali vào lòng, hắn đã cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Qua từng đây năm, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ tình cảm của chính mình dành cho Cali là gì, đó là một loại cảm giác vừa an toàn lại uất ức(?), nếu trên đời này không có Cali, hắn nghĩ chính mình sẽ rơi xuống Địa Ngục.

Giữa trưa, Cali bị đánh thức. Dụi dụi vào người Hạ Lạc, cậu tận hưởng hương thơm đặc trưng của bạc hà, đáng yêu duỗi lưng. Vistor nhìn cậu, cứng chiều cười cười, cắt lát thịt thành miếng nhỏ, từng khối từng khối đút Cali ăn. Lúc đầu Cali còn có chút không quen, lúc sau liền buông thả. Hạ Lạc nhìn Cali nằm trong lòng ngực hắn há miệng chờ Vistor đút, cảm thấy hiện tại Cali đáng yêu như một con mèo nhỏ. Hạ Lạc nhin xuống ý muốn vuốt ve lưng Cali (thuận mao), quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Bởi vì bốn người Tư Nại Khoa đều không phải là nhân loại, cũng không cần đồ ăn bổ sung thể lực, nên tất cả đều tập trung vào việc hầu hạ thiếu gia thân ái của bọn họ dùng bữa.

Khi tới trấn Mali Derk thì trời đã tối. Trên trời vẫn bao phủ một tầng mây dày, khó có thể nhìn thấy dù chỉ là một tia sáng từ những ngôi sao.

Xe ngựa dừng lại thì Cali cũng đã tỉnh hẳn. Cậu đang muốn tự mình bước xuống xe trước lại bị Ngã Lệ Lợi chen ngang. Ngã Lệ Lợi dường như rất khỏe, hắn ở trên xe trực tiếp ôm lấy thắt lưng Cali, bế cậu xuống đất. Cali thoáng đỏ mặt, nhưng dù sao cũng có kinh nghiệm hai kiếp làm người, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, cất bước đi về phía trấn trưởng đang chờ sẵn.

Trấn trưởng là một ông lão hiền lành, ông nhìn tiểu bá tước đứng trước mặt chỉ tầm tuổi đứa cháu nhà mình, từ ái nói: “Hoan nghênh ngài, bá tước Tư Mễ Nặc Á, chỗ ở tạm thời của ngài là tại biệt thự trấn trưởng.” Cali cười tủm tỉm gật đầu, nụ cười ngọt ngào làm cho người ta mê say: “Quấy rầy ngài, trấn trưởng gia gia.”

“Tiểu bá tước thật lễ phép(lịch sự). Bá tước đại nhân, mời vào trong.” Trấn trưởng đưa đoàn người Cali vào biệt thự, chọn riêng cho Cali một căn phòng xa hoa. “Cám ơn ngài, trấn trưởng gia gia!” Cali trong lòng ấm áp, từ đáy lòng dâng lên sự tôn kính đối với ông lão tóc bạc trắng này.

“Thật là vinh dự cho ta khi được ngài ca ngợi, bá tước. Nếu cần gì cứ việc phân phó chúng ta, chúng ta nhất định sẽ hết sức khiến ngài vui lòng. Như vậy, chúc ngài ngủ ngon, tiểu bá tước.” Trấn trưởng chờ Cali tắm rửa xong, liền đưa cậu về phòng, rồi tầng thứ hai, trở lại tầng thứ nhất.

“Vistor.” Cali ngồi một mình ở trên giường nhẹ giọng gọi “Thiếu gia, có chuyện gì sao?” Vistor lên tiếng đáp lời. “Đêm nay, Vistor ngủ cùng ta đi.” Cali nhìn thẳng vào nam nhân nghiêm túc trước mặt, nghi phục màu đen càng khiến hắn nổi bật giữa ánh đèn phòng lung linh, sợ hắn lộ ra biểu tình không vui.

Vistor ngẩn người, không chút thay đổi mỉm cười nhìn Cali nói: “Tuân mệnh, thiếu gia.” Nếu là thiếu gia mời ta “ngủ” cùng người, phải làm tốt chuẩn bị để ăn nga.

Cali cũng không biết tâm tư này của Vistor, vừa lòng vỗ vỗ giường lớn nằm người có thể nằm, ý bảo Vistor nằm lên. Vistor mỉm cười cởi quần áo trên người ra. “Vistor đợi chút, người cởi quần áo làm gì?” Cali đã sớm thay xong áo ngủ tròng đôi mắt xanh thăm hỏi. “Thiếu gia, trang phục quần gia trên người ta là quần áo lao động, ta luôn luôn tôn trọng công việc của mình, sẽ không đem nó vứt nát. Hơn nữa, từ trước cho tới bây giờ ta đều lỏa ngủ.”

Lỏa ngủ? Cali “Nga” một tiếng, cũng không cảm thấy có cái gì không ổn (linh chi: Cali, người phải bảo vệ tốt trinh tiết của người a!).

23. Chương 23

Tặng cho bạn laylaanna. Người fl thứ 200 của nhóm.

Edit: Hạo Vũ. Beta: Hắc Thiên

Khác với thân thể trắng nõn lại mềm yếu của Cali, sau khi Vistor cởi quần áo thân hình lại vô cùng tinh tráng, thứ nên có sẽ có, không nên có tuyệt đối sẽ không xuất hiện, đáng người tiêu chuẩn người mẫu. Cali nhìn Vistor, (không biết vì sao) mặc danh kỳ diệu lại đỏ mặt, nhận thấy chính mình khác thường, Cali nhanh chóng ôm mặt tiến vào trong chăn, giả vờ làm rùa.

“Thiếu gia, nếu ngài không thương tiếc chính mình, ta sẽ thực đau lòng, đừng ghen hông a.” Vistor dùng sức xóc chăn lên, bắt được hài tử đang thẹn thùng. Ôm cậu vào lòng ngực xích lỏa tinh tráng, hắn cứng chiều cười nói: “Thiếu gia, ngủ đi.” “Nhưng là.....!” Cali muốn tránh thoát khỏi cái ôm đầy ấm áp, lại không cẩn thận cắn vào một thứ gì đó nổi nổi trước ngực Vistor. (hẳn là sẽ không bị cua đồng đi? Một câu thực thuần khiết có được không?)

Cali đờ người, cậu ngừng đầu nhìn Vistor, phát hiện trong mắt Vistor tràn đầy gợn sóng. “Thiếu gia, ngài không muốn ngủ sao? Nếu ngài chưa muốn ngủ, ta đây liền giúp ngài giết thời gian đi.” Vistor vừa nói vừa cởi hết quần áo của Cali.

Cali đầu óc trống rỗng, rõ ràng muốn thoát khỏi vòng tay của Vistor lại không thể cử động, mặc cho hắn đòi hỏi đôi môi ngọt ngào của mình.

..... (im lặng tuyệt đối hàm nghĩa: xxoo phát sinh, trải qua, kết quả..... Linh chỉ thực khổ bức, tưởng viết h cũng không thể viết, cho nên đành phải ủy khuất nhóm đọc giả một chút, phát huy sức tưởng tượng phong phú của các người, nhiều kịch liệt nhiều tà ác đều tùy tiện!)

Tần thứ hai của biệt thự Trần Trường đều bị đoàn người Cali chiếm đóng, dù biệt thự có thể cách âm khá tốt, nhưng đó chỉ đúng với nhân loại, mà đám người kia, bọn họ căn bản không phải là người! Đêm nay, tất cả những “người” ở tầng thứ hai của biệt thự đều không ngủ được. Tiếng hôn, tiếng rên rỉ, la khóc đầy kịch liệt, âm thanh cầu xin tha thứ, đùa giỡn, rồi lại tiếng va chạm, tiếng nước..... Thanh âm làm cho người ta mơ màng như vậy, những “ người ” này làm sao ngủ nổi cơ chứ?!!!

“Thiếu gia!” Tình huống quen thuộc, Ngả Lệ Lợi phẫn nộ đẩy cửa phòng Cali ra. Tư Nại Khoa cùng Hạ Lạc cũng theo chân Ngả Lệ Lợi đi vào phòng. Cảnh tượng trước mắt làm cho đám người vừa hâm mộ ghen tị hận lại không cẩn thận liền cứng rần: Cali đầy người dấu vết xanh tím bị Vistor ôm từ phía sau, trên lông mi dài còn đọng lại nước mắt, ánh mắt mở to nhìn vào ba người bỗng chợt xông vào phòng, rõ ràng bị dọa đến không nhẹ. (khụ, linh chỉ đã muốn rất đúng mực!)

Cali mặt đỏ ửng, tối hôm qua bị “người” nào đó lấn lộn cả một đêm, làm cho da mặt của cậu càng mỏng. Ba người hung hăng đẩy Vistor xuống dưới, Hạ Lạc ôm lấy cả người Cali đang xụi lơ đi tắm rửa, Tư Nại Khoa thu thập chăn đệm cùng giường ngủ tràn đầy vết tích khiến người ta mặt đỏ tim đập. Ngả Lệ Lợi đánh Vistor một quyền, bộc lộ không cam lòng: Lần đầu tiên của Cali không phải là của hắn.....“Người đừng có đắc ý, chúng ta đi xem!”

“Các vị, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?” Trần Trường ngồi ở vị trí chủ nhà, hỏi Cali - người đang ngồi trên vài tầng nhuyển (mềm) đệm. Cali nhớ tới tối hôm qua, mặt không tự chủ được đỏ lên, “Ừm..... Tạm được.....” Trần Trường cười vuốt vuốt chòm râu: “Ngủ ngon là tốt rồi, bá tước ăn nhiều một chút, con ma khuyến kia còn phải nhờ vào ngài.”

“Ân! Ta nhất định sẽ bắt nó lại, không để nó làm hại dân chúng. Nhưng, Trần Trường gia gia, con ma khuyến kia rốt cuộc ở đâu? Làm thế nào mới có thể tìm được nó?”

“Nga, ta quên nói cho ngài biết, ma khuyến luôn xuất hiện vào buổi tối đầu tiên sau ngày trăng tròn mỗi tháng, ừm, hôm nay vừa vặn chính là ngày đó.”

Thật là trùng hợp, vừa vặn đúng ngày! Cali ăn bữa sáng, quyết định tí nữa phải đi điều tra địa hình nơi này.

24. Chương 24

Edit: Hạo Vũ. Beta: Lycoris.

“Thiếu gia, chúng ta muốn tìm gì trong rừng sao?” Hạ Lạc nhìn nhìn hàng cây xung quanh mình, lên tiếng hỏi Cali đang ngó nghiêng khắp nơi. “À, ta chỉ muốn tìm hiểu dấu chân của ma khuyến một chút thôi, bởi vì ta cảm thấy khu vực ma khuyến thường xuyên lui tới hẳn là rừng cây này.” Cali thần nhiên nói.

“Thiếu gia, chúng ta bên này phát hiện dấu chân, hình như là do ma khuyến lưu lại!” Tư Nại Khoa cách đó không xa la lớn.“Thật sao?” Cali muốn chạy qua, nhưng tiểu cục hoa tối qua bị thiết còn khi dễ thật lâu lập tức ngăn cản cậu, “A, đau quá.....”

“Thiếu gia, hay để ta ôm ngài đi đi.” Hạ Lạc nhẹ nhàng ôm lấy thân thể thon gầy của thiếu gia, chỉ sợ chính mình không cẩn thận chạm vào vết thương trên người cậu. Cali dụi vào trong lồng ngực Hạ Lạc, ngửi ngửi hương bạc hà quanh quần bên chóp mũi. Vòng tay của Hạ Lạc thật sự rất ấm áp, nghĩ vậy, Cali liền không khống chế được lại dùng đầu nhẹ nhẹ cọ cọ quần áo hắn.

Thiếu gia thật giống mèo con! Hạ Lạc vừa nghĩ, hai tay liền ôm càng chặt, bước nhanh về phía trước.

Dấu chân được tìm thấy đại khái rộng 4m, dài 9m, không cần nghĩ nhiều cũng có thể nhận ra đó là dấu chân do một con chó rất lớn lưu lại. “Thiếu gia, bên kia cũng có rất nhiều dấu chân, hơn nữa có nơi dấu chân tập trung dày đặc, ta nghi ngờ là của ma khuyến.” Vistor bỗng nhiên xuất hiện báo cáo.

“Thật ư? Mau dẫn ta đi!” Nghe thấy một manh mối quan trọng như vậy, Cali liền hưng phấn. Đoàn người đi theo Vistor đến vị trí kia, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều dấu chân cự khuyến trên mặt đất, nhưng nơi này trừ bỏ vách đá xung quanh bám đầy dây thường xuân ra, lại không có gì đặc biệt.

Nhìn kỹ theo dấu chân, liền phát hiện có một mặt sau là vách đá, giống như xuất hiện từ hư không. “Ma khuyến có thể bay sao?” Tư Nại Khoa đầu tiên nghĩ đến. “Không thể nào?” Ngã Lệ Lợi sờ sờ cằm, “Một con chó...có cánh?”

“Trí tưởng tượng của các người thật phong phú.....” Cali nghe mà đầu đầy hắc tuyến, ra hiệu cho Hạ Lạc ôm hắn đi đến phía trước vách đá.” Dây thường xuân cũng thật dày..... Hoàn toàn có thể làm rèm cửa thiên nhiên.” Cali khoe miệng mang ý cười, tay lại dùng lực một phen đẩy ra mảng lớn dây thường xuân. Thì ra, có một cửa động được dấu kín phía sau dây thường xuân!

Tư Nại Khoa hưng phấn, cầm lấy Tử Thần Liêm Dao do Tử Thần giới phân phát, một nhát chém qua chặt đứt toàn bộ dây thường xuân che trước cửa động.” Đầu ma khuyến kia có lẽ đang ở bên trong” Ngã Lệ Lợi hướng trong động ngo ngo.

“Vào xem thử không?” Vistor đề nghị. “Có thể hay không sẽ bị ăn mất?” Tư Nại Khoa giả vờ hoảng sợ nói. Cali nở nụ cười, y gặp qua người sợ chết, nhưng chưa thấy Tử Thần sợ chết bao giờ đâu, “Chúng ta vào đi thôi!”

Đang làm ghế dựa bằng thịt, Hạ Lạc thực nghe lời mà tiến thẳng về phía cửa động cùng mọi người. Trong động tối om om, ngoại trừ cái đám không phải người kia có khả năng nhìn ban đêm ra, người bình thường như Cali liền cảm thấy khó chịu: “Ta nói, các người có thể cho ta chút ánh sáng được không?”

Tư Nại Khoa rốt cục nhớ ra thiếu gia nhà mình không thể nhìn trong bóng tối, liền lấy diêm ra “Sát” một tiếng châm lên cây gậy gỗ do lúc trước nhầm chán không có việc gì mà nhặt chơi. Có ánh lửa, Cali rốt cục có thể như ý nguyện nhìn đến tình hình trong động. Phải nói là, cái động này thật sự rất lớn, cũng rất sâu (này không nói chúng ta cũng tưởng tượng được a!), không biết có kho tàng báu vật hay xương cốt đầu lâu không.

“Chờ một chút, ta nghe thấy phía trước có tiếng hít thở, ” Vistor đội trưởng dừng bước, nghiêng tai lắng nghe. “Là ma khuyến sao?” Cali hỏi, ý bảo Tư Nại Khoa cầm cây đuốc đi lên phía trước.

Kết quả, người cầm cây đuốc Tư Nại Khoa liền bị kịch biến thành người dò đường. Dần dần, một con bạch khuyến to lớn xuất hiện trước mặt mọi người, mắt nó nhắm chặt, thân thể theo hô hấp mà cao thấp phập phồng, chóp mũi dường như còn phát ra âm thanh ngâm nga lớn nhỏ. Con vật này thì ra đang ngủ!

“Bây giờ làm sao đây, chúng ta trực tiếp làm thịt nó à?” Ngã Lệ Lợi lấy ra chủy thủ tùy thân, nói. “Uy, muốn giết nó mà nói cũng phải do ta ra tay đi?” Tư Nại Khoa nâng nâng Tử Thần đại liêm đao trong tay mình, khinh bỉ nhìn tiểu chủy thủ của Ngã Lệ Lợi.

25. Chương 25

Edit: Hạo Vũ. Beta: Lycoris

“Hừ, thiếu gia, chúng ta nên làm gì bây giờ, hay là thừa dịp nó ngủ say thịt nó luôn?” Ngã Lệ Lợi ánh mắt thẳng tắp nhìn Cali. Cali vừa muốn lên tiếng, đã thấy một đôi mắt to đang lảng lảng nhìn mình. Đôi mắt màu đen không có một tia cảm xúc, chỉ nhìn cậu chằm chằm.

“Ách.....” Cali bị nhìn đến mức xấu hổ, nói “Cũng được” Lực chú ý của mọi người theo lời nói của cậu mà chuyển dời toàn bộ sang ma khuyển, chuẩn bị sẵn sàng tư thế để bảo vệ thiếu gia nếu ma khuyển nổi giận.

Đôi mắt đen tròn của ma khuyển nhờ một thân da lông tuyết trắng mà càng trở nên nổi bật. Đây là lần đầu tiên có người chào hỏi chính mình. Nghĩ nghĩ, ma khuyển mặc kệ mọi người xung quanh liền thu nhỏ thân hình, còn thuận tiện thay đổi luôn chủng tộc.

“Xin chào.” Nam tử trên thân mặc một bộ áo dài trắng như tuyết, lễ phép chào hỏi. Đây là con ma khuyển hung ác tàn bạo, người người e ngại trong truyền thuyết sao? Ngã Lệ Lợi khéo miệng trừu trừu.

“Ta gọi Cali. Tư Mễ Nặc Á, người tên là gì?” Cali tự giới thiệu nói. “Snoopy.(Đừng hỏi ta, ta không biết gì hết).” Con người đen lầy vừa nhìn chằm chằm Cali vừa nói.

Snoopy? Cali xoa xoa hắc tuyến sau gáy, người nọ cùng hình tượng Snoopy trong trí nhớ cậu hoàn toàn khác nhau.....” Chúng ta không có ác ý.” (Các người vừa rồi là muốn làm thịt người ta còn dám nói không có ác ý?)

Ngạc nhiên là, Snoopy tin, thậm chí còn cất lời mời bọn họ: “Vào bên trong ngồi một chút đi.” Xoay người liền đi vào sâu trong huyết động, dẫn đường cho mọi người đi theo.

Bên trong huyết động có bàn cùng ghế đá, Snoopy ngồi lên một băng ghế, thấy bọn họ đi tới, liền ngoác tay ra hiệu bọn họ ngồi xuống. Thấy mọi người đều ngồi xuống rồi, Snoopy mới nói ra mục đích lần này nhóm Cali ghé thăm: “Các người đến giúp thị trấn Mali Derk để trừ bỏ ta?”

Cali xấu hổ, “Đúng vậy.” “Các người cũng vì kẻ lừa đảo Lina kia mà đến sao?” Snoopy sâu kín nói, một tia u oán ẩn ẩn xuất hiện dưới mi mắt. “Hắn là không phải đi?” Cali hồn nhiên nói, “Tuy rằng nữ nhân kia có hạ lệnh, nhưng ta là do cảm thấy thú vị mới đến.”

“Xem ra người có mâu thuẫn với nữ nhân kia.” Snoopy nhìn vào đôi mắt xanh thẳm của Cali. “Mâu thuẫn ư?” Cali trong mắt tràn đầy lạnh lẽo, “Nàng hao hết tâm tư nơi nơi muốn mạng của ta, ta làm sao có thể bất mãn với nàng ta được? Ta chỉ là muốn giết chết nữ nhân không có nhân tính kia mà thôi!” Nghĩ đến tiểu Cali 8 tuổi liền phải đối mặt với bao nhiêu sự tình tàn khốc, nghĩ đến vị nữ hoàng không có nhân tính kia âm mưu giết chết đứa nhỏ, hai tay cậu nắm chặt, ngay cả móng tay đã đâm sâu vào thịt cũng không nhận ra.

“Thiếu gia” Ngã Lệ Lợi dùng lực mở ra bàn tay nắm chặt của Cali, nhẹ nhàng xoa xoa đầu móng tay hồng hồng như đang chảy máu, “Đừng dùng sức như vậy.” Snoopy nâng mi, “Ta còn tưởng người cùng mấy người trước giống nhau, đều do ác nữ kia phái tới đây.” Cali hừ lạnh một tiếng, “Làm sao có thể, người cho rằng ta cũng là con chó dưới chân nữ nhân kia ư? Đúng là mơ tưởng” Suy nghĩ một lúc, cậu hỏi: “Đúng rồi, những người đến trước ta đâu?”

“Nga, đều ở nơi này, đều bị ta ăn rồi” Snoopy chỉ bụng mình. “Vậy người vì sao không lập tức ăn chúng ta, còn đưa chúng ta vào ngồi?” Cali không rõ. “Bởi vì, người rất thơm a” Snoopy đột nhiên ghé sát tai Cali nói: “Tuy rằng là lần đầu tiên ta hóa hình trước mặt nhân loại, nhưng trong lòng ta hoàn toàn không có chút không vui nào.” “Vậy Snoopy tiên sinh, vì sao người đả thương thôn dân nơi này?” Cali hỏi. “Ta cũng không phải tùy tiện hại người, chủ yếu ăn những người bình thường hay làm việc ác thôi, nếu không có đám ác nhân này, ta cũng chỉ đi bắt gia cầm lấp đầy bụng.” Snoopy tỏ vẻ, hẳn tuyệt đối là một con chó ngoan.

26. Chương 26

Tặng cho NgocLinh0983523341

Edit: Hạo Vũ. Beta: Hắc Thiên

“A, thì ra là vậy.” Cali lại gật đầu, “Snoopy tiên sinh, theo những gì mà người nói, người và người phụ nữ kia dường như từng có mâu thuẫn?” “Hừ, đâu chỉ là mâu thuẫn, ta với nàng chỉ có thù hận!” Ánh mắt Snoopy lóe sáng tràn đầy hận ý, “Người phụ nữ kia cùng đám chó săn của nàng bức ta đến tình trạng này, ta không hận nàng cũng không được!”

“Người có muốn đi cùng chúng ta không? ” Cali nhìn bốn người bên cạnh mình, hỏi Snoopy. Đi cùng họ sao? Snoopy không thể nói rõ trong lòng hắn có cảm giác gì, hắn chỉ biết: chính mình rất cuộc không còn cô độc nữa, rất cuộc không cần tiếp tục quấy rầy sinh hoạt của dân chúng vì quá đói.

“Được!” Kiên định gật đầu, Snoopy nhìn Cali, đột nhiên cảm thấy từ thân thể gầy yếu của cậu như đang tỏa ra năng lượng tinh khiết đầy mạnh mẽ, có thể báo thù rửa hận cho chính mình.

Trở lại Mali Derk trấn, tất cả các cô nương chưa đính hôn mặt đầy hàm xuân nhìn chăm chăm vào năm “người” đi xung quanh Tiểu bá tước, thì thầm: “Người xem người xem, anh chàng tóc đen nhìn qua thật tao nhã, cả người đều là quý khí!” “Ừ, nhưng là ta càng ưa thích chàng trai tóc vàng nhạt hơn, nhìn qua thật dịu dàng ~” “Không đúng không đúng, người tóc trắng kia ngũ quan tinh xảo cực kỳ, người nọ mới là tốt nhất!” “Còn có hai cái thiếu niên cũng không sai a.....”

Cali muốn cười, không nghĩ đến đám “lão nhân gia” này lại được hoan nghênh như vậy! Vistor nhìn cậu tựa tiểu phi tiểu, liếc mắt một cái, nghĩ thầm: tại sao thiếu gia không ăn giấm (ghen)? Những người khác cũng tỏ vẻ, bọn họ đều bị nội tâm sắt đá của thiếu gia tổn thương rồi.

Vừa đến nơi, Trấn trưởng liền tiến đến nghênh đón, Cali vô cùng thân thiết lôi kéo Trấn trưởng, giống như báo cáo nói: “Trấn trưởng gia gia, hôm nay khi ta đi xem xét địa hình, thấy được một vị thiên sứ đang giết chết một con Bạch khuyển to lớn a!”

Trấn trưởng trong mắt tràn ngập khiếp sợ cùng cao hứng: “Cái gì? Con ma khuyển kia đã bị đánh chết?! Thi thể ở đâu vậy, bá tước ngài mau dẫn ta đi xem đi!” Cali ngoắc ngoắc khóe miệng, thầm nghĩ xem ra người Anh thật sự cho rằng có Thiên Sứ tồn tại trên đời, như vậy càng thuận tiện cho cậu bịa chuyện (Ngã Lệ Lợi: thiếu gia, người quên ta!). “Là như vậy Trấn trưởng gia gia, sau khi vị Thiên Sứ kia giết chết Đại Bạch Khuyển, ngài ấy cùng thi thể của con chó kia liền hoàn toàn biến mất, thần kỳ cực kỳ!” Cali lung tung bịa chuyện xưa, trên mặt mang theo biểu tình hồn nhiên thiên chân, Snoopy ngồi một bên nghe mà trong lòng cười thầm không ngừng, chỉ cảm thấy vị thiếu gia này cũng quá thú vị.

“Báo ứng a, thật sự là báo ứng a!” Nét mặt già nua của Trấn trưởng đều cười đến đầy nếp nhăn, “Ta phải đi báo cho người dân trong trấn biết tin tốt này mới được!”

“Đúng vậy, ngài mau đi đi, nơi này đã không còn việc của chúng ta, chúng ta liền đi trước.” Cali nói lời từ biệt với Trấn trưởng xong, lập tức về phòng, cùng đám người Vistor thu dọn đồ đạc. Snoopy một bên nhàm chán nhìn bọn họ bận rộn, thuận tiện nghiên cứu những đồ vật kỳ quái trong mắt hắn, như cái bình nước chẳng hạn.

Bước lên xe ngựa, Cali ngồi trên đùi Hạ Lạc, Snoopy ngại xe ngựa quá nhỏ lại nhiều người, liền biến hình thành khuyển, ngồi xổm bên chân Cali.

Cali vuốt lông mao của Snoopy, xuất thần tổng kết quá trình chuyến đi lần này, chỉ cảm thấy thứ đầu tiên cần nói chính là: y mất đi lần đầu tiên, còn thu hoạch một con khuyển thích tỏ ra lợi hại. (được rồi, ra về còn quá nhàm chán cơ.....)

Trải qua một ngày bốn ba, xe ngựa vào buổi tối rất cuộc về tới nhà Tư Mã Nặc Á. Vừa vào cửa, liền nhìn thấy hai anh em Sương cùng Tuyết đã sớm đứng chờ, càng ngạc nhiên khi nhìn thấy cả một bàn đồ ăn thịnh soạn được chuẩn bị xong xuôi. Cali kinh ngạc cực kỳ: “Lại nói a Sương, người cùng Tuyết sao lại biết chúng ta buổi tối sẽ trở về?” “Bởi vì chúng ta có tâm linh cảm ứng a.” Sương cười cười, hắn mới không nói cho thiếu gia là Vistor đã sớm trở về căn dặn bọn họ làm cơm chờ bọn hắn đâu.

Tâm linh cảm ứng? Cali hắc tuyến, chỉ có hai huynh đệ các người mới có tâm linh cảm ứng đi? Chúng ta cũng chỉ có thể xem như là tâm hữu linh tê thôi...

27. Chương 27

Edit: Hạo Vũ. Beta: Hắc Thiên

Một ngày này, tất cả sinh vật không phải người trong biệt thự Tư Mễ Nặc Á đều cùng Cali ra ngoài dạo chơi, ghé thăm rừng rậm ngoại thành. Ông trời coi như cho tiểu bá tước một chút mặt mũi, mấy ngày trước đều mưa to, đến hôm đi chơi lại trời quang mây tạnh, ánh mặt trời ấm áp, sáng lạn, làm cho tâm tình mọi người trở nên tốt đẹp.

Đối với Cali mà nói, dạo chơi ngoại thành = du xuân hoặc du thu! Nhớ tới những tháng ngày ở hiện đại cùng đồng học đi du lịch khắp nơi, Cali trong lòng không khỏi có chút cảm khái: thật làm người ta hoài niệm.....

Trong rừng rậm khó có thể chạy xe ngựa, đoàn người chỉ có thể đi bộ xuyên qua cây cối. Thể chất quý tộc vốn mảnh mai, hơn nữa bình thường Cali cũng rất ít khi vận động, cho nên thể năng của y yếu nhất trong đám người, khi nào một mối chỉ có thể để người bên cạnh ôm hoặc công. Tuy rằng Cali cảm thấy thực phiền toái bọn họ, nhưng đối với đám người vốn mang ý đồ với Cali mà nói, đây chính là cơ hội cầu còn không được, bọn họ còn tranh nhau để được ôm hoặc công cậu.

Đến giữa trưa, Vistor tìm một địa phương khá bằng phẳng, trải ra tấm vải, rồi bắt đầu lấy ra đồ ăn. Đi đường từ sáng tới giờ, Cali đã sớm đói bụng, lúc này cũng không kị lễ nghi quý tộc gì đó, cầm lấy đồ ăn bắt đầu ăn. “Thiếu gia, đừng ăn nhanh như vậy, cẩn thận nghẹn” Tư Nại Khoa vừa nói xong, Cali liền thật sự bị nghẹn, “Khụ khụ.....” Tuyệt cùng Sương hai người xoát xoát nhìn về phía Tư Nại Khoa, nghĩ thâm trong bụng: miệng quạ đen!

Vẫn là Hạ Lạc biết săn sóc, rót một chén trà đưa cho Cali. Uống xong trà, Cali mới cảm thấy hít thở thông thuận, “Hạ Lạc, cảm ơn người.” Hạ Lạc thực tự nhiên gạt đầu, sớm chiều ở chung vài năm, quan hệ chủ tớ giữa hắn và Cali đã hoàn toàn mờ nhạt, đổi thành bằng hữu (Cali tự nhận là “Bằng hữu”) quan hệ thuần khiết, nói cảm ơn hay xin lỗi đều là bình thường.

Nhớ tới trước kia du xuân thu du, Cali liền tự nhiên mà nghĩ tới đồ ăn. Khoai tây chiên, kẹo đường, tràng tử, táo biển, cháo bát bảo, thạch hoa quả..... Còn có lúc dạo siêu thị trước khi đi du lịch..... Trong mắt Cali xẹt qua một tia hoài niệm, y thở dài nghĩ: quả nhiên ta rất nhớ hiện đại cha mẹ cùng bằng hữu a.

Ăn xong cơm trưa, đoàn người lại tiếp tục đi (được rồi, thời đại này không có trò chơi điện tử j, dạo chơi ngoại thành này cũng chỉ có thể xem như đạp thanh.....), trong chốc lát, bụng Cali đột nhiên thắt lại, ruột mấp máy, biểu thị cho Cali biết —— cậu đau bụng.

Cali sắc mặt biến trắng, nói với Vistor: “Cái kia, ta đau bụng.....” Vistor sau khi nghe được liền dừng bước, “Thiếu gia, chúng ta ở chỗ này chờ người trở về.” Cali gật gật đầu, vội vàng đi sâu vào trong rừng rậm, tận lực đi xa một chút. Một bóng trắng nho nhỏ lén lút đi theo phía sau cậu, ai cũng không phát hiện.

Tìm được nơi thích hợp, tuy Cali biết nơi này không thể nào có người, nhưng cậu vẫn theo bản năng nhìn chung quanh một vòng mới ngồi xổm người xuống.

Bóng trắng kia lảng lảng đứng trong bụi cỏ, ánh mắt gắt gao nhìn cái mông tuyết trắng của Cali, cùng với hậu huyệt đang thư giãn bụng không khỏe. Cứ việc Cali đang làm một ít chuyện tình bất nhã, nhưng bóng trắng vẫn cảm thấy, ánh mắt người này rất đẹp, môi người này nhìn qua ăn thật ngon, thí thí của người này cùng với hậu huyệt đều thực đáng yêu.

Cali cũng không biết hiện tại cậu đang bị “Người” rình coi, sau khi xong việc liền lau mông, kéo quần lên, đi đến dòng suối nhỏ ở không xa để tẩy rửa. Rửa tay xong, cậu dùng khăn nhỏ lau nước, tính toán theo đường cũ trở về tìm nhóm Vistor.

Lúc này, một việc ngoài ý muốn xảy ra, Cali giẫm phải một tảng đá trơn trượt, cả người bắt đầu ngã nghiêng xuống, trong nháy mắt chân xoay liền bị thương, càng quan trọng hơn là, đằng sau Cali là một dòng suối nhỏ!

28. Chương 28

Edit: Hạo Vũ. Beta: Cửu Cửu

Ngay lúc Cali sắp ngã xuống tuổi, một đôi tay bỗng nhiên vươn ra, ôm cậu trở lại trên bờ. Cali nhận thấy hơi thở xa lạ, bèn ngẩng đầu lên. Đập vào mắt cậu là một khuôn mặt tinh xảo đầy nghịch ngợm, cặp mắt hồng nhạt kia đang nghịch ngợm nhìn cậu.

Lộ Chân ngửi ngửi mùi hương trên người Cali, dường như phi thường ưa thích mùi thơm cơ thể cậu, hắn còn nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng phỉm thủy quang kia, thầm nghĩ trong lòng vừa nhìn liền biết ăn ngon. Kết quả, Lộ Chân không đợi Cali nói gì, liền trực tiếp khế cắn bờ môi của cậu.

Ni mã, ân nhân của cậu khinh bạc cậu đây là tình huống gì a?! Cali giãy dụa, muốn dùng tay đánh vào mặt hắn, nhưng Lộ Chân đã nhanh chóng rời khỏi môi cậu. “Ăn thật ngon a!” Lộ Chân liếm môi nói.

“Người là ai?!” Cali hoàn toàn tặc mao, giãy dụa thoát khỏi cánh tay hắn. “A, ta gọi là Lộ Chân, ta muốn làm sủng vật của người.” Khoé môi Lộ Chân nghịch ngợm nhếch lên, cười khuynh thành một cái. “Cái gì? Sủng vật?!” Cali tiếp tục tặc mao, “Ni mã người là ai a? Người muốn làm sủng vật ư?” Người có bệnh à? Câu nói sau cùng Cali vẫn là dừng lại không có nói ra, ít nhất cũng phải chừa chút mặt mũi cho người khác, không phải sao?

Lộ Chân vẫn cười, chẳng qua chỉ chớp mắt sau, một bóng trắng nho nhỏ liền nhảy lên bả vai Cali. Người đâu? Cảm giác được sức nặng trên vai, lửa giận trong lòng Cali giống như có điểm bình ổn(?). Ni mã đầu năm nay, không phải người vì cái gì đều chui đến chỗ ta a?!

Cali một tay đem gì đó trên vai bắt xuống, vốn định hung hăng ném hắn, lại bị bề ngoài của bóng trắng chọc trúng mạnh điểm: một đôi mắt to màu hồng nhạt khấn trương nhìn cậu, như là biết cậu sắp ra tay tàn nhẫn, mấy cọng râu nhỏ nhẹ nhàng run run, thể hiện sự sợ hãi, lỗ tai thỏ cao cao dựng thẳng, cứ như chỉ cần nghe thấy nguy hiểm liền sẽ chạy trốn vậy.

Đây là..... Thỏ yêu? Cali cảm thấy khoe miệng của mình rốt cuộc không thể run rẩy, đành phải vuốt ve con thỏ còn đang phát run, theo đường cũ trở về.

Cứ như vậy, con thỏ Lộ Chân được Cali cho lưu lại bên người. Con thỏ nào đó kiêu ngạo tỏ vẻ: xem, ta diễn rất giống con thỏ có phải không? Xem, Cali đều mềm lòng!

Đối với Lộ Chân, đoàn người cũng chỉ có thể nói: không phải người diễn tốt, mà là do Cali chuyện dễ mềm lòng mà thôi.....

Về chuyện đội viên mới Lộ Chân gia nhập “Cali hậu cung”, Linh Chi(tác giả) làm một phỏng vấn nhỏ nhỏ cho mỗi đội viên:

Linh Chi: xin hỏi Vistor, người cảm thấy thế nào?

Vistor: vô luận hậu cung của thiếu gia có bao nhiêu, ta thủy chung là chính cung.

Linh Chi: Vistor cũng thật lạc quan a..... Kia Tư Nại Khoa người thì sao?

Tư Nại Khoa: hắn là thỏ đi? Hắn sẽ không ăn cây cỏ trong hoa viên của thiếu gia chứ?

Linh Chi: yên tâm, hắn cho dù đói cũng không ăn cây cỏ trong hoa viên, có khối thịt Cali mà còn đi ăn cỏ thì hắn tuyệt đối có vấn đề..... Tuyệt, Sương, hai người các người thấy thế nào?

Sương: chúng ta chỉ có một vấn đề muốn hỏi.

Linh Chi: nói.

Tuyệt: đến lúc đó nếu phòng bếp không đủ nguyên liệu nấu ăn, có thể trực tiếp đem Lộ Chân đi làm thịt sao?

Linh Chi: ngạch, này sao, xem tình huống đi..... Đến người, Ngã Lệ Lợi.

Ngã Lệ Lợi: Lộ Chân là một tên chỉ biết bán manh đáng ghét! Thiếu gia nhất định sẽ không thích hắn!

Linh Chi: ân hừ, cái này rất khó nói, mỗi mắt mong chờ đi. Hạ Lạc?

Hạ Lạc: cá nhân ta cảm thấy, một con mèo cùng một con thỏ mà ở chung cũng thật vi diệu.....

Linh Chi: được rồi, người thừa nhận mình ghen là được..... Ân, đã không là thành viên mới Snoopy, nói một chút cái nhìn của người đi.

Snoopy: luận diện mạo, ta đẹp hơn hắn, luận khí chất, ta càng có hương vị hơn hắn. Ân, cho nên nói, ta đối với mình là phi thường có tự tin.

Linh Chi:..... Kế tiếp liền nghe nghe Lộ Chân nói đi.....

Lộ Chân: đầu tiên, ta muốn cảm tạ Linh Chi, cảm tạ đã để Cali cho ta gia nhập hậu cung, tiếp theo ta muốn nói, vô luận địch quân (chỉ tình địch) cường đại thế nào, ta cũng sẽ không buông tha, ta sẽ cố gắng trở thành chính cung!

29. Chương 29

Edit: Hạo Vũ. Beta: Cửu Cửu

“Tiểu bá tước: tin tưởng người cũng đã nghe đến vụ án cô gái mất tích đi? Là trợ thủ tốt của ta, chuyện này liền giao cho người phụ trách.”

Cali đem thư Lina gửi cho cậu để ở một bên, vụ án cô gái mất tích?

Cô gái mất tích, chuẩn xác mà nói là cô gái bị dụ dỗ, đại án này phát sinh trong một tháng gần đây. Đối tượng mất tích toàn bộ đều là cô gái mười bốn mười lăm tuổi, theo điều tra, các cô gái đều mất tích ở cùng một nơi —— tiệm chụp ảnh Hồ Ti.

“Thiếu gia, lần này ngài muốn đi.” Lộ Chân khẳng định nói, đưa lên một ly trà sữa. Cali gật gật đầu, bưng ly trà đưa lên miệng. “Vụ án lần này..... Thiếu gia ngài tính điều tra thế nào?” Snoopy sửa sang lại giá sách, đưa mắt nhìn Cali.

“Các người hỗ trợ sao?” Cali nghĩ không ra bất cứ lý do nào để tội phạm làm việc này(?). “Theo phân tích, nếu là phạm nhân nam, khả năng lớn sẽ đối các cô gái có tính nhu cầu, nếu là phạm nhân nữ, tất sẽ là tâm lý biến thái hoặc tinh thần vấn đề.....” Nếu như vậy mà nói, cũng chỉ có phương pháp kia..... Nhưng là chuyện mất mặt như vậy ta mới không làm đâu.....

“Biện pháp đương nhiên là có.” Vistor khoe miệng khê cong, “Chỉ cần thiếu gia mặc nữ trang là được rồi.”

Cái gì? Mặc nữ trang? Tư Nại Khoa không tự chủ được tưởng tượng bộ dáng khi thiếu gia mặc nữ trang..... Ừ, giống như rất đẹp dễ.....

“Đi tìm chết đi! Ta mới không mặc nữ trang!” Cali không thể tưởng được Vistor cư nhiên nghĩ đến việc này, lập tức phản đối. “Xem ra, thiếu gia đã sớm nghĩ giống ta a.....” Sương tỏ vẻ tâm tình hắn đang cực kỳ tốt, bộ dáng thiếu gia tạc mao thật đáng yêu.

“Nhưng Hạ Lạc với Ngã Lệ Lợi cũng cùng tuổi với thiếu gia đi.....” Song bào thai đệ đệ Tuyết cố ý nói nhỏ phản bác ca ca. “Đúng vậy đúng vậy, hai người bọn họ một người mặc nữ trang không được sao? Vì sao phải muốn ta mặc đâu?” Cali mắt nháy mắt sáng ngời, Tuyết thật sự là người tốt!

“Thiếu gia ngài đừng cười tươi như vậy.” Ngã Lệ Lợi cùng Hạ Lạc nhìn nhau, rất có ẩn ý nở nụ cười, “Ba người chúng ta cùng nhau mặc nữ trang, làm cho mọi người xem xem ai mặc càng giống nữ.”

Nga? Cali nghĩ nghĩ, giống như rất công bằng.....

Tư Nại Khoa che miệng cười, xem ra mọi người đều quyết đào hố cho thiếu gia lọt vào.....

Ở nơi Cali nhìn không thấy, đám người đều dựng thẳng ngón tay cái khen ngợi Tuyết.

Nữ trang cái gì đáng ghét nhất! Cali oán hận túm túm mép váy, vừa siết thắt lưng, chân váy lại còn dài thật dài, còn có giày cao gót! Quả nhiên làm nữ nhân thực vất vả.....

“Đi ra!” Trong dinh thự Tư Mã Nặc Á mọi người đều đang ngồi chờ ở ngoài phòng. Người thứ nhất bước ra là Hạ Lạc, tuy rằng hắn chỉ lớn hơn Cali hai tuổi, nhưng thân thể hắn rắn chắc cực kỳ. Nước da dù trắng, tính tình cũng rất ôn hòa, nhưng hắn mặc nữ trang thật sự rất không hợp!

Trách không được lúc ấy bọn họ đào hố sẵn khoái như vậy..... Hóa ra đã sớm lên kế hoạch.....

Người ra thứ hai là Ngã Lệ Lợi, hắn lớn hơn Cali một tuổi, rõ ràng bình thường nhìn qua thực không nam nhân, mặc vào nữ trang lại MAN khí mười phần, tóm lại nhìn qua khôi hài cực kỳ.

Cuối cùng liền là Cali, trong nháy mắt hắn mở cửa, toàn bộ mọi người đều kinh diễm rồi! Kế thừa bộ phận đẹp nhất của cha mẹ khuôn mặt Cali đẹp không cần phải nói, thân thể đơn bạc gầy yếu mặc nữ trang vừa khít, làn da non nớt vừa nhìn đã khiến cho người ta muốn sờ sờ. Cali “Tiểu thư” đổi trang thập phần thành công!

Cali nhìn Hạ Lạc, khoe miệng khe run rẩy, lại nhìn nhìn Ngã Lệ Lợi, liền không chỉ đơn giản là run rẩy nữa, cậu vừa liếc mắt cũng đã bật cười, thượng đế a, vì cái gì Ngã Lệ Lợi trông buồn cười như vậy chứ!

“Cười?” Ánh mắt Ngã Lệ Lợi liền trở nên sắc bén, “Thiếu gia, người mặc nữ trang là đã định rồi!”

30. Chương 30

Edit: Hạo Vũ. Beta: Cửu Cửu

“Vì thế cho nên, bây giờ thiếu gia cần phải học tập lễ nghi của phái nữ.” Vistor khoe miệng khe cong, hoàn mỹ mỉm cười, “Vẫn là để ta dạy ngài đi.”

Vì thế, Cali tràn ngập thống khổ bước lên con đường đóng giả con gái không lối về.....

“Thiếu gia, lưng cần phải thẳng, đứng rồi, phải cố gắng để sách ở trên đầu ngài không rơi xuống nga.” Cali:.....

“Thiếu gia, kiên trì một chút, ngài phải sớm quen với việc thắt chặt eo a.....” Cali: nằm tào!

“Thiếu gia, cẩn thận đừng hại đến chân, đi giày cao gót rất dễ dàng bị tổn thương” Cali: ni mã 10 cm rồi, Michael dép lê(?) ta hận người!

“Thiếu gia.....”

“Thiếu gia.....”

.....

Cali tao nhã cầm mép váy, từng bước đi đến trước cửa Studio Hồ Ti. Cậu thầm quyết tâm, ta đã cực khổ nhịn một tuần, hôm nay nhất định phải thành công bắt được phạm nhân! Cali ngẩng đầu nhìn bảng hiệu Studio Hồ Ti, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiên định.

Snoopy đi sau Cali mà mặt nhăn mày nhu, hắn lạnh lùng bức lui ánh mắt si mê ở bốn phía nhìn vào thân ảnh Cali. Chính hắn cũng không phát hiện, dằm chua trong lòng đã lên men.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi.” Noopy khoát tay lên vai bóng loáng của Cali, nhẹ nhàng nói bên tai cậu.

Cali gật gật đầu, trang điểm xinh đẹp đi vào Studio Hồ Ti. “Hoan nghênh quý khách!” Khi họ bước vào, hai hàng thiếu nữ dung mạo thanh tú đang đứng cạnh cửa chính tề chỉnh chào đón. Sao lại thế này? Cali quay đầu lại liếc Snoopy. Bọn họ không phải là những cô gái mất tích trong tư liệu sao?

“A ~ có khách đến ~” một người đàn ông điển trai từ trong phòng đi ra, “Còn là một đại mỹ nhân đâu.”

“Xin chào.” Cali trên mặt giả vờ thực nữ, mỉm cười nói, “Xin hỏi vị tiên sinh này xưng hô thế nào?”

“Nga, chào mừng tiểu thư, ta gọi Edward, là chủ nhân của Studio này, cũng là nhiếp ảnh gia chính ở đây.” Edward xinh đẹp cười cười, “Tiểu thư là đến chụp ảnh đi?”

“Ân.” Cali gật gật đầu, cười khê, “Ta muốn có một bức ảnh chân dung đẹp mà nhanh chóng.”

“Tiểu thư tìm đúng người rồi, Studio của ta không giống với các Studio khác, ảnh chụp ở đây đều là chụp xong rồi lấy ngay. ”Edward cười tủm tỉm nói, “Chẳng qua, lúc chụp ảnh tiểu thư chỉ có thể một mình tiến vào thôi.”

“Nga, như vậy à.” Cali tiếp tục thực nữ tươi cười, “Vậy Snoopy, người chờ ở bên ngoài đi.”

“Vâng, tiểu thư.” Snoopy cung kính nói.

“Như vậy, tiểu thư mời ngài theo ta.” Edward dẫn Cali đi vào chụp ảnh thất.

“Cheese~ tốt lắm, tiểu thư ngài thật xinh đẹp a.” Edward cười tủm tỉm cầm ảnh chụp đến gần Cali. Cali vươn tay, đang chuẩn bị nhận lấy ảnh xem xem thì một mùi hương lạ lùng bỗng xông vào mũi. Không tốt! Cali chỉ cảm thấy trước mắt càng ngày càng đen, cuối cùng một chút cảm giác cũng không có.

Edward tiếp được thân thể Cali, như công chúa ôm vào trong ngực, đi vào một gian mật thất.

Đợi đến lúc Cali tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang bị trói đến hé ra**(?). “A, tiểu thư người tỉnh rồi?” Edward đi đến bên giường ngồi xuống. “Người thế nhưng lại dám trói ta?!” Cali phẫn nộ.

“Thực ra là thế này, tiểu thư, ta muốn người giúp ta một việc.” Edward không nói thêm gì nữa, trực tiếp liền cúi xuống hôn lên môi Cali. “Ngô!” Cali giãy dụa, hấn liền dùng lực cánh tay giữ chặt cậu, tiếp tục đùa giỡn cái lưỡi dính hương.

Cali một bên bị người khinh bạc, một bên cảm nhận được độ nóng bỏng của vật kia ở bụng dưới của Edward, trong lòng thầm kêu rên.....

Edward cảm giác được bên dưới của chính mình biến hóa, trong mắt tràn đầy vui sướng. Không thể tưởng được, không nghĩ tới ta chỉ dựa vào một cái hôn đã có thể phản ứng! Những thiếu nữ kia ai cũng không so sánh được nàng ta!

31. Chương 31

Edit: Rau Chân Vịt. Beta: Hắc Thiên

Vistor! Ngả Lệ Lợi! Tuyết, Sương! Cali không ngừng hô tên họ ở trong lòng.

Thời điểm Ái Đức Hoa muốn tiến lên, cửa mật thất liền bị phá hư. Tuyết cùng Sương mỗi người một bên bắt lấy Ái Đức Hoa, người khác đều đi mở trời cho Cali.

“Hừ!” Cali vỗ vỗ váy trên người, cao ngạo đi đến trước mặt Ái Đức Hoa. “Thiếu gia.” Vistor đưa qua một cái khăn tay lụa. “Cái gì, thiếu gia?!” Ái Đức Hoa nghe được xưng hô này, cả người đều choáng váng.

Cali dùng sức lau miệng, “Hừ, ta đây là nam!” “Không có khả năng! Làm sao là nam...” Ái Đức Hoa phát điên, bạn lữ của hắn sao lại là nam?!

“Chứng minh cho người tin.” Cali đem khăn tay lụa ném xuống đất, “Ta có dùng đai, không tin người có thể sờ.” Nghe lời này của cậu, Ái Đức Hoa còn chưa nói gì, một đám người ở đấy rống lên: “Không được!”

Ách... Cali khoe miệng co quắp, đây là kiểu người hầu gì a?

“Trước tiên có thể thả ta ra sao?” Ái Đức Hoa thật vất vả cũng không tìm được người để nói chuyện, đương nhiên không buông tha cơ hội này, “Ta sẽ không làm điều gì xúc phạm hấn.”

Tuyệt cùng Sương nghe vậy liền buông lỏng tay, nhưng thân thể vẫn cảnh giác.

“Xin người gả cho ta!” Ái Đức Hoa bỗng nhiên quì một gối, đưa ra một chiếc nhẫn đỏ rực! “Cái gì?!” Cali không kịp lùi về sau, tay đã bị Ái Đức Hoa giữ chặt, đem nhẫn đeo vào ngón áp út. “Vĩnh viễn không chia lìa.”

Sự thay đổi này khiến mọi người đều ngây người. Cali nhìn nhẫn trên tay, rất đẹp, rất quý, nhưng dù là nhẫn thế nào đi nữa cậu cũng không thể đem chính mình gả ra ngoài a! “Nằm mơ! Ai gả chứ!” Dùng sức muốn đem nhẫn trên tay tháo ra, lại phát hiện dù dùng sức ra sao, nhẫn vẫn bất động, giống như nó đã trở thành một phần của cơ thể Cali!

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?!” Ngã Lệ Lợi kêu to, nắm tay vung lên hướng tới Ái Đức Hoa. Ái Đức Hoa xinh đẹp thế mà đem nắm tay Ngã Lệ Lợi đẩy ra, “Thiếu gia các người là người định mệnh của ta, chỉ có người định mệnh của ta mới có thể đeo chiếc nhẫn kia.”

Người định mệnh?! Đồng tử Vistor lập tức co lại, nếu tên hồ ly này là người định mệnh của thiếu gia, còn hấn thì sao? Còn có bọn hấn?

“Ta là nam!” Cali nổi điên. “Nam cũng không sao a.” Ái Đức Hoa yêu mị đứng lên, sờ sờ khuôn mặt Cali, “Chỉ có người mới có thể khiến ta phản ứng, cho dù là nam cũng không sao, ta nghĩ thông rồi.”

Có phản ứng? Đôi mắt Cali đảo đảo, nhớ lại lúc vừa mới bị hấn cột vào giường, bụng dưới hấn có phản ứng, sẽ không phải là cái kia đi? “Chỉ có người, mới có thể làm cho ta có phản ứng.” Đường như Ái Đức Hoa biết hấn muốn nói gì, cười xinh đẹp đáp.

“Đó là nói, trước khi người gặp ta, luôn không lên được?!” Cali cười to, ôi chao tên này thật sự rất đáng thương.

Như vậy a... “Ha ha ha!” Những người khác nghe được cũng cười ha hả. Vistor cũng cười, hấn nhìn những người xung quanh đều có tình cảm khác thường với Cali, trong lòng cũng không hề để ý nhiều hơn một người nữa, oán cũng chỉ có thể oán bản thân thiếu gia rất có mị lực.

Cali nhìn ác ý giảm đi một chút từ những người bên mình, trong lòng kinh hãi: Đừng nói là bọn hấn cũng muốn đem Ái Đức Hoa vào nhà Tư Mễ Nặc Á nha?!

“Hoan nghênh gia nhập nhà Tư Mễ Nặc Á.” Vươn tay, “Ta là ác ma chấp sự đặc biệt của thiếu gia.”

Đặc biệt... Ái Đức Hoa có chút khó chịu, hấn nhấn mạnh từ này chi?

“Ái Đức Hoa, hồng phi hồ tiên.” Ái Đức Hoa cũng đưa tay ra nắm. Ác ma, sách.

Nguyên lai là hồ ly a, Cali nhìn xuống móng Ái Đức Hoa, cái đuôi đâu? Chẳng thể trách hấn có thể dám đăng đến vậy.

32. Chương 32

Edit: Rau Chân Vịt. Beta: Hắc Thiên

Ái Đức Hoa bối rối, đành nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, tên của cậu?” “Ta là Cali Tư Mễ Nặc Á” Cali nói xong, người bên cạnh liền mở miệng, “Chúng ta gọi cậu ấy là thiếu gia.”

Ái Đức Hoa định mở miệng lại nhanh chóng im lặng... Được rồi, thiếu gia liền thiếu gia. Bất quá, bộ dáng của mấy người này là sao?

Tin tưởng Ái Đức Hoa rất nhanh liền biết, những gia hỏa đang cười hì hì kia đều là tình địch của hấn...

“Thiếu gia, ta đã tìm hiểu rõ, khuya nay sẽ có một cuộc triển lãm kỳ lạ, chúng ta cùng đi chứ?” Ái Đức Hoa buồn bực, kỳ thật hẳn càng muốn gọi là “Lão bà”.

“Nga? Thật sao?” Cali đứng là thích nhất những thứ không bình thường, cuộc triển lãm này hẳn là sẽ hợp khẩu vị của cậu. “Tốt, ta đi.”

“Chúng ta cũng đi.” Hạ Lạc mỉm cười, “Thiếu gia cũng không thể bỏ lại chúng ta.” “Được a, ta đây cái gì cũng không nói.” Cali nhún nhún vai, vẻ mặt hoàn toàn không để ý.

Em không để ý nhưng ta để ý a... Ái Đức Hoa vắn vẹo đầu, thế giới hai người đã nói trước đó đâu?

Ái Đức Hoa vừa đi ra mật thất, một nhóm nữ nhân liền chen chúc tới, đem bọn họ vây chặt. “Quản lý à, đây là người định mệnh của ngài sao?” “Quản lý, mệnh của ngài thật tốt, đây là một đại mỹ nhân a!” “Quản lý, ngài cần phải quý trọng tiểu thư này nha!”...

Chuyện gì đây? Cali và đám người liếc mắt nhìn nhau. “Đúng vậy, tuy rằng có thời điểm quản lý rất đáng sợ, nhưng chúng ta đều đồng tình với hắn a...” Một cô gái nói, “Cho nên chúng ta đều ở lại chờ nhìn thấy người có thể giúp quản lý.”

“Các người không biết cha mẹ rất lo lắng sao?” Cali vẻ mặt hờn giận, “Cha mẹ các người đã rất lo có biết hay không?!”

Âm thanh ồn ào dần dừng lại. “Nhưng... chúng ta làm việc ở đây, quản lý cho chúng ta chỗ ở và tiền, chúng ta cũng muốn giúp gia đình một phần sức lực. Một số cô gái bắt đầu nức nở, “Chúng ta cũng chỉ muốn tạo bất ngờ...”

“Các người xác định đó là bất ngờ mà không phải lo sợ? Cha mẹ các người tình nguyện cho các người sinh hoạt bình bình an an, cũng không mong muốn các người mất tích chỉ vì kiếm tiền!” Cali giận dữ, làm tất cả các cô gái ở đây đều cúi đầu không dám cãi lại.

“Các người muốn có tiền?” Hạ Lạc từ từ nói, “Thiếu gia, công ty KALI của chúng ta không phải đang chuẩn bị mở một cuộc triển lãm thời trang sao? Liền mời các nàng về làm người mẫu đi.”

“Công ty KALI?” Ánh mắt các nữ nhân như phát sáng, “Chúng ta nguyện ý!”

Hạ Lạc hình như rất có hứng thú với công việc thời trang... Cali hí híp mắt, “Ân, cứ như vậy đi, sau này trang phục của công ty do người quản.”

“Tuân mệnh, thiếu gia!” Hạ Lạc cười, đem gánh nặng “quản lý trang phục” này tiếp nhận.

—

“Hoan nghênh mọi người tới cuộc triển lãm ”Quái hình”! Người chủ trì đứng trên đài, khuôn mặt nở nụ cười tươi như hoa.

“Tốt!” Người xem sôi nổi kêu.

“Cuộc triển lãm này chia làm hai khu vực lớn, xin mọi người chú ý! Chúc mọi người có thể thoải mái khi tham gia!”

Cali đến trước cửa của một khu vực, “Chúng ta đi chỗ này trước đi” Cậu chỉ vào loại thực vật kỳ quái “Nhìn này.”

“Tốt, ta đi mua vé vào cửa.” Tư Nại Khoa gật đầu, đi đến chỗ bán vé. “Mời mọi người tự nhiên!” Người bán vé tại cửa hô lớn.

Đi vào khu triển lãm, xung quanh đều là các loại hoa quả kỳ lạ, có vẻ như rau, hoa quả từ các nơi đều ở đây. “Dưa, bắp cải, cải trắng, xà lách...” Cali nhớ tên từng loại rau, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc. Dù sao đây cũng không phải rau cải bình thường a! Có bỏ túi tiền ra, cũng coi như đáng. Xem ra tới cuộc triển lãm này cũng rất có thu hoạch đây.

33. Chương 33

Edit: Rau Chân Vịt. Beta: Hắc Thiên

“Thiếu gia, bên này là khu động vật kỳ quái.” Cả bọn Cali dạo quanh khu thực vật kỳ lạ xong, tiến đến khu triển lãm động vật.

“Oa, đây là loài động vật gì?” “Đó là loài tạp giao giữa sói và sư tử, thật đáng yêu!” “Mẹ ơi, kia là gì?” “Đó là khỉ con và gấu con, đáng yêu giống như cục cưng của chúng ta~”

Xem ra, khu động vật kỳ quái này có nhiều người xem hơn so với khu bên kia. Cali rướn cổ lên, động vật phía trước đã bị đầu người che khuất, nhưng vóc dáng này của cậu, khó có thể nhìn thấy.

Thiếu gia thế mà không tìm ta giúp đỡ? Ái Đức Hoa hai tay nâng... eo Cali lên, đem hai chân cậu khoát lên vai mình. Cali thuận lợi thấy được thứ ở xa xa kia, cũng rất bối rối luống cuống. Chà, cứ nghĩ kiểu ngồi trên vai này lúc mười tuổi được thử là lần cuối cùng, không ngờ hiện tại mười bốn tuổi, còn có thể làm trải nghiệm lại, cũng không biết nên nói gì.

Tại sao lại nhớ tới chuyện ở hiện đại? Cali vỗ vỗ đầu, đừng mơ tưởng, người không thể quay về. Hơn nữa, người trở về, nhóm người Vistor phải làm sao? Người bỏ được sao?

Khi nào mà, bọn hắn lại trọng yếu ở trong lòng cậu như thế?

“Thiếu gia.” Lộ Thực quơ quơ tay trước mặt Cali, “Tay người che mắt mặt của hồ ly.”

“...” Cali yên lặng vòng tay trên cổ Ái Đức Hoa, “Chờ một chút ta sẽ xuống, ngồi trên vai chân sẽ tê hơn.” Vistor đi ở phía sau, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mông cậu. Có điểm muốn... Cắn vào a...

Dường như cảm ứng được cái gì, Cali bỗng nhiên thẳng lưng, “Thả ta xuống.”

Vistor hí hí mắt, hắn và thiếu gia quả nhiên tâm ý tương thông a. Nhưng động tác kế tiếp của Cali cũng không như ý muốn của hắn. Cali xuống, chạy mất!

Sao lại thế này? Hạ Lạc nhanh chóng đuổi theo, những người khác cũng theo sát.

Đã chết rồi sao? Cali chạy đến một bụi cỏ, lúi ra đồng đồ trên cơ thể người nọ. Cơ thể trắng nõn, trên mặt lại có vảy, tóc màu xanh biếc, sắc mặt trắng bệch, như thể chuẩn bị ngất đi. Đây là người? Tại sao lại ở chỗ này? Cali vẩy vẩy tay với nhóm “người hầu” đang đuổi tới, ý bảo mọi người lại đây.

“Thiếu gia, ngài lại muốn đem người lạ về nhà!” Ngã Lộ Lợi nhíu mày, những lần thiếu gia mang người về đều không ngoại lệ biến thành tình địch, mà lần này cũng khó nói được.

“Người đây là gián tiếp nói ta thực tốt bụng sao?” Cali đứng lên, ánh mắt ý bảo nhóm Vistor đem người hôn mê trên đất xử lý, “Người có thể cảm thấy ta rộng lòng từ bi, hoặc là lãng nhãng, rất nhiều việc, đối với ta mà nói không là gì, nhưng nếu người muốn ta cứ như vậy mặc kệ một sinh mệnh đang dần biến mất, đây cũng quá có lỗi với lương tâm của ta!”

Thiếu gia, tức giận.

Qua nhiều năm, bọn họ lần đầu tiên thấy cậu tức giận như vậy.

Xã hội Anh quốc vào thế kỷ mười chín chính là cá lớn nuốt cá bé, có vô số người chết đói hay chết còng ở đầu đường là bình thường, nào có người nhảm chán đi thu nhận, giúp đỡ những kẻ bên bờ vực tử vong?

Đạo đức của xã hội này! Cali cắn chặt răng. Vô tình, lãnh khốc, một xã hội tàn nhẫn!

Có thứ gì đó, dần lên men trong lòng cậu...

Nếu như ở hiện đại, những người này sẽ không vô tình như vậy. Cali quyết định, cậu muốn cố gắng để tâm để chịu một chút.

Cali quyết định làm chuyện gì, cho tới giờ đều có thể khiến người ta nhìn với cặp mắt khác.

“Người đã tỉnh?” Một cái khăn mặt đặt trên trán hắn. Đôi đồng tử màu xanh lục sâu thẳm nhìn chăm chăm Cali đang ngồi bên giường, là y đã cứu ta?

34. Chương 34

Edit: Rau Chân Vịt. Beta: Hắc Thiên

“Thiếu gia, công việc ngày hôm nay của ngài còn chưa xong.” Vistor ở phía sau Cali, ánh mắt nhìn người nằm trên giường kia. Chắc, lại là một tên có nhan sắc, ánh mắt thiếu gia cho tới giờ vẫn tốt như vậy.

“A? Vistor, cũng không thể chờ ta một chút a?” Cali đáng thương cầm lấy góc áo Vistor. “Kia, thiếu gia cần phải trả giá một chút chứ.” Vistor cười tao nhã, hơi cúi người, ý muốn tới gần Cali.

Sắc mặt Cali trong nháy mắt có chút mất tự nhiên, “Ách, hiện tại không được...” “Ta hiểu rồi, thiếu gia, tối nay tới phòng ta, ta sẽ ”chiêu đãi” người.” Vistor nâng người lên, đến giữa cửa, cung kính cúi chào rồi ra ngoài.

“Hô...” Cali thở phào, một lần nữa dời tầm mắt lên người đang nằm trên giường. “Người tên gì?”

“Hách Tư Đặc.” Hắn thản nhiên trả lời, nhìn vào hai mắt Cali, đôi mắt màu xanh thâm trầm, như muốn cuốn lấy cậu.

Cali thiếu chút nữa liền thất thần, lắc lắc đầu, ánh mắt nhanh chóng nhìn chỗ khác, “Vây trên người người là bị sao a? Tự bản thân người mọc ra?”

“Ta là xà nhân, bị nguyên rửa.” Hách Tư Đặc cười lạnh, thiếu niên này sẽ nhanh chóng đuổi hắn ra ngoài.

“Xà sao?” Cali đảo mắt, “Xà không phải là biểu tượng cho sự cát tường sao?” Cali không có nói sai, xà tại đất Miêu Cương Trung Quốc chính là linh vật, đối với người Miêu Cương mà nói, xà chính là thần.

Hách Tư Đặc giống như bị cái gì tác động, ngồi bật dậy. Hắn đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên nghe thấy có người chấp nhận sự tồn tại của hắn. Vì cái gì, ý nghĩ của thiếu niên này, không giống với người khác?

Có lẽ, hắn nên lưu lại.

“Người vì sao lại ngắt ở ”khu động vật kỳ quái“?” Cali quan tâm hỏi.

“...” Hách Tư Đặc cúi đầu nhìn mặt đất, “Ta là vật triển lãm chạy trốn khỏi nơi đó.”

“Nguyên lai người là vật triển lãm a.” Cali cười cười, “Như vậy người không có người thân đúng không?”

“Ân.” Hách Tư Đặc một lần nữa ngẩng đầu lên, “Cho nên xin người thu nhận ta.”

“Không được! Thiếu gia không thể đáp ứng hắn!” Ngã Lệ Lợi bước vào phòng, lớn tiếng ngăn cản.

“Vì cái gì? Nhà chúng ta cũng không phải không nuôi nổi.” Cali phản bác. “Thiếu gia, nhà Tư Mễ Nặc Á không phải nơi thu nhận và giúp đỡ” Tư Nại Khoa cũng đi tới, “Không thể để một người vô dụng ở đây.”

“Ta không cần dùng người.” Hách Tư Đặc vỗ tay, một đoàn xà đủ màu sắc theo các phương hướng tiến lại gần bọn hắn, “Ta có thể điều khiển mọi loài xà, nhà Tư Mễ Nặc Á sẽ được xà của ta canh giữ.”

“Thật lợi hại!” Cali ý muốn lại gần, liền bị Tư Nại Khoa ngăn lại: “Thiếu gia, xà này có thể có độc, không cần đến quá gần.”

“Hừ!” Xem ra không cần được tên xà nhân này tiến vào nhà Tư Mễ Nặc Á, Ngã Lệ Lợi giận dữ đuổi cánh bay ra khỏi căn phòng đầy xà.

Thì ra bọn hắn cũng không phải người thường. Hách Tư Đặc đem mọi việc nhìn ở trong mắt.

Đầu tiên là việc kiếm tiền.

Cali cầm bảng kế hoạch vừa mới viết xong, ngón tay xoa cằm.

Kiếm tiền = mở công ty. Cali cau mày, đã có công ty thời trang, vậy còn kiểu công ty gì có thể kiếm tiền?

Đúng rồi, làm quán rượu! Cali vỗ bàn, đứng trước cửa hô: “Vistor, kêu mọi người đến họp!”

“Vâng, thiếu gia.” Vistor đứng ngoài cửa đáp.

Một cuộc họp buổi sáng, Cali đem cách nhìn và ý tưởng của mình nói cho mọi người, đồng thời họ cũng nêu ra đề nghị, yêu cầu đảm đương vài chức vụ. Tóm lại, cuộc họp diễn ra rất thành công.

Kế hoạch kiếm tiền, bước đầu đã được vạch ra.

35. Chương 35

Edit: Rau Chân Vịt. Beta: Hắc Thiên

“Roth bá tước, chuyện này liền nhờ người.” Nữ nhân mang mạng che mặt nở nụ cười tà ác.

“Ta sẽ hoàn thành, nữ vương bề hạ.” Roth cười âm trầm, lui ra ngoài.

“Vistor, đi nhanh lên. Nhóm người ở sau nữa, cũng mau theo sát!” Cali tay không đi trước, một đám “phi nhân loại” phía sau ai nấy cũng tha theo hai rương đồ.

“Thiếu gia biết rõ bọn ta cầm nhiều đồ như vậy, không đi nhanh được.” Ái Đức Hoa phía sau thở hồng hộc, lấy tay lau mồ hôi.

“Ha ha ha...” Cali làm mặt quỷ, “Ta đi trước một bước!” “Thiếu gia, trở về!” Vistor hô to, không hiểu sao, hôm nay hắn luôn có cảm giác lo lắng trong lòng.

“Ta...” Cali muốn lên tiếng, sau lưng liền xuất hiện bàn tay, đem thuốc mê chụp vào cậu. “Ngô ngô...” Cali hoảng sợ giãy dụa, nhưng lại bị khống chế. Nghĩ đến đám người kia, Cali chống đỡ không nổi, uất ức khép mắt lại.

Tỉnh lại, Cali phát hiện tay chân đều bị trói trên giường, miệng bị bịt kín, còn có một lão già đáng khinh ghé tẩm ngồi trước giường!

“Chào, người đẹp” lão già xoa cằm, nhìn thân hình mảnh mai của Cali từ trên xuống dưới, nước miếng như muốn chảy ra.

“Ngô ngô ngô!” Cali nhìn chăm chăm vào tên đáng khinh kia, khổ nạn tại sao miệng cậu lại bị bịt kín!

“Người đẹp muốn nói chuyện? Không sao, đúng lúc ta cũng muốn hôn môi người đây.” Khuôn mặt mập mạp đáng khinh của bá tước Roth làm Cali cảm thấy buồn nôn.

“Ha.” Miệng cuối cùng cũng được mở ra, Cali nhanh chóng kêu: “Vistor! Ngã Lệ Lợi! Tuyết, Sương!” Bá tước Roth để cho cậu gọi tùy ý, “Người kêu đi, dù thế nào bọn họ cũng không tìm thấy được nơi này!”

“...” Cali không định kêu cứu, dù sao cậu đã thông báo qua khế ước, điều này chứng minh cậu có thể được cứu ra ngay. “Người là ai? Tại sao muốn bắt ta?” Cali làm điệu bộ như bị dọa sợ.

”Hừ, ta là bá tước của nữ vương bề hạ, Roth! Nhận lệnh đem người bắt giữ!”

“... Ách, ra là chó giữ nhà của Lina a.” Cali cười lạnh.

“Có thể làm chó giữ nhà cho nữ vương là vinh hạnh của ta!” Roth vươn tay, muốn mở cúc áo Cali ra, “Ta đã hạ được người, đến thời điểm đó người sẽ cam tâm tình nguyện mà nghênh đón ta.”

“Người hạ được?! Dừng tay! Không được cỡi y phục của ta!” Cali không nghĩ tới bá tước Roth lại có thể sử dụng thủ đoạn hèn hạ này, hơn nữa, được đang bắt đầu phát tác! Cả người dần nóng lên, vô lực, sau đó khí nóng như dồn về phía hạ thân!

“Ha ha, đến lúc đó người sẽ cầu ta muốn người” Bá tước Roth cỡi sạch y phục trên người, những khối thịt theo động tác của hắn run lên “Chỉ cần nhìn thấy nam nhân người liền cầu hắn áp người!”

“Ngô...” Cali nhắm chặt mắt, cả người nhiễm sắc hồng, thân thể như có vô số con kiến bò lên, ngứa ngáy khó chịu.

Vistor, Tư Nại Khoa, Tuyết, Sương, Ngã Lệ Lợi, Hạ Lạc, Lộ Thực, Ái Đức Hoa, Hách Tư Đặc... Các người khi nào mới đến? Giọt lệ trong suốt lướt qua khuôn mặt cậu, dừng lại tại chiếc cằm khéo léo như đẽo gọt, càng tăng thêm sự trù mẫn.

“Thật sự là xinh đẹp.”Roth nói, nghĩ muốn hôn lên chiếc cổ non mịn của Cali, mọi chuyện được tiến hành rất thuận lợi a.

Nhưng không như Roth mong muốn, một tiếng vang thật lớn, có người tiến vào!

“Thật tốt quá, các người đã tới...”Cali dùng khí lực cuối cùng liếc mắt đến bọn họ, hoàn toàn mất đi ý thức.

36. Chương 36

Edit: Rau Chân Vịt. Beta: Hắc Thiên

“Người đi chết đi!” Ngã Lệ Lợi một cước đá bay Roth. “Đánh chủ ý lên thiếu gia, cũng không nhìn xem mình có bao nhiêu phân lượng!”

“Thiếu gia!” Vistor bước một bước dài đến bên người Cali, đau lòng ôm lấy người bị được vật gây sức ép, nhanh chóng thoát y phục Cali ra.

“Lão già! Giải được đâu?!” Tuyết cùng Sương mỗi người một bên đứng trước mặt Roth, giọng điệu cường ngạnh.

“Giải được? Ha ha ha...” Roth tuy rằng vừa mới bị Ngã Lệ Lợi đá một cước vào bụng, nhưng vẫn nhịn đau cười ra tiếng. “Nam nhân chính là giải được! Hơn nữa một nam nhân không đủ, ít nhất phải mười!” Cho dù thực sự có mười nam nhân đến, nhưng nhìn thân thể nhỏ nhắn của Cali, cậu cũng không thể chống đỡ được mười tên nam nhân ấy!

Thuộc tính được này thực biến thái! Hạ Lạc lần đầu đánh vỡ nguyên tắc không giết người của mình, đi đến trước mặt Roth, đôi đồng tử xanh biếc nho nhỏ dần chuyển sang màu tím đậm khiến người người sợ hãi, hơi thở quanh thân lại càng khiến linh hồn người khác run rẩy.

“Loại người ghê tởm xấu xa như người không nên tồn tại trên đời!” Trên khuôn mặt Hạ Lạc hiện ra nụ cười tà ác, lấy ra một lọ chứa chất lỏng xanh biếc sáng sủa.

“Người... Người muốn làm gì?” Roth sợ hãi, hắn không phải là muốn...

Đúng như Roth nghĩ, Hạ Lạc ghé mắt nhìn lọ thủy tinh, màu sắc đôi đồng tử và chất lỏng như trùng khớp lên nhau. “Dùng thân xác này, trừng trị nhân đạo.”

Roth nhìn thấy Hạ Lạc đang tiến lại gần, thân thể không tự chủ phát run, muốn cắn lưỡi tự sát lại bị bắt lấy. “Người không thể chết.” Hạ Lạc nói xong, đem lọ chất lỏng kia rót vào miệng Roth.

Chỉ chốc lát Roth bắt đầu kêu la, nghe thấy âm thanh đầy ghê tởm, mọi người đều cảm thấy buồn nôn!

“Người cứ từ từ hưởng thụ mùi vị của được vật đi.” Hạ Lạc và Tuyết, Sương xoay người, cùng những người đang túc trực bên Cali ra khỏi địa phương dơ bẩn này, toàn bộ tài sản của bá tước Roth đều được sửa đổi, đăng ký dưới danh nghĩa nhà Tư Mễ Nặc Á.

Nhà Tư Mễ Nặc Á, Ái Đức Hoa cẩn thận đặt Cali trên chiếc giường size lớn nhất, đủ để mười người lăn lộn, nuốt nước miếng: “Nóng... Nóng quá...” Môi Cali đã khô nứt, giọng trở nên khàn khàn.

“Thiếu gia uống nước.” Vistor cầm chén trà tinh xảo ngồi bên giường, ôm lấy Cali kề chén gần môi cậu. “Àn...” Cali nghiêng đầu, để nước dễ dàng chảy vào cổ họng nóng rát. “Nóng quá, nóng...” Cali liếm loạn ở trước ngực Vistor, “Khó chịu, thật là khó chịu...”

Loại được này càng mạnh hơn so với các loại xuân được khác, mà lúc này được tính dần phát tác, được không mạnh nhưng thời gian kéo dài, thật sự phù hợp với kiểu cách dùng mười người mới có thể áp chế được tính.

“Vistor, giúp ta, ta thật khó chịu...” Cali khôi phục chút ý thức vụn vặt. “Thiếu gia, chỉ có mình ta thì không giúp được người, muốn giúp được, là chúng ta. Thiếu gia, người nguyện ý?” Vistor nhìn thật bình tĩnh, nhưng đôi mắt hắc đã để lộ sự chiếm đoạt.

Cali nhìn những người còn lại, bỗng nhiên thẹn thùng... Nưng a, ai nói cậu không biết ý bọn họ kia? Nếu lần này thật sự làm, vậy sau này họ càng danh chính ngôn thuận khi dễ cậu?

Nhưng được đã sớm làm cậu mất lý trí: “Ta muốn, không sao, ta muốn...”

Tầm mắt mọi người cơ hồ muốn phát sáng! “Hách Tư Đặc a, giải được chỉ cần mười người thôi, người dù sao không có ý với thiếu gia, không bằng đừng xen vào đi?” Ngã Lệ Lợi đưa tay chọc chọc Hách Tư Đặc. “Xem tình hình.” Hách Tư Đặc sẽ không nói, chứng kiến bộ dáng này của Cali trừ bỏ đau lòng hẳn còn có tình dục!

37. Chương 37

Edit: Rau Chân Vịt. Beta: Hắc Thiên

Sáng sớm ngày thứ hai.

Cali mở mắt. Nhìn quần áo chỉnh tề trên người... Chính là chỉnh tề mới kỳ lạ được không? Nhìn giường, àn, là giường của mình. Nhìn căn phòng, là phòng của mình. Chẳng lẽ cả ngày hôm qua, đều là mộng?

Nhưng ai tới nói cho cậu biết, tại sao mà cậu lại mệt mỏi tới đứng không nổi? Còn có thân thể... Hoa cúc, đau quá a...

Trên người giống như bị xe nghiền qua, cơ thể đau nhức ám chỉ ngày hôm qua đã vận động vô cùng kịch liệt.

“Vistor...” Yết hầu Cali khô rát, yếu ớt hô lên. “Thiếu gia.” Vistor khoai trá tiến tới, nhìn ra được tâm tình của hắn rất tốt. Đương nhiên, ăn uống no đủ tự nhiên tâm tình tốt.

“Thiếu gia uống nước.” Vistor đem Cali nâng dậy, để cậu tựa vào ngực mình, giúp cậu uống nước. Quả nhiên nước thấm ướt cổ họng, cảm giác khô rất khó chịu mất đi.

“Hôm qua các người, rốt cục là...?” Cali cảm thấy cái đề tài này rất khó nói, nhưng vẫn không kềm được tò mò. “Ngày hôm qua thiếu gia, thực tiêu hồn, thực mê người.” Vistor cười cười, mát xa toàn thân cho cậu, “Thiếu gia không nhớ rõ? Ngày hôm qua chính người gọi tên chúng ta a ~” xem ngữ khí, rõ ràng là muốn chọc người.

“Chẳng lẽ là, mọi người?” Cali nuốt nước miếng, ôi mẹ ơi, về sau bọn hắn chưa thỏa mãn dục vọng thì chẳng phải cậu gặp họa sao?

“Thiếu gia, thật thông minh.” Vistor ôm lấy thắt lưng Cali, “Ngày hôm nay thiếu gia đánh răng rửa mặt liền do ta giúp.”

“Đánh răng trước, sau đó ta muốn nhìn căn phòng ngày hôm qua.” Cali mặt đỏ hồng.

“Không thành vấn đề.” Vistor ôm cậu ra khỏi phòng, qua hết hành lang, vào một căn phòng nhỏ. “Thiếu gia cần phải cần phải chuẩn bị tâm lý.” Bởi hôm qua “chiến đấu” rất kịch liệt.

“Ân.” Cali ở trong lòng niệm đi niệm lại bình tĩnh, phải bình tĩnh. Cửa mở, Cali nhanh chóng che miệng. Chết tiệt cái này kêu ta bình tĩnh thế nào a?!

Giường hỗn loạn, trên giường dính đầy tinh dịch, nhiều vết nhăn nhai vào chỉ muốn xóa đi. Trừ giường, còn có bàn trà, cửa sổ, bàn trang điểm, trên mặt đất. Đều có dấu hiệu, ngay cả trước mặt cũng có vô số tinh dịch!

Mùi vị kia... Sau khi bọn hắn làm xong tại sao không dọn dẹp một chút a? Như nhìn ra tâm tư của cậu, Vistor tính tình tốt nói: “Bọn hắn nói muốn đem căn phòng giữ lại làm kỷ niệm, ừ, người đưa ra ý tưởng này chính là ta.”

Căn phòng khốn nạn này ta hận không thể đốt sạch! Cali cắn răng, trinh tiết, trinh tiết của ta, căn phòng này chính là phần mộ của các người!

“Thiếu gia đang ở đây a.” Tư Nại Khoa xuất hiện bên cạnh cậu. “Ồ, sao thiếu gia lên đây?” Một đám người ở phía sau cũng thắc mắc. “...” Cali nổi điên. “Các người đều cút cho ta!”

“Thiếu gia tức giận a.” Hạ Lạc tiến lên đem Cali ôm vào lòng, vỗ vỗ lưng cậu. Mèo nhỏ nổi giận thật đáng yêu.

“Ta đói bụng, ta muốn ăn!” Cali dùng ngữ khí đáng yêu ra lệnh. “Vâng, thiếu gia.” Tuyết cùng Sương cười híp mắt, quay người đi xuống làm bữa sáng.

“Phòng này, các người cần cần phải rửa thật sạch sẽ!” Cali nói xong, bảo Hạ Lạc mang cậu đến chỗ Vistor. Vistor hẳn đã đáp ứng giúp cậu đáng rằng rửa mặt!

38. Chương 38

Edit: Rau Chân Vịt. Beta: Hắc Thiên

“Cái gì?! Roth đã chết?” Lina xiết chặt lá thư trên tay, phẫn nộ. Kira ở bên cạnh lạnh lùng nhìn, đây là tiếc nuối mất đi một con chó giữ nhà?

“Kira.” Lina ra lệnh, “Chốc nữa ta sẽ gửi tin đến thẳng nhóc kia, mời hắn một bữa cơm tối! Đêm nay người nhất định phải giết được hắn!”

“Vâng, nữ vương của ta.” Kira quì một gối, cung kính nói, nhưng trong mắt lại đầy sự khinh thường.

“Tư Mễ Nặc Á, đêm nay sẽ là lúc các người phải chết!”

“Thiếu gia, người đàn bà kia gửi tin đến.” Tư Nại Khoa cầm thư đi vào thư phòng. “Ân, theo kế hoạch của các người. Đến lúc đó các người cứ dựa theo mà làm, chỗ nào không ổn thì tự bổ sung hoàn thiện.” Cali đem bản kế hoạch chinh tề đặt trên bàn.

“Thiếu gia.” Tư Nại Khoa đưa văn kiện tới. Cali cau mày nhìn, quát lên “Vistor”. Vistor bước tới, nhận thư đọc lướt qua, cũng nhíu mày.

Nội dung như sau:

“Tiểu bá tước thân mến, xin chào. Nghe nói đêm nay trăng rất đẹp, nên đặc biệt có lời mời người đến thưởng trăng với ta. Cùng dùng cơm tối với nhau đi, ta sẽ cho người một bất ngờ.”

“Nhất định là âm mưu.” Ngả Lệ Lợi không biết khi nào đã vào thư phòng. “Người sáng suốt đều có thể nhìn ra.” Vistor thần nhiên nghiêng đầu liếc hắn một cái. Hai người này thật sự là... Cali không biết nói gì, vì sao thiên sứ và ác ma trời sinh đối địch? Ai quy định thế...

“Thiếu gia, đi sao?” Vistor hỏi, sao lại có cảm giác bất an thế này?

“Đương nhiên, ta phải đi để xem nàng rốt cuộc muốn làm trò gì!” Cali tự tin, “Các người yên tâm, sẽ không có gì xảy ra.”

“Đi? Sao ta lại có cảm giác lo lắng thế này?” Ngã Lệ Lợi vẻ mặt nghi ngờ, vỗ vỗ trán. “Ta cũng vậy...” Tư Nại Khoa cúi đầu thì thầm, giấu đi ánh mắt lo lắng.

“Nói với Tuyết cùng Sương đi, đêm nay ta không ăn cơm ở nhà.” Cali lật qua lật lại lá thư, đi về phía phòng ngủ tìm trang phục chuyên dụng khi gặp nữ vương, “Quần áo còn tốt không? Ta chưa mặc qua bao giờ, không biết có hợp thân mình không.”

“Thiếu gia, ta giúp người.” Vistor như cũ đi phía sau cậu.

“Thiếu gia, người mang theo những ai?” Tư Nại Khoa đứng trước cửa phòng hỏi. “Vistor, Ngã Lệ Lợi, cả người nữa.” Cali vừa thay đồ vừa nói.

“Không định mang theo nhiều người sao?” Tư Nại Khoa tỏ vẻ rất không yên tâm về an toàn của thiếu gia, lần này là vào hang cọp a.

“Không được, dù là mang nhiều thủ vệ cũng không cho.” Cali ăn mặc chỉnh tề, ra khỏi phòng.

“Thiếu gia, trở về bình an, chúng ta đợi người.” Ngoại trừ những người đi theo Cali gặp Lina, còn lại đều đứng ở cửa, mỗi người một câu dặn dò, dù sao lần này rất nguy hiểm.

“Đã biết đã biết! Các người hết như mẹ già.” Cali mài răng, bất quá cảm giác này rất tốt.

“Tạm biệt~ đừng nhớ ta nha~” Cali hôn gió, tạm biệt “người” ở lại nhà Tư Mễ Nặc Á. Chỉ không ngờ rằng, gặp lại lần nữa đã là ba trăm năm sau.

“Cảm giác lần này sẽ rất bất thường.” Một người vỗ vỗ đầu. “Không ngờ người cũng giống ta, đều có cảm giác như vậy.” Người khác đáp lời.

“Cứ thuận theo tự nhiên, chúng ta cứ tiến hành theo kế hoạch của thiếu gia, đến lúc thiếu gia trở về thấy được sẽ vui vẻ.” Hách Tư Đặc xoay người, trở về phòng.

39. Chương 39

Edit & Beta: Hắc Thiên Lung.

“Thật đẹp!” Cali nhảy xuống xe ngựa, tán thưởng Nhà Trắng. Ở hiện đại, cậu chưa từng đi qua Anh quốc chơi, chỉ nhìn thấy Nhà Trắng qua những hình ảnh trên mạng, hiểu biết rất ít về Nhà Trắng.

Kiến thức của thiếu gia quá ít. Vistor đi bên cậu nghĩ thầm, cung điện kia của ta còn đẹp hơn Nhà Trắng này gấp mấy lần.

“Xin hỏi các ngài là?” Binh lính gác cổng cẩn thận nhìn mấy người đi xuống ngựa kia. “Bản bá tước là nhận được lời mời từ nữ hoàng nên đến đây.” Cali ý bảo Ngã Lệ Lợi đem thiệp mời đưa cho tên binh lính.

“Nga, nguyên lai là bá tước Tư Mễ Nặc Á! Vừa rồi đã thất kính, mời ngài vào.” Binh lính gác cổng cung kính đưa lại thiệp mời cho Ngã Lệ Lợi, khom người nghênh đón Cali.

Cali vừa nhắc chân muốn đi vào, binh lính gác cổng nói tiếp: “Bá tước, Nhà Trắng quy định, số người được dẫn đi vào không vượt quá một.”

“.....” Khoé miệng Cali giật giật, đây là bởi vì muốn thuận lợi thực hiện âm mưu sao.

“Thiếu gia, ta đi theo người, dù sao ta là quản gia của người.” Vistor quyết định. “Còn chúng ta đâu?” Ngã Lệ Lợi cùng Tư Nại Khoa không chịu, chúng ta không muốn ở ngoài này cho muỗi đốt!

“Ách, Ngã Lệ Lợi và Tư Nại Khoa, uỷ khuất hai người các người đợi ở bên ngoài, các người nghe được động tĩnh gì mới đi vào.” Cali thật có lỗi nhìn bọn họ.

“Kia, được rồi, thiếu gia phải sớm đi ra ngoài một chút nga.” Ngã Lệ Lợi thoả hiệp, Tư Nại Khoa cũng chấp nhận rồi.

“Tốt lắm, chúng ta đi vào thôi!” Cali mang theo Vistor, đi vào ‘hang hổ’. “Tham kiến bệ hạ.” Cali quỳ một gối, làm bộ như thập phần cung kính.

“Nga, tiểu bá tước Cali nhanh đứng lên đi.” Lina giả dạng hiền lành nét mặt già nua đầy nếp nhăn, khiến người nhìn cả người người không được tự nhiên.

Vistor cũng cúi người chào, nhìn về phía quản gia An Cơ Lạp đứng sau Lina. Thiên sứ? An Cơ Lạp cũng nhìn Vistor, Ma Vương, đã lâu không gặp.

“Tiểu bá tước đói bụng đi? Người tới, chuẩn bị bữa tối!” Lina bắt đầu thực hiện kế hoạch. “Nữ hoàng bệ hạ thực là nhân từ, trách không được có nhiều dân chúng trung thành với nữ hoàng bệ hạ như vậy.”

“Thật sự? Ta thật cao hứng.” Lina đi xuống ngai vàng, “Bọn người hầu hần là đã bày tốt bàn ăn, chúng ta cùng đi ăn bữa tối.” “Vâng, cảm ơn nữ hoàng bệ hạ.”

Bàn ăn thật dài, phía trên trải khăn trải bàn trắng nõn, mùi hương đồ ăn trên bàn phiêu dật, làm người ta chảy nước miếng.

Cali bị an bài ngồi đối diện Lina, nói cách khác hai người bọn họ ngồi cực kì xa nhau. Vậy cũng tốt, nếu nhìn lão bà kia cậu không có khẩu vị. Cali đi đến bên ghế, Vistor trước một bước kéo ghế ra. “Cảm ơn.” Nhỏ giọng nói cảm ơn, Cali an vị ngồi xuống.

Suốt bữa ăn tối không ai lên tiếng, đều có lẽ nghi dùng cơm rất tốt. Trong bữa ăn, trừ bỏ âm thanh Vistor cùng An Cơ Lạp không ngừng đem bàn di động ra thì không còn tiếng vang khác

Lau miệng, rửa tay, Lina đứng lên trước, Cali cũng đứng lên đi theo nàng “Bá tước, người cảm thấy bữa tối này thế nào?” Lina đến gần Cali. “Thưa nữ hoàng bệ hạ, ta hết hài lòng, bữa tối này rất ngon.”

“Người thích là tốt rồi. Đến, chúng ta đi ngắm trăng.” Lina nắm tay Cali, kéo cậu đến hoa viên.

“Oa, hoa hồng trắng!” Cali nhìn thấy hoa mà mình thích nhất! “Thì ra tiểu bá tước thích hoa hồng trắng a, bất quá ta lại thích mân côi hồng, màu sắc kia nhìn giống như máu tươi.” Trong mắt Lina hiện ra tia khát máu.

“Phải không? Ta ngược lại cảm thấy màu sắc đó không hợp với nữ hoàng bệ hạ.” Cali đi trên đường nhỏ.

“Tiểu bá tước, người biết vì sao người nhà của người chết do hoạ hoạn không?” Lina lập tức nói sang đề tài mẫn cảm này. “Di?” Cali trang kính hách, “Vì sao?” Thực thoả mãn với phản ứng của Cali, Lina tiếp tục nói: “Bởi vì bọn họ đắc tội với rất nhiều người, chọc không ít người mà bọn họ không nên dây dưa vào. ”

“Cái gì?” Ngoài miệng thì Cali kinh ngạc nhưng trong lòng lại thanh tĩnh. Nữ nhân này xuất chiêu.

“Bọn họ phản bội ta, ta thiết tình đối đãi bọn họ như thế, bọn họ lại vong ân phụ nghĩa!” Lina đổ hết mọi tội lỗi lên gia tộc Tư Mễ Nặc Á.

“Cái gì? Người nhà của ta phản bội ngài?” Trong lòng thì Cali nói ‘Nằm tào’. “Đúng vậy, bất quá chuyện cũ ta cũng không muốn nhắc lại, gien nhà Tư Mễ Nặc Á quả nhiên bất phàm, ngay cả gien phản bội cũng có thể di truyền.” Lina nhìn thẳng vào Cali.

Ta phản bội người cái gì. Cali trong lòng giận dữ, người đây là đang biện ra tội danh đổ lên người ta! “Kia con hỏi nữ hoàng bệ hạ, Cali đã làm chuyện gì phản bội ngài?” “Hừ, chính người làm mà còn không rõ? Người kiêu ngạo giết chết Roth, còn công bố đây là kết cục tương lai của chủ nhân con chó này!”

Ni mã..... Còn chưa đợi Cali phun tào xong, Lina liền nói tiếp: “Tư Mễ Nặc Á, ta có bạc đãi người sao? Người thế nhưng lại phản bội ta, ta thực thương tâm!” Đây còn giảng không phân rõ phải trái a? Lina phiền toái người có thể chảy chuột lại văn từ phỉ báng của người không?

“Ta không cho phép một người phản bội ta tiếp tục xuất hiện trong tầm mắt ta!” “Kia, nữ hoàng bệ hạ, ta trước triệt..... ” Cali lười nói chuyện với nàng.

“Sau khi phản bội ta mà còn muốn đi? Lưu lại mạng tiện của người đi!” Lina vung tay lên, một đám binh lính chen chúc đi tới, trường thương trên tay chia thẳng về phía Cali.

“Thiếu gia!” Vistor chạy nhanh tiến tới, lại bị An Cơ Lạp chặn đứng. “Đối thủ của ngươi là ta. ”

“Người.....! ” Đôi mắt Vistor càng ngày càng đỏ, đây là tượng trưng cho tức giận. “Nếu người đánh thắng ta thì có thể đi qua, đây là mệnh lệnh của Lina.” An Cơ Lạp thần nhiên nói.

“Vậy thì bắt đầu đi!” Vistor tính tốc chiến tốc thắng.

“Vistor!” Bên kia Cali liều mạng trốn tránh trường thương, ngẫu nhiên dùng Không Thủ Đạo đánh né người, đoạt trường thương. Nằm tào, đây là muốn đuổi tận giết sao?

Lina không nghĩ tới quân gia của tiểu bá tước lợi hại như vậy, càng không nghĩ tới tiểu bá tước cũng rất lợi hại! Tuy rằng phái mười binh lính mang vũ khí đi giết chết y, nhưng y thật sự quá lợi hại, hiện đại đã chết năm người!

“Thân thủ của ngươi giống như lại nâng cao.” An Cơ Lạp vừa đánh vừa nói với Vistor. Vistor không để ý đến hắn, đánh nhanh hơn để đối phó hắn.

Sắp hết khí lực. Cali thở phì phò, đầu đầy mồ hôi trũng ba tên binh lính trước mắt. Quên đi, cậu khê cần môi, cảm trường thương di chuyển đến bên cạnh một người trong số đó. Thực chuẩn đâm thẳng vào bụng người nọ. Người nọ nhìn động tác của Cali rồi xuống.

“.....” Hai tên lính còn lại liếc nhau, đều bội phục thân thủ của tiểu bá tước quý tộc nhỏ tuổi này.

Hai người kia tự đâm chính mình. Bị nữ hoàng trách phạt, không bằng chết ở trên tay chính mình.

Cali bị hành vi của hai người làm cảm động. Cậu chống đỡ thân thể bị thương, nhìn mâm coi đã bị nhiễm đỏ bởi máu kia. Hảo đáng tiếc cho hoa hồng trắng.

Lina tiến đến gần Cali. “Tư Mễ Nặc Á, xem ra ngươi thâm tàng bất lộ nga.”

“Hừ, cảm kích lệ!” Cali cười lạnh lui về phía sau. Bên kia Vistor rút cục đánh ngã An Cơ Lạp, bước nhanh tới gần cậu.

“Ngô!” Sau lưng Cali bỗng xuất hiện một cây trường thương, cắm thẳng vào trong thân thể cậu! Vistor kinh hãi, nháy mắt một cái đánh nát đầu tên lính chưa chết kia. “Thiếu gia!” Hắn ôm lấy Cali.

Sắc mặt Cali tái nhợt, tay chân bắt đầu lạnh lẽo. Trái tim bị đâm trúng, ta không sống được.....

“Vistor, các ngươi hãy hoàn thành tốt kế hoạch thư của ta, còn có giúp ta báo thù..... ” Tay Cali chậm rãi rũ xuống. “Ha ha, rốt cục đã chết!” Lina vui vẻ, bởi vì đã đạt thành mục đích.

“Thiếu gia?!” Lúc này Ngã Lệ Lợi cùng Tư Nại Khoa tiến vào. “Ngã Lệ Lợi?” An Cơ Lạp nghi hoặc nhìn Ngã Lệ Lợi. “Ca ca!” Nháy mắt Ngã Lệ Lợi mộng. Hắn nhìn thấy một trường thương bén nhọn lộ ra trước ngực thiếu gia! Còn có tại sao ca ca lại ở chỗ này?

“Thiếu gia.....” Tư Nại Khoa sờ sờ hai má Cali. “Thiếu gia đã..... Đã chết?” Vistor đem Cali đưa cho Tư Nại Khoa, đứng dậy đánh chết Lina. Sau khi Lina chết, đèn kéo quân lập tức xuất hiện, đèn kéo quân rất nhanh hiện ra cả đời này của nàng. Tư Nại Khoa đưa tay thu đèn kéo quân về, An Cơ Lạp đến gần thi thể nàng, đem linh hồn nàng cất vào một chiếc túi nhỏ có phong ấn.

“Cảm giác, cảm thấy có điều.” Ngã Lệ Lợi nói. Vistor rất bình tĩnh, Tư Nại Khoa cũng rất bình tĩnh, ngay cả ta cũng rất bình tĩnh.

“Linh hồn của thiếu gia không ở nơi này.” Vistor nói, “Ta không ngửi được hương vị của linh hồn người, giống như linh hồn người đã không ở trên thể giới này. ”

“Còn có, đèn kéo quân của thiếu gia cũng không xuất hiện. ” Tư Nại Khoa lật vùn vụt sổ tử trên tay, “Hơn nữa trong sổ này không có tên của thiếu gia.”

“Cái này kỳ quái!” Ngã Lệ Lợi sờ cảm, “Khế ước của ta với thiếu gia vẫn còn.”

Vistor ôm thi thể Cali, “Đi về trước rồi nói sau. ”

“Ca ca, anh phụ trách đưa người kế thừa vương vị kế tiếp lên ngai vàng nga, đệ đệ sẽ ủng hộ anh.” Trước khi đi Tư Nại Khoa nói với An Cơ Lạp. Ai nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngã Lệ Lợi ký khế ước với tiểu bá tước đã chết kia?

Trở lại nhà Tư Mễ Nặc Á, tất cả mọi người khi nhìn thấy thi thể Cali đều sợ ngây người. Thiếu gia, không có bình an trở về?

“Linh hồn thiếu gia không ở đây, đừng nhìn ta, ta không có ăn nó.” Vistor thuyết minh tình huống.

“Các người xem này.” Tuyệt cầm một quyển nhật kí lại đây.

—— ta là Cali rốt cuộc ở nơi nào đâu phân cách tuyến ——

“Diệp Cali, Diệp Cali.” Một đồng học đẩy thân thể Cali. “Làm sao?” Diệp Cali mở to mắt, thấy được bạn mình đang cười gian nhìn cậu: “Đều ngủ hai tiết, mơ thấy cái gì? Ngủ say như vậy.”

Ta không phải đã chết sao..... Cali nhìn xung quanh, ta đã trở về?

“Còn chưa tỉnh ngủ a?” Bạn cậu nâng cậu dậy, “Đi ăn cơm với mình, hiện tại đều giữa trưa.”

Chẳng lẽ hết thấy đều là mơ? Cali không yên lòng bị người kéo đi ăn cơm.

Buổi chiều tan học trở về biệt thự của mình, cậu không tự chủ được nghĩ tới “giấc mơ” kia. Khi đó chính mình cũng một mình ở nhà Tư Mễ Nặc Á, nhưng có bọn họ ở bên cạnh làm bạn nên không thấy cô đơn..... Nếu như đó không phải là mơ thì tốt quá.....

Cali lắc đầu, cười khổ một tiếng, cười chính mình suy nghĩ chuyện không thật tế. Vẫn là tắm rửa rồi ngủ thôi.

—— sáng sớm.

“Thiếu gia, rời giường.” Rèm cửa sổ bị mở ra, một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai. “Vistor.....” Theo bản năng, Cali kêu lên.... Di? Cậu phát hiện có chút không đúng, ta đang ở hiện đại a!

Mở mắt ra, bị hoảng sợ: tất cả mọi người vây quanh giường của cậu nhìn cậu!

“Thiếu gia, người nhớ rõ chúng ta?” Tư Nại Khoa nở nụ cười. “Linh hồn của thiếu gia rốt cục thức tỉnh rồi!” Ngã Lệ Lợi hưng phấn vỗ tay. “Thiếu gia, chúng ta rốt cục tìm được người!” Tuyệt cùng Sương cùng kêu lên, lộ rõ đặc tính song bào thai.

“Kia, không phải là mơ?” Cali nghe xong nhiều lời như vậy, đầu đã muốn thanh tỉnh.

“Thiếu gia người cứ nói đi?” Hạ Lạc xoa mặt của cậu, “Khế ước của chúng ta còn tồn tại nga.”

Không phải là mơ, thật tốt quá..... Cali hốc mắt có nước mắt.

“Thiếu gia, ít nhiều nhờ nhật kí của người, chúng ta chờ người ba trăm năm, rốt cục đợi được người chuyển thể!” Vistor ôm Cali vào trong ngực, dùng sức ngửi hương vị linh hồn mà hắn quen thuộc.

“Ta thật cao hứng!” Cảm ơn các người chờ ta nhiều năm như vậy! Cali cảm động, vì bọn họ bất ly bất khí mà cảm động.

Về sau, sẽ hạnh phúc đi?

Hắc Thiên Lung: Chưa xong nha, còn 5 pñ nữa a, nên tới phiên ngoại thứ 5 mọi người mới được nhận quà.

Nhóm đang tuyển thêm nhân sự với các chức vụ: Edit, Beta, Review.

Yêu cầu: Edit phải có kinh nghiệm một chút, dịch tốt một chút, không edit rồi bỏ giữa chừng, phải chăm chỉ, không rời nhóm không có lý do. ‘muốn biết thêm chi tiết xin hãy đọc nội quy’

Beta: Phải là người chăm chỉ, lúc beta phải nhìn kỹ từng câu từng chữ.

Review: cần có văn chương tốt một chút, chăm chỉ.

Ai muốn gia nhập nhóm thì nhắn tin nha.

40. Chương 40: Pn1: Ngẫu Nhiên Nhóm Người Hầu Đều Là Kẻ Có Tiền

PN1: Ngẫu nhiên nhóm người hầu đều là kẻ có tiền

Edit & Beta: Hắc Thiên Lung.

“Bản kế hoạch ta đưa cho sao rồi?” Cali ăn xong bữa sáng, chợt nhớ tới bản kế hoạch ba trăm năm trước.

“Thiếu gia, người có thể lên mạng tra thử.” Tư Nại Khoa cười nói, vẻ mặt có chút đắc ý.

“Quên đi, ta trở về rồi tra, ta đi học trước. Di động của các người đâu? Đưa số điện thoại cho ta.” Cali đeo cặp lên, lấy điện thoại từ trong túi quần ra.

“Thiếu gia, trường học của người cách đây có xa không?” Hách Tư Đặc hỏi. “Àn? Không tính quá xa, ngồi xe công cộng mười sáu phút là tới.” Cali cầm trên tay IC Cajan.

“Thiếu gia, hay là ta đưa người đến trường đi, chúng ta có xe.” Hách Tư Đặc luôn luôn mặt than bống tươi cười, dọa Cali kinh hãi, người cười thật dọa người a!

Bất quá, một ngày này Cali nhất định sẽ bị kinh hãi đến vô số lần, ân hừ ~

“Thiếu gia, muốn số điện thoại thì chúng ta sẽ gọi cho người.” Mọi người nhất tề lấy ra điện thoại của bản thân.

“.....” Các người cũng quá có tiền.... Cali nhìn điện thoại trong tay mình, lại nhìn nhìn điện thoại cao cấp của bọn họ, lòng có chút chua xót, hậm mộ ghen tỵ hận cực kì!

“Thiếu gia, lưu xong số điện thoại của chúng ta thì ra đây đi.” Hách Tư Đặc đi ra trước biệt thự trước. “Àn!” Cali che mắt không đành lòng nhìn di động hàng hiệu đứng đầu thế giới của bọn họ, rất nhanh liền lưu xong số điện thoại đi nhanh ra ngoài.

Trời a! Đây còn chơi mất hơn mấy chiếc điện thoại kia! Cali nhìn thấy gì? Ai nói cho ta biết mấy chiếc siêu xe giá cực cao quảng cáo không bán tại sao đều ở trong này đây là có chuyện gì a?

“Thiếu gia, người thích không?” Ngã Lê Lợi nay đã không còn bộ dáng 15 tuổi của ba trăm năm trước, hân cao lớn, nhìn qua chỉ khoảng 20 tuổi.

“Các người là đồ thổ hào a!” Cali tỏ vẻ hân rất muốn khóc!

“Thiếu gia, chúng ta bất quá mỗi người có một chiếc mà thôi, không tính là thổ hào.” Hạ Lạc nói.

Mỗi người một chiếc..... Các người không sợ bị ăn cắp sao a..... Cali tặc mao. Có tiền cũng không thể tiêu xài lãng phí như vậy a!

“Thiếu gia, chiếc xe màu xanh đậm kia là của Hách Tư Đặc.” Ái Đức Hoa chỉ chiếc xe ‘đưa đón tới trường’ Cali sắp ngồi. “Àn, nhìn ra được, đúng rồi, chiếc xe đỏ rực kia là của người đi, Ái Đức Hoa?”

“Thiếu gia thật thông minh nga, nhận ra được chiếc xe tao tao kia là của Ái Đức Hoa!” Lộ Thực cười chế nhạo nói.

“Người con thô chết tiết muốn đối nghịch với ta sao? Cẩn thận ta nấu người!” Ái Đức Hoa làm bộ dạng hung ác. “Hồ ly thói, thường thức kém là vấn đề của người.” Lộ Thực ‘Hừ’ một tiếng.

“Không náo loạn với các người, ta đi học trước.” Cali anh minh quyết định rời xa hiện trường đấu võ mồm này, đi đến ngồi vào xe của Hách Tư Đặc.

“Thật thoải mái!” Đệm thật mềm a! Cali trái sờ sờ, phải sờ sờ, hàng cao cấp đúng là có khác!

Hách Tư Đặc nhìn động tác của Cali qua kính, tươi cười cực kỳ phúc hắc: thiếu gia, người sẽ yêu chiếc xe này.

Vừa vào trường học, bạn thân lập tức bổ nhào lên người Cali: “Ông biết không, khu mua sắm cao cấp có thêm một công ty nổi tiếng thế giới!”

“Gi? Tôi không hiểu.” Cali không hiểu ra sao. Bạn thân này của cậu, tên Phương Thanh là một thổ hào. Ân, giới thiệu rất đơn giản.

“Ai, tan học tui mang ông đi!” Phương Thanh nghiêm mặt nói với Cali, “Không đi không được nga.”

“Hảo hảo hảo, ta phải gọi điện thoại về nhà.” Cali vừa nói vừa lấy điện thoại ra. “Nhà ông có người?” Phương Thanh kỳ quái hỏi.

“Ách, ăn, người nhà của ta hôm qua vừa về nhà.” Cali mơ hồ nói. Bọn họ coi như là người thân của ta.

“Nga nga, vậy ông gọi đi.” Phương Thanh nhắc lại: “Nhất định phải đi. ”

“Được được được, tôi đi tôi đi.” Cali không nói gì, về sau ai là một nửa của hắn chắc chắn không may.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-thieu-gia-tuyet-doi>